

UDVISNING

**Bilag til betænkning afgivet af Udvisningsudvalget,
et ekspertudvalg nedsat af indenrigsministeren
den 18. august 1995**

BILAG 1

⌘ LABORATORIUM ⌘

**Betænkning nr. 1326
København 1997**

Købes hos boghandler eller hos

Statens Information, Statens Publikationer

Postboks 1103, 1009 København K

Telf. 33 37 92 28, Fax 33 37 92 80

Pris: 270 kr. inkl. moms

ISBN 87-601-1564-5
Nordsjællands Trykcenter
Oplag: 2000

Bilag

- Bilag A: Sagsresuméer i 329 sager (vedrørende 354 personer), hvori domstolene i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. oktober 1996, har truffet afgørelse efter udlændingelovens §§ 22-24.
- Bilag B: Sagsresuméer i 57 sager (vedrørende 51 personer), hvori Flygtningenævnet i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 1. november 1996 har afgivet udtalelse til anklagemyndigheden i medfør af udlændingelovens § 57.
- Bilag C: Oversigtsskema over forløbet af sager, hvori Flygtningenævnet i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 1. november 1996 (se bilag B) har afgivet udtalelse efter udlændingelovens § 57 samt introduktion og symbolnøgle til skemaet.

Bilag A

Sagsresuméer i 329 sager (vedrørende 354 personer), hvori domstolene i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. oktober 1996, har truffet afgørelse efter udlændingelovens §§ 22-24.

Køn: Mand
Født den: 30. oktober 1951
Nationalitet: Tidligere Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: 25. april 1970
Opholdsgrundlag: Opholds- og arbejdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3

**Kendelse afsagt af Østre Landsrets 16. afdeling den 18. november
1983 (sag nr. S 45/1983)**

Tiltalte, der var statsborger fra det tidligere Jugoslavien, indrejste i Danmark den 25. april 1970 med opholds- og arbejdstilladelse udstedt via konsulatet i Hamborg på baggrund af et arbejds-tilbud. Tilladelsen blev siden løbende forlænget, senest den 20. januar 1976.

Ved Østre Landsrets dom af 15. januar 1982 var tiltalte idømt fængsel i 8 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt., jf. 191, stk. 2, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, ved i perioden 1979 til januar 1981 at have solgt ca. 800 gram hash, ved ad flere gange at have overdraget ca. 3.050 kg. heroin, ved at have indført ca. 150 gram heroin, ved ad flere gange at have solgt ca. 350 gram heroin, og ved ad flere gange at have besiddet ikke under 210 gram heroin. Ved dommen konfiskeredes hos domfældte et skønsmæssigt fastsat beløb af 450.000 kr.

Ved Højesterets dom af 25. august 1982 blev straffen nedsat til 7 års fængsel og hashforholdet blev henført under straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt.

Den 14. februar 1983 traf Tilsynet med Udlændinge, beslutning om, at domfældte efter udstået straf i medfør af den dagældende ud-

lændingelovs § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 5 og 6, skulle udvises for bestandig. Afgørelsen blev den 27. april 1983 stadfæstet af Justitsministeriet.

Den 17. juni 1983 erklærede domfældte, at han i medfør af den da gældende bestemmelse i udlændingelovens § 65 ønskede domstolsprøvelse af udvisningsbeslutningen.

Anklagemyndigheden påstod ved sagens indbringelse for retten udvisningsbeslutningen opretholdt i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3.

Domfældte påstod frifindelse for påstanden om udvisning.

Domfældte forklarede om sine personlige forhold, at han var indrejst i Danmark den 25. april 1970 med opholds- og arbejdstilladelse udstedt via konsulatet i Hamborg på baggrund af arbejdstilbud. Tilladelsen var siden løbende blevet forlænget, senest den 20. januar 1976. Domfældte havde under hele sit ophold i Danmark haft beskæftigelse. Domfældte forklarede videre, at han den 31. januar 1973 havde indgået ægteskab med en statsborger fra det tidligere Jugoslavien, der den 19. oktober 1977 indrejste til Danmark, hvor hun boede sammen med domfældte, indtil hun den 28. december 1978 rejste tilbage til det tidligere Jugoslavien for at passe domfældtes adoptivforældre. I 1983 fik de et barn sammen. Endelig forklarede domfældte, at han efter sit lange ophold i Danmark følte, at han hørte til her i landet, hvor han også havde bedre muligheder for at kunne støtte sin familie i det tidligere Jugoslavien økonomisk, og at han havde fået tilsagn om arbejde her i Danmark.

Landsretten tog påstanden om udvisning til følge. Landsretten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Da betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, er til stede, og da de i lovens § 26 nævnte hensyn ikke taler imod udvisning bestemmes, at den trufne beslutning om udvisning for bestandig opretholdes."

Kendelse afsagt af Højesteret den 16. december 1983 (sag nr. S 411/1983)

Østre Landsrets kendelse af 18. november 1983 blev påkæret af domfældte med påstand om, at udvisningsbeslutningen ophævedes.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Højesteret stadfæstede af de i kendelsen anførte grunde kendelsen.

Køn: Mand
Født den: 2. juni 1949
Nationalitet: Det tidligere Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: Den 14. marts 1970
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byrets 13. afdeling den 23. maj 1984
(sag nr. 1410/1984)

En 35-årig mandlig statsborger fra det tidligere Jugoslavien indrejste i Danmark den 14. marts 1970. Tiltalte blev senere meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom af 23. maj 1984 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 2 år for overtrædelse af:

1. straffelovens § 232, ved i perioden fra den 1. marts 1979 til december 1981 ved uterligt forhold at have krænket blufærdigheden hos sin datter, født den 2. december 1967, idet tiltalte adskillige gange befølte hende på brysterne og kønsdelen og 1 gang opfordrede hende til at sutte på hans kønslem, ligesom han 1-2 gange formåede hende til at beføle hans kønslem,

2. straffelovens § 210, stk. 1 og § 222, stk. 1, jfr. § 21, samt § 210, stk. 3 og § 224, jfr. § 222, stk. 1, ved en gang i 1981 at have forsøgt at opnå samleje med sin dengang 13-årige datter, samt at have skaffet sig anden kønslig omgang end samleje med datteren, idet tiltalte lagde sig ned til datteren i hendes seng og bagfra forsøgte at indføre sit kønslem i hendes kønsdel, hvilket forehavende dog mislykkedes, idet hun lagde sig på maven, hvorefter tiltalte indførte sit kønslem i hendes endetarm og foretog samlejebevægelser muligt til sædafgang,

3. straffelovens § 210, stk. 3 og § 224, jfr. § 222, stk. 1, ved engang i 1981, at have haft anden kønslig omgang end samleje med sin datter, idet tiltalte satte sig ovenpå datteren og klemte hendes bryster sammen om sit kønsllem, hvorefter han foretog samlejebevægelser til sædafgang, og

4. straffelovens § 210, stk. 3 og § 224, jfr. § 222, stk. 1, ved engang i 1981, at have haft anden kønslig omgang end samleje med sin datter, idet tiltalte slikkede hende i kønsdelen.

Tiltalte var tidligere straffet ved indenretlig i Københavns Byret den 9. november 1983 for overtrædelse af straffelovens § 279, at blive idømt 20 dagbøder af 50 kr.

Af de i sagen afgivne forklaringer fremgik, at tiltalte indrejste i Danmark den 14. marts 1970, og at tiltaltes første hustru ca. en måned efter kom til Danmark medbringende det i sagen omhandlede fællesbarn. Under opholdet i Danmark fik ægteparret yderligere 2 børn. Ægteparret blev skilt den 29. maj 1978.

I juni 1978 indgik tiltalte nyt ægteskab, som varede 1 år. Tiltalte havde siden dette ægteskabs ophør i en periode boet fast sammen med en kvinde, men boede på tidspunktet for domsafsigelsen alene.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2, jfr. § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til, at tiltalte nu er næsten 35 år gammel og har boet her i landet siden han var ca. 20 3/4 år gammel, at han på nær ganske korte ledighedsperioder har haft arbejde, mens han har boet i Danmark, at hans 3 børn alle bor her i landet, og at hans eneste tilknytning til hjemlandet er en dér boende søster, findes den nu pådømte kriminalitet ikke så vedholdende og grov, at den bør medføre udvisning i medfør af den af anklagemyndigheden påberåbte bestemmelse. Anklagemyndighedens påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig tages derfor ikke til følge."

Køn: Mand
Født den: 13. maj 1949
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: Oktober 1968

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 26. juni 1985 (sag nr. N 91/1985)

En 36-årig mandlig statsborger fra det tidligere Jugoslavien indrejste til Danmark i oktober 1968 og blev i maj 1974 meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse.

Ved dom afsagt af Østre Landsret den 26. juni 1985 blev den pågældende idømt en straf af fængsel på livstid for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 7. maj 1979 ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold at have frataget eller aftvunget forurettede forskellige genstande fra hendes lejlighed, idet han tildelte forurettede slag i hovedet og bandt hende på hænder og fødder, ligesom han lagde et tæppe over hendes hoved og bandt tæppet fast med en ledning om hendes hals, hvorefter han forlod lejligheden med effekterne ,
2. Straffelovens § 216, stk. 1, ved den 9. juni 1979 at have tiltvunget sig samleje med forurettede i hendes lejlighed,
3. Straffelovens § 276, ved umiddelbart efter det i forhold 2 passerede, fra lejligheden at have stjålet nogle kontanter og diverse genstande,

4. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 14. januar 1981 ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold at have frataget eller aftvunget forurettede diverse genstande fra hendes lejlighed, idet tiltalte udenfor lejligheden tildelte forurettede slag i hovedet og skubbede hende ind i lejligheden, hvor han påny truede hende med anvendelse af vold,
5. Politivedtægten for Frederiksberg politikreds, § 49, stk. 1, jf. § 3, stk. 1, ved den 1. oktober 1983 at have indfundet sig på en afdeling på Frederiksberg Hospital, hvor tiltalte over for en læge optrådte voldeligt, idet han forsøgte at tiltvinge sig adgang til en sygestue, hvor hans hustru var indlagt,
6. Straffelovens § 276, ved den 30. september 1983 at have stjålet en radiosender fra en personbil, samt ved den 20. oktober 1983 at have skaffet sig adgang til en villa, hvorfra han stjal diverse genstande,
7. Straffelovens § 237, ved den 20. maj 1984 at have dræbt forurettede, idet tiltalte på tæt hold affyrede et skud med en revolver, der ramte forurettede i hovedet, hvilket bevirkede, at han senere samme dag afgik ved døden,
8. Straffelovens § 237, jf. § 21, ved at umiddelbart efter den under punkt 7 omtalte episode at have forsøgt at dræbe en anden person, idet tiltalte med den samme revolver på tæt hold affyrede et skud, der ramte kraven på forurettedes jakke,
9. Straffelovens § 237, ved umiddelbart efter den under punkt 8 omtalte episode på tæt hold med samme revolver at have affyret et skud, der ramte en tredje person i hovedet, hvilket bevirkede, at han straks afgik ved døden, og
10. Våbenloven.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandigt i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"I medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 2 og 3, tages den nedlagte påstand om, at tiltalte udvises med indrejseforbud gældende for bestandig til følge".

Dom afsagt af Højesteret den 26. november 1985 (sag nr. I 274/85)

Østre Landsrets dom af 26. juni 1985 blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Højesteret fandt ikke grundlag for at nedsætte den idømte straf, og anførte videre vedrørende påstanden om udvisning:

"Under hensyn til lovovertrædelsens overordentlige grove karakter tiltrædes det, at der - uanset tiltaltes langvarige ophold her i landet - i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, er truffet beslutning om udvisning".

Køn: Mand
Født den: 10. juni 1956
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 1972

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af Østre Landsret den 25. marts 1986 (sag nr. 375/1985/nævningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, blev ved Østre Landsrets dom af 25. marts 1986 idømt fængsel af 5 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., ved at have foranlediget, at en person i juni 1985 indsmuglede cirka 600 gram heroin til Danmark med henblik på overdragelse til tiltalte, der herefter sammen med en anden solgte et modtaget kvantum på ihvertfald 100 gram heroin.

Tiltalte var tidligere af betydning for sagen straffet i Danmark ved Københavns byrets dom af 31. oktober 1983 for overtrædelse af straffelovens § 191 med fængsel af 1 år.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning af tiltalte med indrejseforbud gældende for bestandig.

Landsretten udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Efter anklagemyndighedens påstand vil der...være at give dom til udvisning af landet af tiltalte... med indrejseforbud gældende for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2."

Dom afsagt af Højesteret den 27. juni 1986 (sag nr. 118/1986)

Østre Landsrets dom af 25. marts 1986 blev af tiltalte anket til Højesteret med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse samt stadfæstelse af bestemmelsen om udvisning.

Højesteret stadfæstede landsrettens dom og udtalte:

"Tiltalte blev i 1983 idømt fængsel i 1 år for handel med ca. 80 gram heroin i juli 1983, og han er nu fundet skyldig i at have foranlediget indsmugling af 600 gram heroin i juni 1985. Han var prøveløsladt i juni 1984 med en prøvetid på 2 år.

Under disse omstændigheder findes der ikke at være grundlag for at ændre strafudmålingen, og tiltalte findes vedholdende at have begået grov kriminalitet, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Tiltalte, der er tyrkisk statsborger, kom til Danmark i 1972, da han var 16 år, og han har siden haft arbejds- og opholdstilladelse. Han er gift med en tyrkisk kvinde og har med hende en søn på 4 år. Hustruen og sønnen bor i Tyrkiet. Hustruen har i maj 1986 ansøgt om skilsmisse under henvisning til, at han i de sidste fem år ikke har bidraget til hendes underhold. Tiltalte har oplyst, at han siden 1980 har boet sammen med en dansk kvinde. Hans forældre og nogle søskende bor i Danmark og en søster i Tyrkiet. I 1984 opholdt tiltalte sig i Tyrkiet i nogle måneder, blandt andet for at aftjene sin værnepligt.

Efter disse oplysninger findes der ikke at være grundlag for at bringe udlændingelovens § 26 i anvendelse."

Køn: Mand
Født den: 6. marts 1961

Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3

Dom afsagt af Vestre Landsret den 12. maj 1987 (sag nr. 2597/1986)

Tiltalte, der var iransk statsborger, blev ved Vestre Landsrets dom af 12. maj 1987 idømt fængsel af 6 år for overtrædelse af:

1. straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, ved - efter uberettiget at have skaffet sig adgang til en lejlighed gennem hoveddøren - at have forsøgt ved vold eller trussel om vold at tiltvinge sig samleje med en kvinde, idet tiltalte, der havde et håndklæde svøbt om hovedet, trak dynen af kvinden, der lå og sov, for derefter at presse hende hårdt mod madrassen og med sin hånd for hendes øjne og mund tvang hende til at tåle, at han forsøgte at indføre sit erigerede lem i hendes skede, hvilket dog mislykkedes, hvor på han gned sit lem mellem hendes lår, indtil han fik sædafgang,
2. straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, ved uberettiget at have skaffet sig adgang til en lejlighed og derefter at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med en kvinde, hvilket forehavende dog mislykkedes, da kvindens samlever, der ligeledes opholdte sig i soveværelset, gjorde anskrig, hvorefter tiltalte flygtede,
3. straffelovens § 276, ved at have stjålet 2 lommeknive,
4. straffelovens § 216, stk. 2, jf. § 21, ved efter uberettiget

at have skaffet sig adgang til en lejlighed at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med en kvinde, idet tiltalte samtidig pressede en kniv mod kvindens hals,

5. straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, ved i krydset Skovgaardsgade/Marstrandsgade at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med en kvinde, hvilket dog mislykkedes, da en mand kom til stede,
6. straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, ved efter uberettiget at have skaffet sig adgang til en lejlighed at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med en kvinde, hvilket dog mislykkedes på grund af kvindens modstand, og
7. straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, ved efter at være fulgt efter en kvinde at have grebet fat i kvinden bagfra og forsøgt at tiltvinge sig samleje med hende.

Anklagemyndigheden havde i forbindelse med straffesagen nedlagt påstand om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, jf. § 22, nr. 2 og 3, jf. § 32.

Landsretten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte:

"Da betingelserne for udvisning af tiltalte efter udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, er til stede, og da de hensyn, der er nævnt i § 26, ikke her over for kan føre til, at udvisning ikke skal ske, udvises han af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1."

Køn: Mand
Født den: 2. maj 1962

Nationalitet: Sri Lanka

Indrejsetidspunkt: Den 26. september 1986

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Brøndbyerne den 5. maj 1988 (sag nr. S 292/87)

En 16-årig mandlig statsborger fra Sri Lanka indrejste i Danmark den 26. september 1986, hvorefter han søgte om asyl.

Tiltalte blev den 6. marts 1987 af Direktoratet for Udlændingeskrivelse meddelt opholdstilladelse med henblik på varigt ophold til den 26. september 1991 efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Ved Brøndbyernes rets dom af 5. maj 1988 blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af straffeloven § 216, stk. 1,

1. ved den 17. april 1987 på baneterrænet ved Svendborg banegård, ved vold at have tiltvunget sig samleje med en kvinde, idet han tvang hende ned at ligge på ryggen, hvorefter han trak hendes bukser ned og gennemførte samleje med hende til sædafgang.

2. ved den 29. december 1987 på en adresse i Brøndby kommune, ved vold at have tiltvunget sig samleje med sin logivært, idet han tvang denne ind på sit værelse, hvor han slog hende flere gange i ansigtet og herefter trak hende i håret og tvang hende ned på sin seng, hvorefter han gennemførte samleje med hende til sædafgang.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen fremgik, at den pågældende opholdt sig her i landet som de facto flygtning, hvorfor hjemlen til udvisning skulle søges i udlændingelovens § 22. Henset til at udtalte var sigtet for 2 tilfælde af voldtægt begået med ca. 8 måneders mellemrum fandt direktoratet, at kriminaliteten kunne betegnes som grov og vedholdende, jfr. udlændingelovens § 22, nr. 2. Direktoratet fandt, at der ikke var oplyst noget til støtte for, at påstand om udvisning burde undlades af de i udlændingelovens § 26, nr. 1-5 nævnte grunde.

Af Flygtningenævnes udtalelse i sagen fremgik, at det grundlag, som i sin tid førte til, at der blev meddelt tiltalte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, fortsat var til stede. Efter Flygtningenævnets opfattelse ville tiltalte ikke kunne udsendes til Sri Lanka, jfr. udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jfr. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Henset til, at tiltalte er fundet skyldig i to tilfælde af voldtægt begået med ca. 8 måneders mellemrum, findes tiltalte vedholdende at have begået grov kriminalitet, hvorfor den nedlagte udvisningspåstand i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 tages til følge som neden for bestemt.

Tiltalte udvises med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Østre Landsrets 13. afdeling den 14. september 1988
(sag nr. a.s. nr. 263/1988)

Byrettens dom af 5. maj 1988 blev anket af den pågældende med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

Landsretten forhøjede fængselsstraffen til fængsel i 3 år, og stadfæstede i øvrigt ~~dommen~~. Landsretten udtalte følgende:

"Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de i ~~dommen~~ anførte grunde skyldig efter anklageskriftet. Straffen forhøjes til fængsel i 3 år. I øvrigt stadfæstes ~~dommen~~."

Køn: Mand
Født den: 10. januar 1963

Nationalitet: Uoplyst

Indrej setidspunkt: I 196 9

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, stk. 1, nr. 2 og 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 25. november 1988
(sag nr. 183/1988)

Tiltalte, der var 25, indrejste i Danmark i 1969, hvor han siden havde haft ophold.

Ved dom afsagt af Østre Landsret blev tiltalte idømt fængsel i 7 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt, jfr. tildels stk. 2, idet hele jfr. lov om euforiserende stoffer, lov-bekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jfr. § 1, stk. 2, jfr. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jfr. § 2, jfr. bilag liste A, nr. 2, ved i 6 forskellige forhold fra september 1985 til august 1987, alene og i nogle tilfælde i forening med andre tiltalte, at have 1) solgt 115 gram heroin, 2) besiddet ca. 80 gram heroin med henblik på videresalg, 3) indsmuglet 1 kg heroin fra Tyskland til Danmark og 4) ved flere gange i kommission, at have leveret ca. 200 gram heroin.

Tiltalte var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2 og nr. 3 med indrejseforbud gældende for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge, idet retten bemærke-

de følgende:

"Der er afgivet 17 stemmer for i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jfr. § 22, stk. 1, nr. 2 og 3, at tage den af anklagemyndigheden nedlagte påstand om udvisning af tiltalte med indrejseforbud til følge, jfr. lovens § 32, stk. 1.

Der er afgivet 7 stemmer for i medfør af lovens § 26 at undlade udvisning.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 25. november 1988 (sag nr. I 402/1988)

Østre Landsrets dom af 25. november 1988 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af den idømte straf. Tiltalte påstod endvidere frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse og påstod stadfæstelse af bestemmelsen om udvisning.

Det blev under sagen oplyst, at tiltalte sammen med sine forældre og søskende indrejste i Danmark i 1969 - 6 år gammel - hvor han siden havde haft ophold. Faderen døde i januar 1989, men moderen og tiltaltes to brødre og søster var fortsat her i landet.

Højesteret nedsatte straffen til fængsel i 6 år. Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet Højesteret bemærkede følgende :

"Højesteret finder, at straffen for tiltalte bør nedsættes til fængsel i 6 år, og at hans påstand om frifindelse for udvisning - allerede efter udlændingelovens § 26, nr. 3, - bør tages til følge."

Køn: Mand
Født den: 27. marts 1947
Nationalitet: Libanon

Indrejsetidspunkt: 15. november 1972

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byret den 22. marts 1989 (sag nr. 27/1989)

Tiltalte, der var libanesisk statsborger, indrejste i Danmark den 15. november 1972. På grundlag af ægteskab med en dansk statsborger blev han meddelt opholds- og arbejdstilladelse.

Tiltalte udrejste herefter i 1973 til Libanon og indrejste på ny i Danmark den 17. september 1975. Han blev på ny meddelt opholds- og arbejdstilladelse, hvilken senere blev forlænget, indtil han den 29. september 1983 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved Københavns Byrets dom af 22. marts 1989 blev tiltalte idømt fængsel i 1 år og 3 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, ved i forening med andre at have medvirket til salg af ca. 100 gram heroin.

Tiltalte var tidligere straffet i Danmark:

1. Ved Københavns Byrets dom af 14. april 1980 efter straffelovens § 191, tildels jf. straffelovens § 21, og efter våbenloven med fængsel i 3 år og 6 måneder. Tiltalte blev prøveløsladt den 11. maj 1983 med en prøvetid på 2 år og en reststraf på 23 dage, og
2. Ved Østre Landsrets ankedom af 6. maj 1985, efter straffelo-

vens § 191, med en fælles straf af fængsel i 1 år og 6 måneder. Tiltalte blev prøveløsladt den 15. august 1985 med en prøvetid på 2 år og en reststraf på 184 dage.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse til brug for sagen fremgik blandt andet, at tiltalte var blevet skilt fra sin ægtefælle i begyndelsen af 1988. Han havde 2 børn født i 1973 og 1975, og var tilmeldt samme adresse som sine børn og sin tidligere ægtefælle, der tillige var fængslet. Han modtog bistandshjælp og klarede sig godt på dansk.

Direktoratet for Udlændinge udtalte blandt andet, at der efter direktoratets opfattelse - bortset fra sigtedes lange ophold her i landet og det faktum, at han har de 2 børn her i landet - ikke forelå en så stærk tilknytning til det danske samfund, at udvisning måtte anses for særligt belastende jf. herved udlændingelovens § 26. Direktoratet henstillede således, at der blev nedlagt påstand om udvisning.

Tiltalte forklarede selv, at han havde forældremyndigheden over børnene, der var danske statsborgere.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1, jf. § 22, nr. 2.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Retten finder, at tiltalte, der nu for tredje gang inden for ca. 9 år er idømt ganske langvarige fængselsstraffe for overtrædelse af straffelovens § 191, må siges vedholdende at have begået grov kriminalitet, uanset at der i hver sag i realiteten har været tale om et enkelt forhold. Betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, findes herefter at være opfyldt.

For så vidt angår reglerne i udlændingelovens § 26, nr. 1, 4 og 5, findes tiltaltes personlige forhold, herunder oplysningerne om hans helbred, ikke at være til hinder for udvisning.

Retten må imidlertid lægge til grund, at tiltalte og de to mindreårige børn, som han har forældremyndigheden over, er stærkt knyttet til hinanden, og at det må anses for i hvert fald yderst vanskeligt at etablere familien i et land

med en for børnene helt fremmed social og kulturel tradition. Retten finder herefter, at tiltaltes familiemæssige tilknytning til børnene, i hvis opdragelse han efter evne og mulighed har deltaget, medfører, at udvisning bør undlades, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

Tiltalte frifindes derfor for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 1. januar 1966
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: den 28. april 1979

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholds- og arbejds-
tilladelse

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Mariager den 11. august 1989 (UfR 90.139)

VI

En 23-årig mandlig statsborger fra Tyrkiet indrejste i medfør af familiesammenføringsreglerne i Danmark den 28. april 1979. Tiltalte blev den 10. juli 1984 meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse her i landet.

Ved dom afsagt af Retten i Mariager blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, ved den 6. januar 1989 at have tildelt forurettede 4 stik i kroppen med en kniv, hvorved forurettede blev tilføjet 4 stiksår på den øverste del af kroppen. Straffen blev i medfør af straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, udmålt som en fællesstraf, der tillige omfattede den fra prøveløsladelsen af 21. oktober 1988 henstående reststraf på fængsel i 84 dage.

Tiltalte var tidligere straffet i Danmark:

1. Ved Vestre Landsrets anke-dom af 7. februar 1985 med 20 dages hæfte for overtrædelse af straffelovens § 293, stk. 1, og § 244, stk. 4, jfr. § 91, stk. 2.
2. Ved Randers rets dom af 7. maj 1985 med betinget dom uden straffastsættelse for overtrædelse af straffelovens § 276, § 293 samt våbenloven. Prøvetid 2 år. Tilsyn af Kriminalforsorgen 1 år.

3. Ved samme rets dom af 28. oktober 1985 med betinget dom uden straffastsættelse samt en tillægsbøde på 1.500 kr. for overtrædelse af straffelovens § 291, stk. 1. Fællesstraf omfattende dom af 7. maj 1985 med prøvetid og tilsyn som i den anførte dom.
4. Ved Randers rets dom af 3. december 1985 med fængsel i 30 dage for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 4. Forbliven ved dom af 28. oktober 1985.
5. Ved samme rets dom af 21. februar 1986 med fængsel i 9 måneder for overtrædelse af våbenloven, lovgivningen om euforiserende stoffer og straffelovens § 244, stk. 3 og stk. 4 (4 voldsforhold, heraf 1 tilfælde vedrørende overtrædelse af § 244, stk. 3 og stk. 4, og 3 tilfælde vedrørende overtrædelse af § 244, stk. 4). Fællesstraf omfattende dom af 3. december 1985. Prøveløsladt den 15. august 1986 med reststraf 106 dage.
6. Ved samme rets dom af 31. oktober 1986 med fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, jfr. § 244, stk. 2 og 4 (1 tilfælde) og straffelovens § 291, stk. 1. Fællesstraf omfattende reststraf på 106 dage. Prøveløsladt den 22. april 1987 med reststraf på 122 dage.
7. Udenretlig vedtagelse af bøde og førerretsfrakendelse vedtaget overfor Politimesteren i Randers den 29. februar 1988. Bøde 7000 kr. Betinget frakendelse fra den 29. februar 1988, for overtrædelse af færdselslovens § 53, stk. 3 og § 126, stk. 1, nr. 2, jfr. § 128.
8. Ved Randers rets dom af 2. februar 1988 med fængsel i 8 måneder for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, 3 og 4 (1 tilfælde). Fællesstraf omfattende reststraf på 122 dage. Prøveløsladt den 21. oktober 1988 med reststraf 84 dage.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse fremgik, at tiltalte fraregnet varetægtsfængsling og afsoningsperiode jfr. udlændingelovens § 27 havde opholdt sig i Danmark i 8 år. Direktoratet konkluderede efter en gennemgang af udlændingelovens § 26, nr.

1,2,3,4 og 5, at der uanset tiltaltes lange ophold her i landet under hensyn til arten og grovheden af det påsigtede forhold samt under hensyn til de tidligere begåede lovovertrædelser burde nedlægges påstand om udvisning.

Af Retslægerådets erklæring af 28. juni 1989 fremgik, at tiltalte ikke var sindssyg eller kunne antages at have været det på gerningstidspunktet. Han havde været under indflydelse af alkohol, men der var ikke grundlag for at antage abnorm rustilstand. Tiltalte var normalt begavet. Personlighedsmæssigt var han afvigende, præget af dårlig impuls kontrol og lav tærskel for skuffelser, samt yderligere tilbøjelig til overilede handlinger på grund af en kulturelt bestemt usikkerhed i identitetsoplevelser. Sigtede fandtes omfattet af straffelovens § 69, stk. 1, men Rådet fandt ikke at kunne pege på foranstaltninger, som nævnt i straffelovens § 68, 2. pkt., som mere formålstjenlige end straf.

Tiltalte forklarede under sagen om sine personlige forhold, at han i 1987 blev gift i Tyrkiet. Ægteskabet var arrangeret af hans familie, og han havde hverken i Tyrkiet eller i Danmark boet eller levet sammen med ægtefællen.

Tiltalte forklarede videre, at han kom til Danmark i 1979, og at han ikke længere havde familie eller tilknytning til Tyrkiet. Hans svigerforældre boede i Tyrkiet, men da han havde nægtet at have med sin kone at gøre, kunne forholdet til dem næppe anses at være særligt hjerteligt. Han havde gået i skole i Danmark, og hans omgangskreds var danskere. Han havde svært ved at tale med sine landsmænd, og delte ikke deres interesser for bl.a. politik. Han havde ofte følt sig udsat for chikane både i skole og på arbejdspladser, men agtede desuagtet ikke at rejse tilbage til Tyrkiet. Han mente alt i alt, at han havde vænnet sig så meget til danske forhold, at han ville få svært ved at finde sig til rette i Tyrkiet. Han havde overvejet at søge dansk statsborgerskab, men han havde ikke søgt, da han mente, at hans straffedomme ville bevirke, at hans ansøgning ville blive afslået.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af Danmark i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2, med indrejseforbud for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge, idet retten bemærke-

de følgende:

"Da tiltalte vedholdende har begået grov voldskriminalitet i Danmark, og da de i udlændingelovens § 26 anførte modhensyn ikke findes at foreligge, vil tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2, være at udvise af Danmark for bestandig."

Dom afsagt af Østre Landsret den 27. november 1989 (sag nr. 6-S.1886/1989)

Mariager Rets dom af 11. august 1989 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Tiltalte forklarede supplerende om sine personlige forhold, at det ægteskab, som hans forældre havde arrangeret for ham, var med en kusine. Han rejste alene tilbage til Danmark en uge efter brylluppet. Han bad sin ægtefælle om ikke at rejse til Danmark, men det gjorde hun alligevel. De havde aldrig boet sammen. For at undgå at komme i situationer, hvor han ikke kunne styre sit temperament, havde han til hensigt at søge psykologbistand.

Landsretten fandt straffen passende bestemt.

Landsretten frifandt tiltalte for bestemmelsen om udvisning.

5 voterende udtalte:

"Ikke blot det nuforeliggende forhold, men også det ved dommen af 31. oktober 1986 pådømte forhold må anses for meget grov voldskriminalitet. Uanset at betingelsen for udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 2, på baggrund af disse forhold og de øvrige voldsforhold måtte anses for opfyldt, finder disse voterende, at en udvisning vil virke særligt belastende for tiltalte. Der er her ved lagt vægt på, at tiltalte er kommet til Danmark som 13-årig, at han har sine forældre her, at han efter det oplyste har en nær tilknytning til sin bror, der bor her i landet, og at han ikke har nogen nærmere tilknytning til sit hjemland, jfr. udlændingelovens § 26, nr. 2, 3 og 4.

Disse voterende stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.

En voterende stemmer for at stadfæste byrettens afgørelse om udvisning.

Der træffes på dette punkt afgørelse efter stemmeflertallet.

Med denne ændring stadfæster landsretten dommen."

Køn: Mand
Født den: 9. maj 1959
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: 1974

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

**Dom afsagt af retten i Hørsholm den 3. november 1988 (sag nr. SS
228/87)**

Tiltalte indrejste efter sine egne oplysninger til Danmark i 1974.

Den 29. december 1978 blev han meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse i Danmark.

Ved Hørsholm rets dom af 3. november 1988 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år og 11 måneder for

1. Overtrædelse af straffelovens § 286, stk. 3, jf. § 284, jf. § 276, jf. til dels § 21, ved i et antal forhold at have begået hæleri med hensyn til tyveri, i nogle tilfælde forsøg på hæleri, navnlig med guld- og sølvvarer samt fotografiapparater, af omfattende og professionel karakter til en samlet værdi af lidt under 1 million kr.
2. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, ved i et antal forhold at have besiddet og overdraget ca. 1185 gram amfetamin.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved Helsingør kriminalrets dom af 1. marts 1984 efter straffelovens § 285, jf. § 276, jf. til dels § 21, og for overtrædelse af våbenlovens § 2, jf. § 1, nr. 1, med betinget dom uden straffast-

sættelse og med 2 års prøvetid.

Ved Helsingør kriminalrets dom af 9. august 1984 for hæleri med hensyn til tyveri efter straffelovens § 284, jf. § 276.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig efter udlændingelovens § 22, nr. 2.

Af direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen fremgik, at tiltalte havde opholdt sig i Danmark, siden han var 15 år, og at han havde haft arbejde flere forskellige steder i perioder af 3-7 måneders varighed. Han blev den 3. november 1976 gift med en jugoslaviske statsborger. Parret har 3 fællesbørn født i 1977, 1979 og 1988. Hans ægtefælle har familie i Danmark.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Uanset tiltaltes langvarige ophold i Danmark findes han på baggrund af kriminalitetens vedholdende og grove karakter at burde udvises i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2.

En udvisning kan ikke anses for særligt belastende for tiltalte, jf. herved udlændingelovens § 26.

Der er herved på den ene side taget hensyn til, at tiltalte her i landet har samlevet og har mindreårige børn med sin ægtefælle. Herudover er der taget hensyn til de foreliggende særligt graverende forhold og til, at tiltaltes nærmeste pårørende må antages at have mulighed for at følge tiltalte til hjemlandet.

Udvisning bør herefter ske med indrejseforbud gældende for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1."

Dom afsagt af Østre Landsret den 28. februar 1989 (sag nr. 460/1988)

Hørsholm rets dom af 3. november 1988 blev anket af tiltalte, der principalt påstod, at sagen hjemvistes til fornyet behandling ved byretten, subsidiært frifindelse i det omfang han har nægtet sig skyldig, samt formildelse og frifindelse for påstanden om udvis-

ning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten stadfæstede dommen. Retten udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"5 voterende dommere stemmer for at stadfæste dommens bestemmelse om udvisning. 1 voterende dommer stemmer under hensyn til oplysningerne i dommen om tiltaltes familiemæssige og personlige forhold, at han bør frifindes for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

Der afsiges døm efter stemmeflertallet."

Dm afsagt af Højesteret den 21. december 1989 (sag nr. I 206/1989)

Østre Landsrets døm af 28. februar 1989 blev anket af tiltalte principalt med påstand om ophævelse af landsrettens døm og hjemvisning af sagen, subsidiært om formildelse, navnlig således at bestemmelsen om udvisning udgår.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Retten nedsatte straffen til fængsel i 3 år og 6 måneder og frifandt tiltalte for påstanden om udvisning. Retten udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Under hensyn til oplysningerne om tiltaltes familiemæssige og personlige forhold, herunder hans tilknytning til landet, frifindes han for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 26, nr 2 og 3."

Køn: Mand
Født den: 22. juni 1956
Nationalitet: Pakistan

Indrejsetidspunkt: Den 26. august 1979

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byret den 1. februar 19 90 (sag nr. 4884/1989)

Tiltalte, en 33-årig pakistansk statsborger, indrejste i Danmark den 26. august 1979 efter at have fået meddelt opholds- og arbejdstilladelse i 4 måneder på grundlag af ægteskab indgået den 18. juni 1979 med en dansk statsborger.

Ved Direktoratet for Udlændinges resolution af 2. februar 1984 blev tiltalte meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom afsagt af Københavns Byret den 1. februar 1990 blev tiltalte idømt fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, ved den 22. november 1989, ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold at have bragt stjålne ting i sikkerhed, idet tiltalte indfandt sig i Bikuben, hvor han ved kassen tilegnede sig 18 stk. 1000-kr.-sedler, hvorefter tiltalte forlod banken og under flugten truede en person, der jagede tiltalte, med en udslået lommekniv.

Tiltalte var tidligere straffet ved Københavns Byrets dom af 21. januar 1988 efter straffelovens § 191, delvis jf. straffelovens § 21, med fængsel i 1 år og 3 måneder. Tiltalte var den 8. september 1988 blevet prøveløsladt. Retsstraffen androg 159 dage.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende udlændingelovens §

26, at der udover pågældendes relativt langvarige ophold her i landet ikke var oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades. Det bemærkedes herved, at tiltalte blev skilt den 13. august 1984 og ingen børn havde.

Da tiltalte tidligere var straffet, og da den forventede straf i den nærværende sag var af 1½ - 3 års varighed, fandt direktoratet, at tiltalte havde begået grov kriminalitet.

Direktoratet henstillede, at der af anklagemyndigheden blev nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, mæd indrejseforbud gældende i et af retten fastsat tidsrum.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet retten bemærkede følgende:

"Uanset at tiltalte også tidligere er dømt for grov kriminalitet må retten vedrørende udvisningsspørgsmålet lægge vægt på, at der nu er gået mere end to år siden den tidligere uligeartede kriminalitet blev begået, og at det ikke kan lægges til grund, at det nu pådømte forhold var planlagt. Herefter findes tiltalte ikke vedholdende at have begået grov kriminalitet. Tiltalte frifindes derfor for udvisningspåstanden."

Køn: Mand
Født den: Uoplyst

Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3

Dom afsagt af Vestre Landsret den 2. april 1987 (Sag nr. S 2597/1986)

Ved Vestre Landsrets dom af 2. april 1987 blev tiltalte, der var iransk statsborger, idømt fængsel i 6 år for

1. Overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, for forsøg på voldtægt, ved med vold eller trussel om vold, i 5 tilfælde at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med forskellige kvinder, i 3 tilfælde i kvindernes lejlighed, hvortil han uberettiget havde skaffet sig adgang, og i 2 tilfælde ved på offentlige steder at have fulgt efter kvinderne,
2. Overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 21, for forsøg på voldtægt af særlig farlig karakter, ved med vold eller trussel om vold at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med en kvinde, idet han uberettiget havde skaffet sig adgang til kvindens lejlighed, og idet han holdt en hånd for kvindens mund, mens han pressede en kniv mod hendes hals og udtalte : "Hvis du skriger dræber jeg dig!", og
3. Overtrædelse af straffelovens § 276, ved at have stjålet 2 lommeknive i en lejlighed.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig efter udlændingelovens § 49, jf. § 22, nr. 2 og 3, jf § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Da betingelserne for udvisning af tiltalte efter udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, er til stede, og da de hensyn, der er nævnt i § 26, ikke heroverfor kan føre til, at udvisning ikke skal ske, udvises han af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1."

Kendelse afsagt af retten i Nyborg den 20. september 1990 (Sag nr. SS 450/1990)

Ved Nyborg rets kendelse af 20. september 1990 blev det bestemt, at den af Vestre Landsrets ved dom af 2. april 1987 truffe bestemmelse om, at domfældte efter endt strafafsoning skulle udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig, ophævedes.

Kendelse afsagt af Østre Landsret den 6. november 1990 (Sag nr. 267/1990)

Nyborg rets kendelse blev påkæret af anklagemyndigheden med påstand principalt om, at sagen afvistes, jf. udlændingelovens § 50, stk. 2, 2. pkt., subsidiært om at den truffe bestemmelse om udvisning opretholdtes.

Domfældte påstod stadfæstelse.

Af skrivelse af 9. juli 1990 fra Den Europæiske Menneskerettighedskommission fremgik, at kommissionen i tilslutning til sagens indbringelse for kommissionen den 7. juli 1990 havde "...decided to maintain its indication under Rule 36 of its Rule of Procedure, that it was desirable not deport the applicant to Iran until the Commission had had an opportunity the application further.

Landsretten opretholdt bestemmelsen om udvisning, og udtalte følgende:

"Landsretten kan tiltræde, at de faktiske oplysninger om risikoen for, at domfældte vil lide overlast i Iran, såfremt han udvises, ikke er væsentlig anderledes end på tidspunktet for domfældelsen i april 1987.

Det retlige grundlag, navnlig i menneskerettighedskonventionens art. 3 og i tillægsprotokol nr. 6 er ligeledes uændret.

Den omstændighed, at der siden dommen ved justitsministeriets notat af 26. april 1990 er fremkommet en retlig vurdering af konventionen og tillægsprotokollen kan ikke betragtes således, at der derved er sket væsentlige ændringer i indkæredes forhold.

Herefter er der ikke grundlag for i medfør af udlændingelovens § 50 at ophæve dommens bestemmelse om udvisning."

Kendelse afsagt af Højesteret den 2. maj 1991 (Sag nr. 65/1991)

Østre Landsrets kendelse af 6. november 1990 blev med justitsministeriets tilladelse indbragt for Højesteret af den for kærende beskikkede forsvarer med påstand om, at den af Vestre Landsret ved dom af 2. april 1987 truffene bestemmelse om, at domfældte efter end strafafsoning skulle udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig, ophævedes. Subsidiært at sagen hjemvistes til realitetsbehandling i Østre Landsret.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Højesteret stadfæstede kendelsen og udtalte følgende:

"Efter beskaffenheden af de af kærende i Iran begåede strafbare forhold er der ikke grund til at antage, at der ved udvisning af ham vil ske krænkelse af Menneskerettighedskonventionen.

Der er endvidere ikke særligt grundlag for at antage, at kærende i Iran vil blive strafforfulgt for de forhold, der blev pådømt ved Vestre Landsrets dom af 2. april 1987, således at en udvisning af denne grund ville være i strid med konventionen.

Herefter og i øvrigt af de grunde, der er anført af landsretten, stadfæster Højesteret kendelsen."

Køn: Mand
Født den: 14. oktober 1949
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: 1984

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af Østre Landsrets 15. afdeling den 21. juni 1990 (sag nr. 37 9/1990/nævningesag)

En 41-årig mandlig statsborger fra Iran indrejste til Danmark i 1984, hvorefter han den 25. november 1984 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, med henblik på varigt ophold. Tilladelsen blev meddelt indtil den 11. september 1989.

Den 20. april ansøgte den pågældende grundet tab af opholdsbeviset om udstedelse af erstatningsbevis. I den forbindelse konstaterede direktoratet, at hans søn var indrejst i Danmark og havde taget ophold hos pågældende. På denne baggrund blev den pågældende adskillige gange tilsagt til møde i direktoratet.

Han mødte dog aldrig op, og er således aldrig formelt blevet meddelt en tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse.

Ved dom af 21. juni 1991 afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 3 år, for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt, og § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9.11.81 § 27, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 2, jf. til dels straffelovens § 21, ved, i perioden januar/februar 1989 til marts 1990 i flere tilfælde at

have modtaget og videreoverdraget ialt ca. 338 gram heroin.

Tiltalte var tidligere straffet

Den 14. januar 1987 ved vedtagelse af 20 dagbøder å 50 kr. for overtrædelse af straffelovens §§ 232 og 291, stk. 1, jf. tildels § 305, stk. 1.

Direktoratet for Udlændinge udtalte til sagen, at tiltalte havde en søn her i landet, der midlertidigt var anbragt hos tiltaltes tidligere samlever. Sønnen blev den 13. marts 1991 blev meddelt opholdstilladelse indtil den 16. april 1992. Derudover havde tiltalte et fællesbarn med sin tidligere samlever. Tiltalte og samleveren var ifølge tiltaltes oplysninger islamisk gift, men ifølge folkeregistret havde parret aldrig haft fælles bopæl.

Tiltalte forklarede til sagen, at hans 3 brødre og hans moder boede i Iran. I Danmark samlevede han med en kvinde, der kom til Danmark i 1988. Han havde aldrig haft arbejde i Danmark og levede af bistandshjælp og indtægter fra en spilleklub.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 22, nr, 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstand om udvisning:

"Der er afgivet 19 stemmer for at tage den over for ... tiltalte nedlagte påstand om udvisning til følge.

Der er afgivet 5 stemmer for at frifinde ... tiltalte for påstanden om udvisning.

Efter stemmeafgivningens udfald vil ... tiltalte i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, være at udvise med indrejseforbud gældende for bestandig, ... tiltalte ...,jf. udlændingelovens § 22, nr. 2."

Dm afsagt af Højesteret den 1. november 1991 (sag nr. II 206/1991)

Vestre Landsrets dom blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om formildelse og om, at udvisningspåstanden ikke blev taget til følge.

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse.

Højesteret fandt ikke grundlag for at ændre straffen, og bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Betingelserne i udlændingelovens § 22, nr. 2, for udvisning findes ikke at være til stede. Højesteret frifinder derfor denne tiltalte for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 10. juni 1959
Nationalitet: Italien

Indrejsetidspunkt: Den 5. september 1979

Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse på grundlag af EF-reglerne

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Århus, 6. afdeling, den 31. marts 1992
(sag nr. SS 9003777-6)

En 33-årig mandlig statsborger fra Italien indrejste i Danmark den 5. september 1979, hvor han den 14. september 1979 blev tilmeldt folkeregisteret.

Tiltalte fik efter ansøgning indgivet den 2. april 1984 opholdstilladelse i Danmark på grundlag af EF-reglerne. Denne tilladelse blev senere forlænget, og den 25. april 1984 fik han tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom af 31. marts 1992 blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, jfr. stk. 1, 2. pkt., jfr. lov om euforiserende stoffer, til dels jfr. straffelovens § 23, ved i tiden fra maj 1990 til oktober 1990 at have medvirket til sin broders salg af heroin til en række mellemhandlere, ved have inddrevet betaling for stoffet, givet og modtaget besked om levering, modtaget en pakke med antagelig 50 gram heroin, og i nogle tilfælde at have fulgtes med broderen i forbindelse med dennes forhandlervirksomhed, samt lånt broderen 40.000 kr. med viden om, at broderen lånte pengene videre til en anden mand som led i finansiering af heroinkøb til videreförhandling. Tiltalte måtte med sin medvirken anses at have kendskab til, at broderen fra to andre mænd mod-

tog og videreførhandlede betydelige mængder heroin,

2. Våbenlovens § 2, stk. 1, jfr. § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, ved i tiden fra sommeren 1990 til den 3. oktober 1990 på sin bopæl i Randers, at have besiddet en automatpistol samt skarp ammunition dertil,
3. Straffelovens § 284, jfr. § 276, hæleri med hensyn til tyveri ved i omkring august måned 1990 af sin broder at have modtaget en halsring i guld med 7 brillianter, til en værdi af 13.545 kr., uagtet halsringen hidrørte fra tyveri,

Tiltalte var tidligere i 1984 straffet for overtrædelse af straffelovens § 260, nr. 1, jfr. § 21, § 261, stk. 1, § 266, § 286, stk. 3, jfr. § 281, nr. 1, § 288, stk. 1, nr. 1, og våbenloven med fængsel i 2 år.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende spørgsmålet, om de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold kunne antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende for tiltalte, følgende:

§ 26, nr. 1:

Der er intet oplyst der kan begrunde at udvisning bør undlades af de i § 26, nr. 1 nævnte grunde.

§ 26, nr. 2:

Tiltalte har sine to brødre i Danmark. Han har ingen hustru eller kæreste her, men derimod to børn på henholdsvis 10 år og 3 år, hvoraf han kun har kontakt med den yngste. Han har en kæreste samt sin øvrige familie i Italien.

§ 26, nr. 3:

Tiltalte kom til Danmark som 20 årig, og har således haft sin opvækst udenfor Danmark.

§ 26, nr. 4:

Forinden indrejsen til Danmark havde han i en 5 årig periode opholdt sig i Tyskland.

§ 26, nr. 5:

Der er intet oplyst, der kan begrunde, at udvisning undlades af

de i denne bestemmelse nævnte grunde.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 22, nr. 2.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til tidsforløbet siden 1984, hans begrænsede medvirken i det nu pådømte forhold og den fastsatte straf samt til varigheden af hans ophold her i landet og tilknytning til Danmark findes tiltalte efter udlændingelovens § 26 at burde frifindes for anklagemyndighedens påstand om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 3. marts 1967
Nationalitet: Vietnam

Indrejsetidspunkt: 27. december 1982

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

**Dom afsagt af retten i Århus den 2. juni 1992 (sag nr. SP 91
40130-6)**

Tiltalte, der var vietnamesisk statsborger, var udrejst af Vietnam med sin fader og 2 brødre i en båd til Hong Kong, hvor familien fik ophold i en flygtningelejr.

Ved telex af 20. december 1982 til det danske Generalkonsulat i Hong Kong bemyndigedes repræsentationen til at udstede indrejse-tilladelse til familien.

Tiltalte indrejste herefter til Danmark den 27. december 1982, hvor han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse med henblik på varigt ophold efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1.

Ved Århus rets dom af 2. juni 1992 blev tiltalte idømt fængsel i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1,

1. Ved i en bank i Viby, maskeret og ved trussel med en maskin-pistol, at have tvunget en bankbestyrer til at udlevere 42.000,00 kr.,
2. Ved i en bank i Viby, maskeret og ved trussel med en maskin-pistol, at have tvunget en bankassistent til at udlevere 29.270,00 kr.,
3. Ved i en bank i Højbjerg, maskeret og ved trussel med en

tildækket geværatrap, at have tvunget en bankassistent til at udlevere 41.550,00 kr.,

4. Ved i en bank i Højbjerg, maskeret og ved trussel med en tildækket geværatrap, samt kniv at have tvunget en bankbestyrer til at udlevere 18.570,00 kr.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse til brug for sagen af 9. januar 1992 fremgik blandt andet, at tiltalte havde opholdt sig i Danmark siden 27. december 1982, ligesom tiltaltes fader og 2 brødre fortsat opholdt sig i Danmark. Det fremgik videre, at tiltalte havde kommet fast sammen med en dansk pige i 4 år, men at dette forhold var ophørt, og at tiltalte havde haft arbejde som kok på nogle kinesiske restauranter og som kokkemedhjælper på en fransk restaurant i Århus.

Tiltalte havde under sit ophold i Danmark gået til danskundervisning og taget 9. klasse som voksenuddannelse. Senere havde han gået på Teknisk skole.

Endvidere fremgik at tiltalte havde forladt hjemlandet som 12-årig og ikke siden havde været i landet, ligesom han ifølge de foreliggende oplysninger ikke havde familiemæssig tilknytning til landet.

Direktoratet fandt ikke, at der var væsentlig risiko for, at tiltalte ved en tilbagevenden ville blive udsat for særlige byrdefulde straffeforanstaltninger, eller for dér på ny at blive udsat for straf for den samme lovovertrædelse.

Af Flygtningenævnets skrivelse af 31. marts 1992 fremgik blandt andet, at tiltalte havde udtrykt frygt for, at han ved udvisning måske ville blive fængslet, men at han ikke i øvrigt vidste, hvad der ville ske med ham.

Nævnet anførte videre, at det grundlag, som i sin tid havde ført til, at der meddeltes tiltalte asyl efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, stadig ville kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet kunne således ikke udelukke, at de vietnamesiske myndigheder ville udsætte tiltalte for reaktioner, der kunne karakteriseres som forfølgelse, ved en tilbagevenden til Vietnam.

Af en skrivelse af 28. oktober 1991 fra Udenrigsministeriet til Direktoratet for Udlændinge, som blev fremlagt under sagen, fremgik, endvidere, at det ikke kunne udelukkes, at asylsøgere, der havde udtalt kritik - herunder demonstreret - mod det vietnamesiske styre, ville blive hårdt straffet for deres "samfundsfjendtlige virksomhed", hvis de vendte tilbage til Vietnam, da styret var meget ømtåleligt overfor kritik.

Det fremgik videre heraf, at straffen i tilfælde, hvor det drejede sig om unge mennesker, ofte ville bestå i internering i genopdragelseslejr. Andre mulige straffe ville være hårde forhør og fængselsstraf, varigheden heraf kunne ikke oplyses.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 22, nr. 3, subsidiært § 22, nr. 2.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Som følge af karakteren af den begåede kriminalitet findes betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, at være til stede. Tiltaltes tilhørsforhold til det danske samfund findes imidlertid at være af en sådan karakter, at udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2, 4 og 5, hvorfor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke tages til følge."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 15. september 1992 (sag nr. S 1554/1992)

Århus rets dom af 2. juni 1992 blev anket af anklagemyndigheden, der påstod skærpelse af straffen og gentog påstanden om udvisning.

Tiltalte påstod formildelse af straffen og stadfæstelse for så vidt angik spørgsmålet om udvisning.

Retten stadfæstede dommen, dog således at straffen blev fastsat efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, og udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet følgende:

"Af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at der ikke er truffet bestemmelse om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 3 februar 1969
Nationalitet: Statsløs palæstinenser fra Libanon
Indrejsetidspunkt: 8. juli 1990
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Aalborg den 13. august 1993 (sag nr. 701-93)

Tiltalte indrejste i Danmark den 8. juli 1990, hvor han indgav ansøgning om asyl.

Direktoratet for Udlændinge meddelte den 26. november 1990 den pågældende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Den 29. januar 1991 stadfæstede Flygtningenævnet direktoratets afgørelse.

Den 8. maj 1993 blev tiltalte meddelt opholdstilladelse med henblik på varigt ophold i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. lov nr. 144 af 3. marts 1992 om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon.

Ved Aalborg rets dom af 13. august 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for

1. Overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, ved i 4 tilfælde med vold eller trussel om vold at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med forskellige kvinder, idet han i to af tilfældene trængte ind i kvindernes lejlighed.
2. Overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved at have kas-

tet 3 sten mod 3 politiassistenter, der netop havde foretaget anholdelse af en asylansøger.

3. Overtrædelse af straffelovens § 123, ved den 23. juli 1992 at have tildelt en person der var vidne til et af de i nr. 1 nævnte forhold passerede, et knytnæveslag i ansigtet.
4. Overtrædelse af straffelovens § 244, ved den 14. juni 1992 at have tildelt en person flere knytnæveslag i ansigtet.
5. Overtrædelse af straffelovens § 266, ved den 17. september 1991 på en måde, der er egnet til at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, at have truet med at foretage en strafbar handling, idet han truede en person med en hobbykniv, herunder prikkede ham på skulderen med spidsen af kniven.
6. Overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, ved den 14. juli 1992 at have skaffet sig adgang til en lejlighed, hvor han efterlod et kondom indeholdende sæd.
7. Overtrædelse af straffelovens § 276, ved den 17. juni 1992 at have stjålet varer til en samlet værdi af 134.55 kr.
8. Overtrædelse af politivedtægten for Aalborg politikreds § 3, stk. 1, ved den 22. juli 1992 at have færdedes i så spirituspåvirket tilstand, at det gav anledning til forstyrrelse af den offentlige orden og medførte ulempe for andre.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved dom af 8. marts 1991 for tyveri med et bødeforlæg,

Ved dom af 10. juni 1991 for blufærdighedskrænkelse med fængsel i 40 dage.

Tiltalte blev i anledning af sagen mentalundersøgt, ligesom sagen blev forelagt Retslægerådet, som i en erklæring af 15. juni 1993 blandt andet udtalte, at tiltalte ikke var sindssyg eller måtte formodes at have været sindssyg på tidspunkterne for det påsigtede. Han var tungt begavet. Han var palæstinenser, opvokset i Libanon under borgerkrig og blev som ung involveret i

guerillaaktiviteter med efterfølgende fængsling og tortur. Han var præget af senfølger herfra. Personlighedsmæssigt fandtes han afvigende, kortsynet, impulsstyret med tilbøjelighed til at lægge skyld og ansvar fra sig og med manglende evne til at sætte sig i andres sted. Han havde haft et vist misbrug af hash, beroligende medicin og alkohol og var påvirket på tidspunktet for nogle af de påsigtede handlinger, uden at der dog fandtes grund til at antage, at en abnorm rustilstand havde foreligget.

Retslægerådet fandt på denne baggrund, at tiltalte måtte henføres til straffelovens § 69, stk. 1. Imidlertid kunne Retslægerådet ikke pege på foranstaltninger i henhold til samme lovs § 68, 2. pkt. som mere formålstjenlige end straf.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen fremgår, at direktoratet ikke fandt at varigheden af tiltaltes ophold kunne antages at have givet tiltalte et sådant tilknytningsforhold til det danske samfund at dette i sig selv ville gøre en udvisning særligt belastende for ham.

Direktoratet anførte videre at tiltalte var ugift og ikke havde haft nogen kæreste i Danmark, ligesom han ikke havde børn. Han havde 5 søskende, hvoraf de 3 var bosiddende i Danmark. Han boede hos sin broder og dennes familie. Tiltalte havde aldrig haft arbejde i Danmark og havde ikke deltaget i sprogundervisning eller andre kurser i Danmark.

Til spørgsmålet om tiltalte ville lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor han kunne ventes at tage ophold, bemærkede direktoratet, at der ikke forelå oplysninger i sagen om en sådan risiko.

Flygtningenævnet afgav efter udlændingelovens § 57 en udtalelse af 23. juni 1993, hvoraf blandt andet fremgik, at Flygtningenævnet under sagens behandling havde fundet, at den pågældende var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet stadfæstede imidlertid Direktoratet for Udlændinges afgørelse af 26. november 1990, idet nævnet fandt, at Libanon kunne tjene som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Efter Direktoratets for Udlændinges afgørelse af 8. maj 1992, jf. lov nr. 144 af 3. marts 1992 § 1, fandt Flygtningenævnet ikke længere at kunne anse Libanon for den pågældendes 1. asylland.

Flygtningenævnet havde imidlertid ikke grundlag for at antage, at den pågældende ville risikere forfølgelse ved en udsendelse til Libanon.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig efter udlændingelovens § 22, nr. 2, jf. § 49, stk. 1.

Tiltalte anførte overfor anklagerens påstand om udvisning blandt andet, at han kunne forventes at blive forfulgt, hvis han vendte tilbage til Libanon.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til, at tiltalte blandt andet er blevet dømt for fire tilfælde af forsøg på voldtægt, og da han tidligere er dømt for blufærdighedskrænkelse, findes betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2, at være opfyldt. Når der endvidere henses til, at der ikke findes at foreligge modhensyn, som anført i udlændingelovens § 26, hvorved retten især har lagt vægt på, at tiltalte også har familie i Libanon, og idet der efter det foreliggende ikke kan anses at være fare for, at tiltalte vil lide overlast, såfremt han tager ophold i Libanon, tages anklagemyndighedens påstand til følge."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 16. november 1993 (sag nr. S 1928/1993)

Aalborg rets dom af 13. august 1993 blev anket af tiltalte, der påstod delvis frifindelse og iøvrigt formildelse af straffen samt frifindelse for påstanden om udvisning med indrejseforbud.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse samt skærpende.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han ikke kunne flytte tilbage til Libanon. Han havde ingen uddannelse, han kunne bruge i Libanon. Hans mor og en bror bor i Libanon, og han var bange for at blive arresteret, fordi nogle fra hans gruppe, der deltog i aktioner mod syrerne, fortsat var på fri fod i Libanon. Han oplyste videre, at han havde tre brødre, der er bosiddende i Jylland, heraf to i Aalborg. De havde alle tre besøgt ham i ar-

resten.

Retten stadfæstede byrettens dom. Vedrørende spørgsmålet om udvisning udtalte retten:

"Af de grunde, der er anført af byretten, og idet landsretten yderligere bemærker, at de fire forhold af forsøg på voldtægt, som tiltalte ved denne dom er kendt skyldig i, i sig selv findes tilstrækkelige til at anse vedholdenhedskriteriet i udlændingelovens § 22, nr. 2, for opfyldt, tiltrædes det, at tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 10. juli 1958
Nationalitet: Sydafrika

Indrejsetidspunkt: 1. oktober 1984

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af Østre Landsret den 22. november 1993 (sag nr. S-1814-93/nævningesag)

Tiltalte, der var sydafrikaner, indrejste i Danmark den 1. oktober 1984 .

Ved beslutning af 29. august 1985 meddelte Flygtningenævnet tiltalte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2 .

Ved Østre Landsrets dom af 22. november 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. , ved i oktober 1992 at have deltaget i indsmugling af 245 gram heroin.

Tiltalte var tidligere straffet

1. Ved Københavns Byrets dom af 20. marts 1987 efter straffelovens §§ 216, stk. 1, 224, jf. 216, stk. 1, 244, stk. 4, jf. stk. 2 og 3 og 266, med fængsel i 1 år og 10 måneder.
2. Ved samme rets dom af 7. februar 1990 efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, med en fællesstraf af fængsel i 1 år og 8 måneder.

Tiltalte blev prøveløsladt den 7. december 1990 med en reststraf

på 204 dage og en prøvetid på 2 år.

Der blev i forbindelse med sagen afgivet udtalelser om udvisningsspørgsmålet af Direktoratet for Udlændinge den 16. marts 1993 og af Flygtningenævnet den 5. juli 1993.

Direktoratet for Udlændinge udtalte blandt andet at der efter direktoratets opfattelse ikke var oplysninger i sagen der talte for, at påstand om udvisning burde undlades under henvisning til udlændingelovens § 26.

Af Flygtningenævnets udtalelse fremgik, at tiltalte under asylsagen som asylmotiv havde henvist til, at hele hans familie blev dræbt i april 1984 under uroligheder i Sangatområdet i Soweto. Han havde selv set ligene af familiemedlemmerne og var sikker på, at ingen af dem havde overlevet. Tiltalte undgik selv at blive dræbt, fordi han havde været på fiskeri i en nærliggende flod, mens urolighederne fandt sted.

Flygtningenævnet fandt ikke, at det asylretlige grundlag, som havde ført til, at den pågældende var blevet meddelt asyl, idag kunne antages at ville kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge, og anførte følgende:

"Der er afgivet 19 stemmer for at tage udvisningspåstanden til følge i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2, medens der er afgivet 5 stemmer for at frifinde tiltalte for udvisningspåstanden."

Dom afsagt af Højesteret den 7. april 1994 (sag nr. I 440/1993)

Østre Landsrets dom af 22. november 1993 blev af tiltalte anket med påstand om formildelse af den idømte straf og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse af den idømte straf og stadfæstelse af bestemmelsen om udvisning.

Højesteret nedsatte den af landsretten fastsatte straf til fængsel i 2 år og 6 måneder.

Højesteret udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet følgende:

"Tre dommere . . . finder ikke grundlag for at ophæve bestemmelsen om udvisning.

(To dommere) finder, at kravet om at udlændingen vedholdende skal have begået grov kriminalitet, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2, ikke er opfyldt. Vi lægger herved navnlig vægt på, at forholdene er begået over et forholdsvis langt, tidsrum, og at det nu pådømte forhold er af en helt anden art end de tidligere.

Vi stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning."

Højesteret tog herefter udvisningspåstanden til følge.

Køn: Mand
Født den: Uoplyst

Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: 29. september 1987

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Ringsted den 4. maj 1993 (sag nr. SS 7/93)

Ved Ringsted rets dom af 4. maj 1993 blev tiltalte, der var iransk statsborger, idømt fængsel i 2 år for

1. Overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, stk. 2, jf. liste A, nr. 2, ved over 2 perioder fra 1991 til 1992 i alt at have indkøbt ca. 65 gram heroin og videresolgt dette med en fortjeneste på salget på 10.000 kr.
2. Overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, stk. 2, jf. § 1, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 2, bilag liste A, nr. 1, ved i perioden fra april-maj til august 1992 sammen med to andre, som betalt kurér at have indkøbt 15-17 kg hash for en pris af 21.000-23.000 kr. pr. kg, og have udført hashen til Norge, hvor den blev videresolgt for 50.000 kr. pr. kg.
3. Overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, jf. § 1, stk. 2, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. §

2, bilag liste A, nr. 1, ved i perioden fra slutningen af august måned til ultimo 1992 at have indkøbt 6 kg hash i "Christiania" i Danmark for 21.000-23.000 kr. pr. kg, og med kurér at have udført hashen til Norge, hvor han videresolgte den for 50.000 kr. pr. kg.

4. Overtrædelse af lov nr. 297 af 22. april 1992 § 1, jf. radio-bekendtgørelse nr. 126 af 18. marts 1993 § 2, stk. 1, ved på sin bopæl igennem nogen tid at have oprettet og været i besiddelse af en scanner således, at det var muligt at aflytte politiets motorola-radioer samt biltelefoner.
5. Overtrædelse af våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 2 og § 4, stk. 2, nr. 1, jf. bekendtgørelse nr. 438 af 19. juli 1988 § 9, stk. 1, nr. 1, ved igennem nogen tid på sin bopæl uden tilladelse at have besiddet 1 butterflykniv og 2 dolke med bladlængder på henholdsvis 16 og 18 cm, samt 130 skarpe skud til pistol.
6. Overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, jf. lovbe-kendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. stk. 2, jf. bilag liste A, nr. 1, ved i 1992 på sin bopæl at have forbrugt 20 gram hash.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved Ringsted rets dom af 29. marts 1993 efter straffelovens § 245 med fængsel i 3 måneder.

Der blev under sagen fremlagt udtalelse fra Direktoratet for Ud-lændinge og Flygtningenævnet.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om, at tiltalte udvistest med indrejseforbud for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte føl-gende vedrørende udvisningspåstanden:

"Det lægges til grund, at tiltalte, der indrejste i Danmark den 29. september 1987, nu har opholdstilladelse uden tidsbegrænsning i henhold til udlændinge-

lovens § 7, stk. 2.

Spørgsmålet om udvisning skal derfor afgøres efter lovens § 22. Under hensyn til karakteren og omfanget af de af tiltalte begåede lovovertrædelser findes de at kunne karakteriseres som vedholdende grov kriminalitet, der er omfattet af lovens § 22, nr. 2.

Det bedømmes herefter, om nogen af de i lovens § 26, nr. 1-5 nævnte forhold ved udvisning må antages at virke særlig belastende for tiltalte. Tiltalte og dennes forsvarer har fremhævet omstændigheder som nævnt i § 26, nr. 2 og nr. 5.

For så vidt angår § 26, nr. 2 finder retten under hensyn til, at tiltaltes ægtefælle ... er marrokansk statsborger og kun har opholdstilladelse i Danmark til den 22. maj 1993 samt til det oplyste om tiltaltes og hendes problematiske ægteskab, ikke at der foreligger sådanne belastende forhold, at udvisning ikke bør kunne ske.

At tiltalte har en storebroder, der er dansk statsborger, og lillebroderen ..., som han kun har været et dårligt forbillede for samt haft skadelig indflydelse på, findes ikke at kunne føre til et andet resultat.

For så vidt angår § 26, nr. 5 findes det ikke godtgjort endsige sandsynliggjort, at tiltalte ved udvisning vil lide overlast af den i bestemmelsen nævnte karakter.

I overensstemmelse hermed finder retten grundlag for udvisning af tiltalte ... og bestemmer i henhold til lovens § 32, stk. 1, at der meddeles tiltalte indrejseforbud for bestandig."

Dom afsagt af Østre Landsret den 1. september 1993 (UFR 94.550 H)

Ringsted rets dom af 4. maj 1993 blev anket af tiltalte mæd påstand om frifindelse for så vidt angår påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Tiltalte forklarede yderligere blandt andet, at han nu var blevet kristen. Han blev døbt den 31. maj 1993. Han havde gennem længere tid overvejet at konvertere, fordi han mener, at Islam har skadet Iran. Hans forældre og søskende er fortsat shiamuslimer, men de

er ikke særligt religiøse.

Tiltaltes hustru forklarede bla., at hun kom til Danmark i maj 1991 og indgik ægteskab med tiltalte i juli 1991. De havde i september 1992 nogle indbyrdes problemer, fordi tiltalte ofte kom sent hjem om natten, men samlivet har ikke været ophævet. Hun elsker sin mand og ønsker at fortsætte ægteskabet.

Landsretten stadfæstede dommen, og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Landsretten tiltræder, at de af tiltalte begåede lovovertrædelser må karakteriseres som vedholdende grov kriminalitet. Uanset at det må lægges til grund, at tiltalte og hans hustru agter at fortsætte samlivet, og uanset at tiltalte efter byretsdommen har ladet sig døbe, tiltrædes det, at udvisningen ikke kan antages at virke særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2 og nr. 5."

Dom afsagt af Højesteret den 21. april 1994 (sag nr. II 88/1994)

Østre Landsrets dom af 1. september 1993 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Det blev under ankesagen oplyst, at tiltalte ved dom afsagt af Malmø Tingsret den 29. december 1992, var blevet idømt fængsel i 8 måneder for "forberedelse til ulovlig tvang" og "forsøg på vare-smugling", ved den 2. december 1992 sammen med en medgerningsmand, at have forsøgt at indsmugle en pistol med skarpe skud til Sverige, hvor tiltalte havde til hensigt at opsøge, en person i en lejlighed i Malmø for med pistolen at true denne til at udlevere 40.000 norske kroner. Det blev ved dommen bestemt at straffen skulle afsones i Danmark.

Det fremgår videre af sagen, at direktoratet for Udlændinge den 6. september 1993 havde truffet afgørelse om, at opholdstilladelsen for tiltaltes hustru ikke kunne forlænges. Afgørelsen blev paklaget til Indenrigsministeriet, der satte sagen i bero på den endelige afgørelse af spørgsmålet om udvisning af tiltalte.

Af Flygtningenævnets udtalelse til brug for rettens behandling af sagen fremgik bl.a., at det er nævnets praksis ikke at give asyl til iranske statsborgere, blot fordi de pågældende under opholdet i Danmark konverterer til kristendommen.

Under sagen blev endvidere fremlagt erklæring om personundersøgelse af tiltalte fra kriminalforsorgen i Odense specielt angående dennes tilknytning til Danmark.

Højesteret stadfæstede dommen, med dissens.

3 dommere udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Vi tiltræder, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2, er til stede, og at der ikke foreligger forhold som nævnt i lovens § 26, der kan begrunde, at udvisning undlades. Vi stemmer derfor for at stadfæste dommen."

2 dommere udtalte:

"Vi finder, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, ikke er til stede. Vi lægger herved navnlig vægt på, at tiltalte ikke tidligere var straffet, da forholdene blev begået, og på størrelsen af den samlede straf, tiltalte er idømt i denne sag og ved dommen af 29. marts 1993. Vi stemmer derfor for, at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 20. oktober 1951
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 10 maj 1969

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 15. oktober 1993 (sag nr. S-2591-93/nævningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste i Danmark i 1969.

Ved Østre Landsrets dom af 15. oktober 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 9 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191. stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt. , ved i 1988 at have modtaget ca 4 kg heroin med henblik på videreoverdragelse og i 1991 at have indsmuglet ca. 1.750 g heroin fra Tyrkiet til Danmark,
2. Straffelovens § 191, stk. 1, ved i 1988 at have solgt 200 g morfinbase, og
3. Straffelovens § 266, ved i 1989 at have udtalt til to personer at han ville skyde dem og deres datter, såfremt de "sagde noget".

Tiltalte oplyste om sine personlige forhold, at han kom til Danmark i 1967 og - bortset fra en 2-årig periode, hvor han aftjente sin værnepligt i Tyrkiet - havde boet i Danmark siden da. Tiltalte forklarede videre, at han var gift i Tyrkiet, hvor hans kone og børn boede. Han havde altid haft arbejde i Danmark. Han talte dansk, men ikke så godt som en dansker.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"I medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3 tages den nedlagte påstand om, at . . . tiltalte udvises med indrejseforbud for bestandigt, til følge."

Dm afsagt af Højesteret den 5. maj 1994 (sag nr. II 417/1993)

Østre Landsrets dm af 15. oktober 1993 blev anket af tiltalte mød påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

I Direktoratet for Udlændinges udtalelse af 9. juli vedrørende udlændingelovens § 26 anførtes blandt andet:

"(Tiltalte), der siden indreisen i Danmark i 1969 løbende har været i beskæftigelse, er indehaver af en restaurant i København.

(Tiltalte) indrejste her til landet, da han var 17 år gammel. Pågældende har således haft hele sin opvækst i Tyrkiet, hvor han også har af tjent sin værnepligt, ligesom pågældende fortsat besidder en landejendom i hjemlandet.

(Tiltaltes) ægtefælle . . . , som pågældende har været gift mød siden den 13. november 1970, og parrets 4 fælles børn er bosiddende i Tyrkiet, og tiltalte har fortsat kontakt til disse, idet han hvert år tager på et længere ophold i Tyrkiet hos familien.

Til trods for tiltaltes langvarige ophold her i landet, finder direktoratet, at pågældende fortsat har en sådan stærk tilknytning til Tyrkiet, at der under henvisning til arten og grovheden af den begåede forbrydelse, bør nedlægges påstand om udvisning i sagen."

Til støtte for frifindelse for udvisningspåstanden henviste tiltalte til sit mangeårige ophold i Danmark. Tiltalte gjorde endvidere gældende, at der forelå forhold, som i medfør af udlændinge-

lovens § 26, nr. 5, og art. 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention burde føre til, at udvisning skulle undlades, idet det måtte påregnes, at tiltalte i tilfælde af udvisning vil le blive idømt en betydelig yderligere frihedsstraf for de samme forhold. Endvidere anførte tiltalte, at det i forbindelse med omtale af sagen i dansk og tyrkisk presse var blevet hævdet, at tiltalte havde haft forbindelse med den kurdiske organisation PKK, og at tiltalte i tilfælde af udvisning derfor risikerede at blive udsat for overgreb.

Højesteret, der under henvisning til tiltaltes centrale placering som forhandler af heroin, forhøjede straffen til fængsel i 10 år, udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Det tiltrædes, at betingelserne for udvisning af ... tiltalte ... i medfør af de af landsretten citerede bestemmelser i udlændingeloven er opfyldt.

... Under hensyn til arten og grovheden af den begåede kriminalitet findes hverken varigheden af ... tiltaltes ophold i Danmark ... med tilstrækkelig vægt at tale imod udvisning. Efter det foreliggende og når tillige henses til den beskyttelse, der følger af udlændingelovens § 31, finder Højesteret, at heller ikke bestemmelserne i lovens § 26, nr. 5, og Menneskerettighedskonventionens art. 3 er til hinder for, at der træffes bestemmelse om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 28. marts 1963
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 14. december 1980

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 15. oktober 1993 (sag nr. S-2591-93/nævningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste i Danmark den 14. december 1980. Tiltalte blev efterfølgende meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Den 15. januar 1986 blev tiltalte meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved Østre Landsrets dom af 15. oktober 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 7 år for overtrædelse af straffelovens § 191, delvis jf. § 21 og for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, ved i 1991 at have indsmuglet ca. 1.750 g heroin fra Tyrkiet til Danmark, ved i 1992 at have indsmuglet ca. 500 g heroin fra Tyskland til Danmark og ved i en periode mellem 1987 og 1991 flere gange at have handlet med ikke over 200 g heroin.

Tiltalte oplyste i forbindelse med sagen om sine personlige forhold blandt andet, at han kom til Danmark i 1980, og at han havde et barn på 8 år med en dansk kvinde, med hvem han havde boet sammen siden 1983. Han havde altid haft arbejde. Tiltalte talte og forstod dagligdags dansk.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3.

Retten tog påstanden til følge. Retten udtalte følgende vedrøren-

de udvisningspåstanden:

"Der er afgivet 15 stemmer for at tage påstanden om, at ... tiltalte udvises med indrejseforbud for bestandigt til følge, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3, og 9 stemmer for at undlade at tage påstanden til følge.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet."

Dom afsagt af Højesteret den 5. maj 1994 (sag nr. II 417/1993)

Østre Landsrets dom af 15. oktober 1993 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

Direktoratet for Udlændinge oplyste i en udtalelse af 6. maj 1993 vedrørende udlændingelovens § 26 blandt andet følgende:

"(Tiltalte) har under sit ophold i Danmark haft dels en købmandsforretning, som nu er blevet solgt, og dels en tyrkisk klub, som er ved at blive solgt.

(Tiltaltes) forældre og to brødre bor i Danmark, mens to søstre bor i henholdsvis Schweiz og Tyrkiet.

Tiltalte har siden 02.11.1984 med undtagelse af en kortere periode i 1988 ... boet sammen med en dansk kvinde, med hvem han har en datter på 7 år.

Tiltaltes forhold til forældrene har været dårligt, siden han flyttede sammen med ... , idet familien ønskede, at han skulle giftes med en tyrkisk pige.

(Kvinden) har under sigtedes varetægtsfængsling hævet deres samliv.

Sigtede kom til Danmark i 1981 i en alder af 18 år, og har gennemgået hele sin skoleuddannelse i Tyrkiet.

Sigtede har flere gange siden 1987 været i Tyrkiet både med og uden sin samlever, ligesom tiltalte har familie i Tyrkiet.

Sammenfattende er det direktoratets opfattelse, at sigtede, uanset hans forældre og to søskende er bosiddende i Danmark, samt at sigtedes samlever gennem

flere år og sigtedes datter bor i Danmark, ikke har nogen særskilt tilknytning til det danske samfund, og når henses til grovheden af den kriminalitet, der er rejst sigtelse for, finder direktoratet, at der bør nedlægges påstand om udvisning."

Til støtte for frifindelse for udvisningspåstanden henviste tiltalte til sit mangeårige ophold i Danmark og sin familiemæssige tilknytning til personer bosat i Danmark. Tiltalte gjorde endvidere gældende, at der forelå forhold, som i medfør af udlændingelovens § 26, nr. 5, og art. 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention burde føre til, at udvisning skulle undlades, idet det måtte påregnes, at tiltalte i tilfælde af udvisning ville blive idømt en betydelig yderligere frihedsstraf for de samme forhold. Endvidere anførte tiltalte, at det i forbindelse med omtale af sagen i dansk og tyrkisk presse var blevet hævdet, at tiltalte havde haft forbindelse med den kurdiske organisation PKK, og at tiltalte i tilfælde af udvisning derfor risikerede at blive udsat for overgreb.

Højesteret stadfæstede landsrettens dom. Retten udtalte følgende om udvisningsspørgsmålet:

"Det tiltrædes, at betingelserne for udvisning af (de) tiltalte ... i medfør af de af landsretten citerede bestemmelser i udlændingeloven er opfyldt. For så vidt angår tiltalte .. findes tillige betingelserne efter lovens § 22, nr. 2, at være til stede. Under hensyn til arten og grovheden af den begåede kriminalitet findes hverken varigheden af (de) tiltaltes ophold i Danmark eller tiltalte ... familiemæssige tilknytning til herboende med tilstrækkelig vægt at tale imod udvisning. Efter det foreliggende og når tillige henses til den beskyttelse, der følger af udlændingelovens § 31, finder Højesteret, at heller ikke bestemmelserne i lovens § 26, nr. 5, og Menneskerettighedskonventionens art. 3 er til hinder for udvisning. Højesteret tiltræder herefter dommens bestemmelser herom."

Køn: Mand
Født den: 7. august 1952
Nationalitet: Parkistan
Indrejsetidspunkt: Den 7. august 1971
Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 15. afdeling den 28. juni 1994 (sag nr. S-0794-94)

En 42-årig mandlig statsborger fra Parkistan indrejste i Danmark den 7. juni 1971, og tog ophold hos sin angivelige fader.

Pågældende blev den 15. oktober 1971 tilmeldt folkeregistret.

Pågældende blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse den 26. april 1976.

Ved dom af 28. juni 1994 afsagt af Østre Landsrets 15. afdeling blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 5 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 2, jfr. stk. 1, 1. pkt., ved fra slutningen af juli måned 1993 til sin anholdelse den 10. august 1993 i forening med en medtiltalt med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af 925 gram heroin, og
2. Straffelovens § 191 a, ved fra foråret 1993 til begyndelsen af august måned 1993 af medtiltalte ad flere gange at have modtaget i alt ca. 210.000 kr. som tiltalte dels foranstaltede, at han selv og en anden mand viderebefordrede til medtiltaltes familiemedlemmer i Parkistan, og dels foranstalte-

de, at ovennævnte mand opbevarede i sin kiosk i Reventlowsgade i København for medtiltalte. Tiltalte vidste eller formodede at pengene var erhvervet ved medtiltaltes overtrædelse af straffelovens § 191.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han kom til Danmark som gæstearbejder i 1971. Hans fader boede på det tidspunkt i Danmark. Tiltalte havde ingen uddannelse, og han fik arbejde efter at have opholdt sig 2 år i Danmark. Ved anholdelsen var han i arbejde på en skole som landtidsledig.

I 1977 blev han gift med en parkistaner, som efter 2 år flyttede til Danmark. Sammen har de 4 børn på 11, 12, 13 og 14 år. Tiltaltes forældre, en broder og en fætter bor ligeledes her i landet.

Direktoretet for Udlændinge udtalte, at der uanset de nævnte personlige forhold, henset til at den pågældende vedholdende havde begået grov kriminalitet, samt arten af denne kriminalitet, var grundlaig for at nedlægge påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig, jfr. udlændingelovens § 49, stk. 1, jfr. § 22, nr. 2 og 3, og § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden onm udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende beslutningen:

"Udvisningspåstanden tages ikke til følge."

Køn: Mand
Født den: 11. juli 1960
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Tønder den 30. maj 1994 (sag nr. 45/94)

Ved Tønder rets dom af 30. maj 1994 blev tiltalte, der var iransk statsborger, idømt fængsel i 3 år som fællesstraf for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. tildels § 23, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 1, jf. § 3, jf. Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 2, jf. § 27, jf. bilag 1, liste A, nr. 3, ved at have indført og medvirket til indførelse af ialt 145-150 gram heroin, hvoraf ikke under 37 gram blev videresolgt.

Tiltalte var tidligere straffet, senest

Ved Vestre Landsrets dom af 30. september 1991 for overtrædelse af straffelovens § 191, samt udlændingelovens § 59, stk. 3, jf. tildels straffelovens § 21 og færdselslovens § 67, stk 2, med fængsel i 2 år.

Tiltalte var prøveløsladt fra afsoningen af denne dom med en reststraf på 369 dage og prøvetid i 2 år.

Tiltalte forklarede under sagen, at han havde en dansk veninde, men at han i øvrigt havde en ringe tilknytning til det danske samfund. Tiltaltes mor og en bror boede i Iran. Tiltalte frygtede forfølgelse ved tilbagevenden til Iran.

Direktoratet for Udlændinge indstillede i sin udtalelse i sagen,

at der, på baggrund af den tidligere begåede kriminalitet, blev nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2.

Flygtningenævnet henviste i sin udtalelse til en tidligere udtalelse afgivet under den tidligere straffesag, hvoraf fremgik, at det ikke kunne udelukkes, at den pågældende ville blive udsat for forfølgelse ved tilbagevenden til Iran.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Idet retten særligt har lagt vægt på, at tiltaltes kriminalitet har udstrakt sig over ialt 12 ture, og da der især er lagt vægt på, at disse forhold er blevet påbegyndt ganske kort tid efter tiltaltes prøveløsladelse fra afsoningen af en længerevarende frihedsstraf for ganske ligeartet kriminalitet, findes tiltalte som beskrevet i udlændingelovens § 22, nr. 2 at have begået vedvarende grov kriminalitet, hvorfor den af anklagemyndigheden nedlagte påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig tages til følge."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 15. september 1994 (Sag nr. S-1436-94)

Tønder rets dom af 30. maj 1994 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Tiltalte gjorde til støtte for sin påstand om frifindelse for udvisningspåstanden gældende, at betingelserne i udlændingelovens § 22, nr. 2, ikke var opfyldt. For det tilfælde, at betingelserne i § 22, nr. 2, måtte anses for opfyldt, gjorde tiltalte gældende, at hans psykiske og fysiske tilstand førte til, at udvisning burde undlades i medfør af udlændingelovens § 26, nr. 1, ligesom der burde tages hensyn til tiltaltes tilknytning til Danmark og til, at det ikke kunne afvises, at tiltalte ved en tilbagevenden til Iran ville blive udsat for forfølgelse, hvorfor udvisning burde undlades i medfør af udlændingelovens § 26, nr. 5.

I en i medfør af udlændingelovens § 57 indhentet udtalelse henholdt Flygtningenævnet sig til sin tidligere udtalelse, hvoraf

blandt andet fremgik, at nævnet fandt, at det grundlag, som i sin tid havde ført til, at den pågældende blev meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, også idag ville kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Det forhold at tiltalte var udeblevet fra genindkaldelse til militærtjeneste, fandtes dog ikke i sig selv at indebære, at han var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Nævnet fandt således ikke at kunne udelukke, at de iranske myndigheder ville udsætte tiltalte for reaktioner, der kunne karakteriseres som forfølgelse, ved tilbagevenden til Iran.

Landsretten stadfæstede byrettens dom og udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Det tiltrædes, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2, er opfyldt.

De for landsretten foreliggende oplysninger om tiltaltes personlige forhold findes ikke at give tilstrækkeligt grundlag for at statuere, at forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, nr. 1, foreligger med en sådan styrke, at de taler imod udvisning af tiltalte.

Efter det foreliggende og under hensyn til den beskyttelse, der for tiltaltes vedkommende følger af udlændingelovens § 31, finder landsretten heller ikke, at de af tiltalte påberåbte asylretlige hensyn - risikoen for forfølgelse - kan føre til, at udvisning bør undlades i medfør af udlændingelovens § 26, nr. 5.

Herefter, og da der heller ikke iøvrigt findes at foreligge forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stadfæster landsretten i det hele dommen."

Køn: Mand
Født den: 15. maj 1952
Nationalitet: Iran
Indrejsetidspunkt: 13. oktober 1984
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 2
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byret den 29. juni 1994 (sag nr. 13242/1994)

En 42-årig mandlig statsborger fra Iran indrejste i Danmark den 13. oktober 1984. Den 28. juni 1985 meddeltes den pågældende opholdstilladelse i Danmark med henblik på varigt ophold i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Tilladelsen meddeltes foreløbigt indtil den 30. oktober 1989. Den 31. januar 1990 blev pågældende meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Ved dom afsagt af Københavns Byret den 29. juni 1994 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år og 10 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jf. § 2 og § 3, jf. bilag 1, liste A, nr. 3, og liste B, nr. 29., ved i 5 tilfælde med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af mellem 0,1 gram til 135 gram heroin samt i et tilfælde 170 gram kokain. Straffen blev i medfør af straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, fastlagt som en fælles straf, der også omfattede reststraffen på 503 dage.

Tiltalte var tidligere straffet flere gange straffet for berigelseskriminalitet. Tiltalte var endvidere tidligere straffet for narkotikakriminalitet senest:

Ved Københavns byrets dom af 27. november 1989 efter lov om euforiserende stoffer jf. lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, og § 2, stk. 4, jf. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 2 og § 3, jf. bilag liste A nr. 2 og liste E nr. 20, med fængsel i 5 måneder og

ved Østre Landsrets dom af 30. april 1991 efter straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. straffelovens § 21 og straffelovens § 284, jf. § 276, jf. straffelovens § 21, med fængsel i 4 år. Tiltalte blev prøveløsladt den 21. december 1992 med en prøvetid 2 år, reststraf 503 dage.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der ikke forelå forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende:

"For så vidt angår den nedlagte påstand om udvisning for bestandig af tiltalte finder retten, at tiltalte vedholdende har begået grov kriminalitet.

Der henvises til tiltaltes tidligere straffedomme herunder de 2 seneste domme, der angår alvorlig narkotikakriminalitet, og til at kriminaliteten i nærværende sag begås i prøvetiden og påbegyndes kort tid efter prøveløsladelsen fra Østre Landsrets dom af 30. april 1991.

Betingelserne for udvisning jf. udlændingelovens § 22, nr. 2, findes herefter opfyldt. 2 af rettens dommere finder, at de i udlændingelovens § 26, nr. 5, nævnte omstændigheder ikke foreligger med tilstrækkelig styrke. Disse dommere finder endvidere, at der efter det fremkomne ikke består nogen reel risiko for, at tiltalte vil blive strafforfulgt i Iran for de pådømte forhold, hvorfor disse dommere voterer for at tage den nedlagte påstand om udvisning til følge.

I dommer vil ikke afvise, at der kan bestå en risiko for, at tiltalte vil lide

overlast ved at blive udvist til Iran. Denne dommer voterer for, at tiltalte ikke skal udvises af Danmark.

I overensstemmelse med flertallets afgørelse udvises tiltalte af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig".

Dom afsagt af Østre Landsret den 17. oktober 1994 (sag nr. S-2398-94)

Københavns Byrets dom af 29. juni 1994 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse, herunder for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Om sine personlige forhold forklarede tiltalte, at hans hustru og hans datter var bosiddende i Iran. Vedrørende udlændingelovens § 26, nr. 5, anførte tiltalte, at udvisning ikke kunne ske på grund af risikoen for, at han i Iran på ny ville blive dømt for de her pådømte forhold, hvorved han risikerede dødsstraf.

Landsretten forhøjede straffen til en fællesstraf af fængsel i 4 år og 6 måneder, jf. retsplejelovens § 687, stk. 2, nr. 1, 2. led.

Landsretten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Der er enighed om, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, er opfyldt. En af de voterende vil lægge tiltaltes forklaring om, at det reelle motiv til asylansøgningen er deltagelse i våbensmugling, til grund, og finder herefter, at udvisning skal undlades efter samme lovs § 26, nr. 5. Fem voterende finder, uanset det af tiltalte herom forklarede, at udvisning kan ske.

Der gives dom efter stemmeflertallet, og dommens bestemmelser om udvisning med tilhold stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 4. februar 1967
Nationalitet: Statsløs palæstinenser
Indrejsetidspunkt: Den 7. august 1986
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 1
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Aalborg, 7. afdeling, den 10. juni 1994
(sag nr. SS 507-94)

En 37-årig mandlig statsløs palæstinenser indrejste i Danmark den 7. august 1986 og ansøgte om asyl. Pågældende blev den 20. februar 1987 meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på varigt ophold i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 1.

Ved dom af 10. juni 1994 afsagt af Retten i Aalborg blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 3 år og 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 216, stk. 1, 2. pkt., jf. § 222, stk. 1, - voldtægt af barn under 15 år - ved en nat i tiden fra den 1. april 1993 til den 1. juli 1993 i sin lejlighed i Aalborg at have tiltvunget sig samleje med barn under 15 år, født den 13. december 1978, idet tiltalte kort tid forinden i lejligheden ved at putte sovemedicin eller euforiserende stof i forurettigedes drink havde hensat hende i en tilstand, i hvilken hun var ude af stand til at modsætte sig handlingen.
2. Straffelovens § 224, jf. § 216, stk. 1, nr. 2. pkt., ved i tiden fra den 16. april 1993 kl. ca. 21.00 til den 17. april 1993 at have tiltvunget sig anden kønslig omgængelse end samleje med en kvinde (forurettede 2), idet tiltalte førte en

flaske eller lignende op i hendes kønsdel.

3. Straffelovens § 224, jf. § 216, stk. 1, 2. pkt., ved den 26. juni 1993 i tiden fra kl. ca. 00.00 til kl. ca. 10.00, i sin lejlighed i Aalborg, at have tiltvunget sig anden kønslig omgængelse end samleje med en kvinde, idet tiltalte befølte hende på brysterne samt førte sit kønslem eller en flaske eller lignende op i hendes endetarm, efter at tiltalte kort tid forinden på restaurant "Gaslight", i Aalborg, ved at putte sove-medicin eller euforiserende stof i forurettigedes drink havde hensat hende i en tilstand, i hvilken hun var ude af stand til at modsætte sig handlingen.
4. Straffelovens § 216, stk. 1, 2. pkt., ved en nat i tiden fra den 24. juli 1993 kl. ca. 19.00 til den 25. juli 1993 om morgener, i sin lejlighed i Aalborg at have tiltvunget sig samleje med forurettigede 4, idet tiltalte kort tid forinden i lejlig-heden, ved at putte sovemedicin eller euforiserende stof i forurettedes drink, havde hensat hende i en tilstand, i hvil-ken hun var ude af stand til at modsætte sig handlingen.
5. Straffelovens § 224, jf. § 216, stk. 1, 2. pkt., ved en nat i tiden fra august 1993 til medio september 1993, i sin lejlig-hed i Aalborg, at have tiltvunget sig anden kønslig omgængelse end samleje med en kvinde, idet tiltalte befølte hende på brysterne samt førte sit kønslem op i hendes endetarm, efter at tiltalte kort tid forinden på restaurant "Gaslight" i Aal-borg ved at putte sovemedicin eller euforiserende stof i foru-rettedes drink havde hensat hende i en tilstand, i hvilken hun var ude af stand til at modsætte sig handlingen.
6. Straffelovens § 222, stk. 2, jf. stk. 1, forskaffelse af sam-leje ved tvang med barn under 15 år, født den 4. december 1980, - ved en nat i efteråret 1993, i sin lejlighed i Aal-borg, ved tvang at have forskaffet sig samleje med barn under 15 år, idet tiltalte tvang trusserne af hende, hvorefter han forskaffede sig samleje med hende
7. Straffelovens § 224, jf. § 216, stk. 1, 2. pkt., ved at til-talte den 6. november 1993 i tiden fra kl. ca. 00.00 til kl. ca. 05.00 i sin lejlighed i Aalborg at have tiltvunget sig anden kønslig omgængelse end samleje med en kvinde (foruret-

tet), idet han førte en flaske eller lignende op i hendes kønsdel.

8. Straffelovens § 224, jf. § 216, stk. 1, 2. pkt., jf. § 21, ved den 5. december 1993 i tiden fra kl. ca. 00.00 til kl. ca. 03.15 på restaurant "Rendez Vous" i Aalborg, for efterfølgende i sin lejlighed i Aalborg at forsøge at tiltvinge sig anden kønslig omgængelse end samleje med en kvinde (forurettet 8), idet han havde puttet sovemedicin eller euforiserende stof i forurettedes drink, hvorved hun blev hensat i en tilstand, i hvilken hun var ude af stand til at modsætte sig handlingen.
9. Straffelovens § 123, ved den 11. december 1993 i tiden fra kl. 00.01 til kl. 06.00 på restaurant "Hr. Nielsen" i Aalborg, med trussel om vold at have forulempet (forurettede 9), der havde afgivet vidneforklaring i landsretten mod tiltalte, idet tiltalte udtalte "hvis du vidner i den sag, så stikker jeg en kniv i dig", ligesom tiltalte udtalte "jeg har mange venner, der kan sørge for, at du ikke lever mere".
10. Straffelovens § 284, jf. § 276, ved i perioden fra december 1993 til den 20. januar 1994, af en eller flere ikke identificerede personer, at have modtaget varer til en samlet værdi af 21.000 kr., hvilke effekter tiltalte dels solgte, dels overdrog til en mand med henblik på dennes videre overdragelse, alt uagtet effekterne hidrørte fra tyveri.
11. Straffelovens § 284, jf. § 276, ved i tiden fra december 1993 til den 25. januar 1994, af en eller flere ikke identificerede personer, med henblik på videresalg at have modtaget varer til en samlet værdi af 50.000 kr., hvilke effekter tiltalte opbevarede i en lejlighed i Aalborg, uagtet effekterne hidrørte fra tyveri.

Tiltalte er tidligere straffet den 1. april 1987 for røveri med fængsel i 6 måneder, den 7. december 1989 for tyveri og mandatsvig med fængsel i 3 måneder, hvoraf 2 måneder blev gjort betinget, den 16. december 1992 for tyveri med hæfte i 20 dage og den 11. januar 1993 for vold med fængsel i 30 dage, som tillægsstraf.

Tiltalte blev i forbindelse med sagen frihedsberøvet den 24. januar 1994.

Under sagen har der været foretaget personundersøgelse af tiltalte, ligesom der også har være foretaget ambulans mentalundersøgelse ved Embedslægeinstitutionen. Det fremgår bl.a. af konklusionen i embedslægens erklæring af 28. marts 1994, at han ikke kunne anses at henhøre under den persongruppe, der er nævnt i straffelovens § 16, stk. 1, og stk. 2, ligesom han ikke kan henføres til personerkredsen i § 69.

Om hans personlige forhold fremgik videre, at han aldrig har været gift, at han ikke har nogen samlever i Danmark, og at han ikke har nogen børn.

Hans forældre og 3 yngre søskende bor i Danmark. Han har deltaget i sprogundervisning i Danmark. Fra marts 1993 har tiltalte være forpagter af en grillbar med bevilget igangsætningsydelse fra socialforvaltninge.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der under hensyn til arten og grovheden af den begåede kriminalitet var hjemmel til udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 2, der vedrører vedholdende grov kriminalitet, og direktoratet fandt således ikke, at der forelå forhold, som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten begrundede beslutningen således:

"Under hensyn til, at tiltalte bl.a. er blevet dømt for flere tilfælde af alvorlig sædelighedskriminalitet, findes betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2, at være opfyldt. Når der endvidere henses til, at der ikke findes at foreligge modhensyn, som anført i samme lovs § 26, hvorved bemærkes, at tiltalte ikke er gift og ikke har børn og uanset, at han efter sin forklaring har en stor del af sin familie i Danmark, har han fortsat familie uden for landets grænse, og idet der efter det fremkomne ikke kan anses at være fare for, at tiltalte vil lide overlast, såfremt han udvises, tages anklagemyndighedens påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig til følge."

Dom afsagt af Vestre Landsrets 2. afdeling den 8. december 1994
(sag nr. S-1492-94)

Aalborg rets dom af 10. juni 1994 blev anket af den pågældende med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse, og under alle omstændigheder frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten anførte følgende vedrørende beslutningen:

"Den indankede dom stadfæstes med den ændring, at tiltalte frifindes for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 10. januar 1967
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: 28. januar 1969

Opholdsgrundlag: Fast bopæl i Danmark siden han var to år gammel

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Tåstrup den 21. december 1994 (sag nr. SS 26557/1994)

En 27-årig mandlig statsborger fra Jugoslavien indrejste i Danmark den 28. januar 1969. Han udrejste til Jugoslavien for at af-tjene sin værnepligt og genindrejste i Danmark den 28. oktober 1986.

Ved dom af 21. december 1994 afsagt af Retten i Tåstrup blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, ved i juli 1994 at have indkøbt og solgt 138,10 gram heroin til A,
2. Våbenlovens § 2, ved uden politiets tilladelse at have erhvervet og på sin bopæl at have besiddet en revolver med skarp ammunition, og
3. Færdselslovens § 53, stk. 3, ved den 13. oktober 1994 at have ført en personbil ad offentlige gader og veje efter at have indtaget spiritus i et sådant omfang, at alkoholkoncentrationen i blodet under eller efter kørslen oversteg 0,80 promille.

Tiltalte var tidligere straffet, senest ved:

1. Østre Landsrets dom af 25. november 1988 efter straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., med fængsel i 2 år og 6 måneder. Prøveløsladt den 14. juli 1989 med reststraf 305 dage på nærmere angivne vilkår,
2. Københavns Byrets dom af 14. december 1989 efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21 og § 89, med fængsel i 6 måneder, betinget med prøvetid 1 år. Det havde sit forblivende med reststraffen i henhold til prøveløsladelsen af 14. juli 1989,
3. Københavns Byrets udeblivelsesdom af 20. oktober 1992 efter straffelovens § 287, jf. §§ 28, § 276, lov om euforiserende stoffer § 3 og færdselslovens § 118, stk. 1, jf. § 33 A, stk. 1, med 6 dagbøder à 500 kr. med forvandlingsstraf af hæfte i 6 dage, og
4. Udenretligt forlig hos Politimesteren i Gentofte den 7. december 1992 for overtrædelse af færdselslovens § 53, stk. 3, jf. § 119 A, vedrørende vedtagelse af en bøde på 4.000 kr. og betinget frakendelse af førerretten med en prøvetid 3 år fra den 7. december 1992.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold kunne antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende for den pågældende, at det ikke havde været muligt at afhøre pågældende nærmere om hans tilknytning til Danmark, da han ikke ville udtale sig herom.

Direktoratet oplyste dog, at pågældende den 9. september 1994 blev gift med en tidligere jugoslavisk nu dansk statsborger, samt at ægtefællerne havde to børn sammen, født henholdsvis den 29. januar 1991 og den 19. maj 1992.

På denne baggrund indstillede direktoratet, at der under straffesagen burde nedlægges påstand om udvisning. Direktoratet lagde herved bl.a. vægt på, at den pågældende havde begået gentagen alvorlig kriminalitet, at ægteskabet først var indgået efter pågældendes anholdelse, samt at børnene på grund af deres unge alder endnu ikke havde opnået en stærk tilknytning til Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 .

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Uanset tiltalte tidligere er straffet også for grov kriminalitet, finder retten ikke, der har været tale om, at han vedholdende har begået grov kriminalitet, idet Københavns Byrets dom af 14. december 1989 vedrører et § 89 forhold.

Betingelserne i udlændingelovens § 22, nr. 2, ses således ikke opfyldt, ligesom det i øvrigt må antages at virke særligt belastende at udvise en person, der bortset fra kortvarige ophold i barndomsårene i sit tidligere hjemland har boet i Danmark, siden han var 2 år gammel, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

Retten kan således ikke imødekomme den nedlagte påstand."

Køn: Mand
Født den: 22. maj 1965
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: 3. maj 1980

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholds- og arbejds-
tilladelse jf. udlændingelovens § 9,
stk. 1, nr. 3

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2 og nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 3. afdeling den 7. juni 1996 (sag nr. S-0198-96)

En 31-årig mandlig statsborger fra Jugoslavien indrejste i Danmark den 3. maj 1980, hvorefter han indgav ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Tiltalte blev den 18. september 1980 på dette grundlag meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 16. februar 1982. Tilladelsen blev herefter forlænget, senest den 15. april 1985, hvor opholds- og arbejdstilladelsen med meddelt tidsubegrænset.

Ved dom afsagt af Østre Landsret blev tiltalte idømt fængsel i 7 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, ved fra midten af 1993 til den 19. august 1995 alene eller i forening med en eller flere uidentificerede personer fra et sommerhus, hvor tiltalte opbevarede heroin og de ved salget heraf indkomne penge, med en samlet fortjeneste på ikke under 737.611 kr. ad flere gange at have overdraget heroin til en eller flere uidentificerede købere, samt ved med henblik på videresalg med fortjeneste at have været i besiddelse af 2.088,16 gram heroin, og
2. Våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 3, nr. 1 og nr. 2, ved uden tilladelse at have været i besiddelse af en kaliber 22 pencilpistol med tilhørende skarpe patro-

ner.

Tiltalte var tidligere straffet, senest ved Østre Landsrets anke-dom af 20. oktober 1989 efter straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., med fængsel i 2 år.

Tiltalte udtalte om sine personlige forhold, at hele hans familie boede i Danmark, herunder hans forældre og 2 brødre samt fætre. Hans kone og børn boede også i Danmark. Tiltalte havde altid haft arbejde her i landet. Tiltalte havde ikke været i hjemlandet på grund af uroligheder.

Udlændingestyrelsen fandt, at en eventuel udvisning kunne ske i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og nr. 3. I relation til udlændingelovens § 26 bemærkede styrelsen, at tiltalte havde sin nærmeste familie her i landet, herunder sine forældre samt sin sin hustru og to børn. Sigtede var 15 år gammel, da han blev med-delt opholdstilladelse i Danmark. Tiltalte var født og opvokset i det tidligere Jugoslavien.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af Danmark for bestandig.

Landsretten tog ikke påstanden til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Der er afgivet 21 stemmer for af de i udlændingelovens § 26, nr. 2 og nr. 3 nævnte grunde at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.

Der er afgivet 3 stemmer for at tage udvisningspåstanden til følge.

Tiltalte frifindes for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 21. marts 1966
Nationalitet: Iran
Indrejsetidspunkt: 17. april 1989
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2.

Dom afsagt af Østre Landsrets 3. afdeling den 8. december 1995
(sag nr. S-1430-95)

En 29-årig mandlig iransk statsborger indrejste i Danmark den 17. april 1989, hvorefter han søgte om asyl. Den 25. maj 1989 blev han af Direktoratet for Udlændinge meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Ved Østre Landsrets dom af 8. december 1995 blev tiltalte fundet skyldig i 3 tilfælde af manddrab, jf. straffelovens § 237, samt 3 tilfælde af overtrædelse af våbenlovens § 4, stk. 1,

1. Ved på et ikke nærmere fastlagt tidspunkt i maj eller juni 1991 i en skov i forening med en medtiltalt og efter aftale med denne med adskillige slag og knivstik at have dræbt en person,
2. Ved den 5. december 1992 i forening med en anden person og efter aftale med denne ved slag og strangulation med et halstørklæde at have dræbt en person, og
3. Ved den 3. marts 1994 på offentlig vej at have dræbt en kvinde med et knivstik i hjertet.
4. Ved ulovligt at have været i besiddelse af en kniv af mærket

Robinson Crusoe med en klingelængde på 22,9 cm,

5. Ved ulovligt at have været i besiddelse af en kastekniv, og

6. Ved ulovligt at have været i besiddelse af dykkerkniv med en klingelængde på 16 cm.

Tiltalte blev anset for straffri i medfør af straffelovens § 16 og blev i medfør af straffelovens § 68 dømt til anbringelse i Sikringsafdelingen ved Amtshospitalet i Nykøbing Sjælland.

Af Retslægerådets udtalelse i sagen fremgik, at tiltalte formentlig under hele sit ophold i Danmark, og i hvert fald på tidspunktet for det senest påsigtede drab, havde været sindssyg, antageligt lidende af skizofreni. Tiltalte vurderedes som normalt begavet.

Retslægerådet fandt herefter, at tiltalte var omfattet af straffelovens § 16, stk. 1, og anbefalede, idet tiltalte måtte anses som værende overordentlig farlig, anbringelse i Sikringsafdelingen.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen fremgik, at tiltalte den 22. oktober 1994 havde indgået ægteskab med en dansk kvinde, som han havde kendt siden 1991.

Det fremgik videre, at tiltalte havde 3 søskende og en moder i Iran, og at tiltaltes fader var død. Direktoratet oplyste endvidere, at tiltalte havde oplyst, at han ikke havde haft kontakt med familien siden 1989. Han havde ingen familie eller børn i Danmark.

På denne baggrund udtalte direktoratet, at man ikke fandt, at der sås at være oplyst forhold, der kunne antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, nr. 1-4 nævnte grunde.

Vedrørende udlændingelovens § 26, nr. 5, hvorefter udvisning ikke bør finde sted, såfremt sigtede derved risikerer at lide overlaster i hjemlandet eller andre lande, hvor han kan forventes at ville

tage ophold, oplyste direktoratet, at har sigtede havde anført, at han risikerede at blive dræbt grundet sit politiske tilhørsforhold.

Direktoratet udtalte, at der under hensyn til arten og grovheden af den begåede kriminalitet fandtes at være hjemmel til udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, og at det var direktoratets opfattelse, at der ikke forelå forhold, som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Flygtningenævnet anførte i sin udtalelse af 8. december 1995, at det er nævnets opfattelse, at forhold i udlændinges hjemland, derpå domstidspunktet kan være til hinder for udvisning, skal vurderes af den ret, der træffer afgørelse om udvisningsspørgsmålet, jf. udlændingelovens § 26, nr. 5. En vurdering af, om der trods en eventuel fældende dom alligevel ikke bør ske udvisning på grund af ændringer i domfældtes forhold, herunder også i asylretlig henseende, må derfor ligeledes afgøres af domstolene i overensstemmelse med reglen i udlændingelovens § 50.

Flygtningenævnet anførte endvidere, at tiltalte efter en eventuel udvisningsdom ville kunne påberåbe sig beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, og at Udlændingestyrelsen herefter som 1. instans måtte tage stilling til, om § 31 fandtes at være til hinder for udsendelse.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, med indrejseforbud for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende:

"Betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, findes at være opfyldt. Uanset tiltaltes sindssygdom findes der ikke at foreligge forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der taler imod udvisning. Herefter, og da tiltalte vil have mulighed for senere at påberåbe sig udlændingelovens § 50 og 31, udvises tiltalte i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, jf. § 22, nr. 2 og 3, med indrejseforbud for bestandig."

Dm afsagt af Højesteret den 9. september 1996 (sag nr. I 34/1996)

Østre Landsrets dm af 8. december 1995 blev anket af tiltalte med påstand om, at han ikke skulle anbringes i Sikringsafdelingen ved Amtshospitalet i Nykøbing Sjælland, og om frifindelse for udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Til støtte for påstanden om frifindelse for udvisning henviste tiltalte til udlændingelovens § 26, nr. 1, 2 5 og 6.

I pådømmelsen deltog 5 dommere.

Højesteret tiltrådte landsrettens dm om anbringelse i Sikringsafdelingen ved Amtshospitalet i Nykøbing Sjælland og stadfæstede endvidere landsrettens bestemmelse om udvisning.

Højesteret udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Højesteret tiltræder endvidere, at betingelserne for udvisning af tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, er opfyldt. Højesteret finder, at ingen af de påberåbte bestemmelser i udlændingelovens § 26 kan føre til, at udvisning undlades. Højesteret lægger herved ligesom landsretten vægt på, at tiltalte har mulighed for senere at påberåbe sig udlændingelovens § 50 og § 31."

Køn: Mand
Født den: 3. april 1962
Nationalitet: Sri Lanka
Indrejsetidspunkt: 18. april 1986
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 2
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 2

**Dom afsagt af retten i Faaborg den 21. juni 1996 (sag nr. S.S.
71/1996)**

En 34-årig mandlig srilankansk statsborger indrejste den 18. april 1986 i Danmark, hvorefter han ansøgte om asyl. Den 21. august 1987 meddelte Direktoratet for Udlændinge den pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Ved dom afsagt af retten i Faaborg den 21. juni 1996 blev tiltalte idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 2, jf. § 21 samt § 222, stk. 1 og stk. 2, ved i perioden fra 1989 til 8. november 1994 i en lang række tilfælde at have haft anden kønslig omgang end samleje med sin niece, fra hun var 9 år gammel, og ved at have forsøgt at få samleje med hende, hvilket mislykkedes, da hendes skedeindgang var for snæver, samt ved i perioden fra 9. november 1994 til 4. marts 1996 i talrige tilfælde at have haft fuldbyrdet samleje med sin niece fra hun var 11 år gammel. Tiltalte blev samtidig dømt for overtrædelse af færdselsloven § 117, stk. 4, jf. § 56, stk. 1, ved flere gange at have ført sin personbil på offentlig vej uden at have erhvervet kørekort.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte forklarede vedrørende sine personlige forhold, at han

var tamilsk flygtning fra Sri Lanka, og at han havde boet i Danmark i 10 år. Tiltalte var opvokset hos sine forældre. Moderen døde i 1994, 55 år gammel. Faderen driver en købmandsforretning. Tiltalte giftede sig inden sin ankomst til Danmark i 1990 med en srilankansk statsborger, med hvem han nu har en 4-årig datter. Af oplysninger fra kommunen fremgik at hans ægtefælle i marts måned 1996 havde indgivet begæring om skilsmisse.

Udlændingestyrelsen udtalte i relation til udlændingelovens § 26, at tiltaltes hustru indrejste i Danmark i april 1990 med opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og at ægteparret har en datter.

Udlændingestyrelsen udtalte endvidere, at der ikke i øvrigt var oplysninger om forhold, som nævnt i udlændingelovens § 26, nr. 1-5, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades og henstillede på denne baggrund, at der blev nedlagt påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, jfr. § 32, stk. 1, med indrejseforbud for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Vedrørende påstanden om udvisning bemærkes, at de af tiltalte begåede forhold må betegnes som vedholdende grov kriminalitet, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Idet der ikke findes at foreligge afgørende modstående hensyn af personlig karakter som anført i lovens § 26, tages udvisningspåstanden til følge, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, jf. § 22, nr. 2."

Dom afsagt af Østre Landsrets 4. afdeling den 2. oktober 1996
(sag nr. S-2304-96)

Faaborg rets dom af 21. juni 1996 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse.

Landsretten fandt fængselsstraffen på 2 år og 6 måneder passende og udtalte om udvisningspåstanden følgende:

"Det tiltrædes, at tiltaltes kriminalitet er anset omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 2, og at der hverken i oplysningerne om tiltaltes personlige forhold eller oplysningerne om forholdene i hjemlandet er grundlag for at undlade udvisning. Herefter stadfæstes dommens bestemmelse om udvisning med indrejseforbud for bestandig."

Køn: Kvinde
Født den: 15. marts 1944
Nationalitet: Finland
Indrejsetidspunkt: 6. maj 1974
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 1

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

**Dom afsagt af Vestre Landsret den 2. december 1983 (sag nr. S
2323/1983/nævningesag)**

Tiltalte, der var finsk statsborger, havde opholdt sig i Danmark siden den 6. maj 1974.

Ved Vestre Landsrets dom af 2. december 1983 blev tiltalte idømt fængsel i 12 år som fællesstraf for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, jf. § 23, ved at have medvirket til drab idet tiltalte havde sparket eller trådt på en mand, der lå på gulvet, og senere havde opholdt sig i lejligheden, mens en anden person tog kvælertag og stak en kniv i halsen på manden,
2. Straffelovens § 288, stk. 2, jf. § 288, stk. 1, nr. 1, ved med vold at have frataget den samme mand penge og genstande til en værdi af ca. 600 kr.,
3. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved sammen med en anden med vold at have frataget en mand hans tegnebog, der bl.a. indeholdt 80 kr, og
4. Straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, ved sammen med en anden, at have stjålet en tegnebog samt sølvtøj til en samlet værdi af ca. 2688 kr. i en ejendom, hvori de opholdte sig som

gæster, samt ved i et lyntog at have stjålet en kuffert med indhold til en samlet værdi af ca. 4.250 kr.

Tiltalte var tidligere straffet:

1. Ved Københavns byrets dom af 7. september 1982 for medvirken til tyveri anset med en betinget dom uden straffastsættelse med en prøvetid på 1 år, og
2. Ved retten i Brøndbyerne den 1. februar 1983 idømt 4 dagbøder for medvirken til tyveri.

Tiltalte blev i forbindelse med sagen undergivet mentalobservation af Embedslægeinstitutionen for Århus amt, som afgav erklæringer af 6. juli og 23. september 1983, der blev forelagt for Retslægerådet.

Retslægerådet anførte i erklæring af 11. oktober 1983 blandt andet følgende:

"(Tiltalte) er ikke sindssyg og kan ikke antages at have været det på tidspunktet for den påsigtede handling. Hun er som originært normalt begavet, men findes nu præget af en ikke ubetydelig svækkelse af åndsevnerne. . . .

Hun synes blandt andet affektlabil og selvcentreret, uden større følelsesmæssigt engagement i omgivelserne. Hun er hertil præget af manglende social tilpasning. Hun har gennem mange år misbrugt alkohol og må betegnes som afhængig heraf. Den påviste svækkelse af åndsevnerne skyldes formentlig dette misbrug, men et kraftigt hovedtraume i april 1983 kan også have medvirket hertil.

(Tiltalte) findes omfattet af straffelovens § 69, stk. 1, men Retslægerådet kan ikke, såfremt hun findes skyldig, pege på foranstaltninger i medfør af samme lovs § 68, 2. pkt., som mere formålstjenlige end straf til imødegåelse af risikoen for fremtidig kriminalitet."

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om, at tiltalte skulle udvises for bestandig i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, og § 32, stk. 1, jf. § 49, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"I medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, og § 32, stk. 1, jf. § 49, stk 1, vil denne tiltalte være at udvise med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dm afsagt af Højesteret den 7. marts 1984 (sag nr. 443/1983)

Vestre Landsrets dom af 2. december 1983 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af den idømte straf og ophævelse af bestemmelsen om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af straffen og stadfæstelse af dommens bestemmelse om udvisning.

Tiltalte oplyste i forbindelse med ankesagens behandling, at hun under sit 9-årige ophold i Danmark ikke havde besøgt sin familie i Finland. Hun havde samlevet med flere finske statsborgere og havde før anholdelsen ikke egen bolig. Hun havde ikke lært dansk. Hun havde periodevis haft arbejde på forskellige hoteller.

Højesteret udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Tre dommere ... stemmer for at stadfæste dommen for så vidt angår ... idet de med hensyn til udvisningen lægger vægt på karakteren af den begåede kriminalitet og oplysningerne om hendes personlige forhold og tilknytning til Danmark."

Køn: Mand
Født den: 28. april 1925
Nationalitet: Thailand
Indrejsetidspunkt: 4. oktober 1970
Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

**Kendelse afsagt af Østre Landsrets 16. afdeling den 10. februar
1984 (sag nr. 53/1983)**

Tiltalte, en 59-årig thailandsk statsborger, indrejste i Danmark den 4. oktober 1970, hvor han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse. Den 31. juli 1975 blev tilladelsen gjort tidsubegrænset.

Ved dom af 16. marts 1981 afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 8 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, sammenholdt med stk. 1, 2. pkt., ved at have indsmuglet et ikke nærmere angivet kvantum heroin den 14. juli 1979 og gjort forsøg herpå i oktober 1979, samt ved den 17. oktober 1979 at have indsmuglet 4,560 kg heroin.

Den 2. juli 1981 traf Tilsynet med Udlændinge beslutning om, at domfældte efter udstået straf skulle udvises af Danmark for bestandig. Beslutningen blev truffet i medfør af den dagældende bestemmelse i § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 5 og 6, i lov om udlændinges adgang til landet m.v.

Afgørelsen blev den 6. oktober 1981 stadfæstet af Justitsministeriet.

Tilsynet med Udlændinges beslutning om udvisning blev i medfør af udlændingelovens § 65, indbragt for Østre Landsret.

Anklagemyndigheden påstod i den forbindelse udvisningsbeslutningen opretholdt i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3.

Det fremgik af oplysningerne i sagen, at domfældte fra indrejsen og indtil 3-4 måneder før sin anholdelse havde haft arbejde som tjener i en restaurant, som hans onkel ejede. Endvidere fremgik det, at pågældende fra midt i 1950'erne til 1975 samlevede med en thailandsk kvinde, med hvem han havde 4 børn, der alle var født i Thailand. Domfældtes samlever og de 4 børn havde siden 1971 boet i Danmark. I 1975 flyttede domfældte sammen med en herboende dansk kvinde. I den forbindelse blev børnene boende hos domfældtes tidligere samlever.

Domfældte forklarede til sagen, at han havde jævnlig kontakt til sine 4 børn. Han havde mulighed for på ny at få arbejde i onklens restaurant, der efter planen skulle overtages af hans søn. Domfældte anførte i den forbindelse, at det på grund af hans alder ville blive svært for ham at få arbejde i Thailand. Hans 80-årige fader og en onkel boede i Thailand, men hans moder, en søster samt andre familiemedlemmer boede i Kina.

Retten tog påstanden om opretholdelse af udvisningen til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet findes betingelserne for udvisning af domfældte efter udlændingelovens § 22, nr. 3, opfyldt. Med hensyn til de i lovens § 26 omhandlede forhold bemærkes, at domfældte uanset det langvarige ophold her i landet ikke har fået en sådan tilknytning hertil eller mistet tilknytningen til sit hjemland på en sådan måde, at dette kan være til hinder for udvisning. Domfældtes børn har en af domfældte uafhængig stilling, og forholdet til den danske samlever findes ej heller at kunne bevirke, at udvisning ikke bør finde sted i denne sag."

Kendelse afsagt af Højesteret den 16. marts 1984 (sag nr. 57/1984)

Østre Landsrets kendelse om ophævelse af udvisningspåstanden blev af domfældte indbragt for Højesteret med påstand om ophævelse af beslutningen om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Højesteret udtalte:

"Landsrettens kendelse stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 4. april 1942
Nationalitet: Italien
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dm afsagt af Vestre Landsret den 16. maj 1984 (sag nr. 545/1984/nævningesag)

En 42-årig mandlig statsborger fra Italien blev ved dom af 16. maj 1984 idømt en straf af fængsel i 10 år for overtrædelse af straffelovens § 237, ved natten mellem den 20. og den 21. august 1983 i en lejlighed i Århus, ved kvælning at have dræbt sin hustru.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte og ægtefællen indgik ægteskab den 27. maj 1982, og blev separeret ved bevilling af 17. september 1982, men genoptog samlivet. I den følgende tid indgav de begge ansøgning om separation, men trak ansøgningerne tilbage. Den 14. august 1983 indgav tiltalte og hustruen påny ansøgning om bevilling til separation.

I en erklæring af 25. januar 1984 fra retslægerådet udtales det om tiltalte:

"... at han ikke er sindssyg og ej heller kan antages at have været sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling. Han er normalt begavet. (Tiltalte) er præget af sin fremmedartede oprindelse, personlighedsmæssigt noget nærtagende og impulsiv, men efter det foreliggende næppe i en sådan grad, at han kan henregnes til den i straffelovens § 69, stk. 1 omhandlede personkreds."

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af tiltalte med

indrejseforbud gældende for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Idet betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, sammenholdt med § 26, under hensyn til længden af den idømte straf og arten og grovheden af den begåede handling samt det om tiltaltes personlige forhold oplyste, findes at være til stede, tages anklagemyndighedens påstand herom til følge som nedenfor bestemt.

Tiltalte udvises fra Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 25. april 1946

Nationalitet: Tyskland

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: EF-reglerne

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

**Dom afsagt af Vestre Landsret den 24. maj 1985 (sag nr. S 426/
1985/nævningesag)**

Tiltalte, der var tysk statsborger med fast ophold i Danmark, blev ved Vestre Landsrets dom af 24. maj 1985 fundet skyldig i overtrædelse **af:**

1. straffelovens § 237, jf. § 21, ved den 28. august 1984 cirka klokken 14.55 i Århus på Lille Torv ud for Magasin du Nord at have forsøgt at dræbe en person, idet tiltalte med en dolk tildelte denne person 4 stik, heraf 1 i maven og 1 i venstre side af brystet, hvorved pågældende tilføjedes perforation af mavesækken og læsion af bugspytkirtlen, og
2. straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, ved den 28. august 1984 i Århus på Lille Torv ud for Magasin du Nord med en dolk at have tildelt en person et cirka 13 centimeter dybt stik i venstre side af underlivet, hvorved pågældende tilføjedes perforation af den venstre store bækkenpulsåre og straks efter afgik ved døden.

Tiltalte var tidligere straffet ved Vestre Landsrets dom af 23. marts 1983 for overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, 3 og 4, med 6 0 dages fængsel.

Tiltalte blev under sagen mentalundersøgt. Af den i den forbindelse udarbejdede erklæring fremgår, at tiltalte i 1977 havde været

tvangsindlagt på psykiatrisk hospital. Det havde på daværende tidspunkt ikke været muligt med sikkerhed at afgøre, om pågældende led af en sindsygdom, udviklet som følge af et misbrug af blandt andet hash, eller om der var tale om skizofreni. I den nu udarbejdede erklæring konkluderedes det, at tiltalte under observationen var fundet sindsyg, og at pågældende med stor sikkerhed tillige måtte antages at have været sindsyg på tidspunktet for de påsigtede gerninger. Da tiltaltes tilstand fandtes at kunne henregnes under straffelovens § 16, stk. 1, anbefalede det, at pågældende i stedet for straf skulle anbringes i hospital for sindslidende. Det bemærkedes i den forbindelse, at sammenfaldet mellem en gradvis udvikling af en alvorlig sindslidelse og den meget farlige handling endog kunne tale for anbringelse i den særlige sikringsanstalt.

Sagen blev endvidere forelagt for Retslægerådet, der ligeledes fandt, at tiltalte måtte anses for sindsyg. Angående anbringelse i sikringsanstalt udtalte Rådet følgende:

"Det kan næppe antages, at han under medikamentel, antipsykotisk behandling vil frembyde en sådan nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, at anbringelse i den til Amtshospitalet i Nykøbing Sj. knyttede Sikringsanstalt nu må findes påkrævet."

Anklagemyndigheden havde nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af straffelovens § 68, jf. § 16, stk. 1, skulle dømmes til anbringelse i hospital for sindslidende. Endvidere var der i forbindelse med straffesagen nedlagt påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Da tiltalte var fundet utilregnelig, blev pågældende frifundet for straf, men dømt til anbringelse i et hospital for sindslidende.

Retten udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Under hensyn til arten af den idømte sanktion, og da det ikke over for landsretten er oplyst og derfor henstår som usikkert, hvorvidt foranstaltningen vil blive opretholdt overfor tiltalte i dennes hjemland, såfremt han udvises, findes anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke at burde tages til følge".

Dom afsagt af Højesteret den 27. september 1985 (sag nr. 213/1985)

Vestre Landsrets dom af 24. maj 1985 blev af anklagemyndigheden anket til Højesteret med påstand om udvisning.

Højesteret tog ikke påstanden til følge, idet retten udtalte:

"Tiltalte havde på gerningstidspunktet haft ophold her i landet i mere end 17 år. Under hensyn hertil samt til oplysningerne om hans personlige forhold og omstændighederne i forbindelse med de begåede lovovertrædelser findes anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke at burde tages til følge."

Køn: Mand
Født den: 10. oktober 1948
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: 11. august 1970
Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 3. afdeling den 21. januar 1986
(sag nr. 295/1985/nævningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste til Danmark den 11. august 1970, efter at være blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse i 6 måneder via den danske ambassade i Ankara.

Den 10. maj 1976 blev pågældende meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Den 5. september 1972 indgik pågældende ægteskab med en tyrkisk statsborger. Ægtefællen, der indrejste i Danmark den 23. september 1977, var den 17. oktober 1977 meddelt opholds- og arbejdstilladelse her i landet.

Ægteparret havde 4 fællesbørn.

Ved dom af 21. januar 1986 afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 10 år for overtrædelse af straffelovens § 237, ved den 11. marts 1985 på en parkeringsplads at have dræbt sin hustru, idet tiltalte tog kvælertag på hende, hvorved hun afgik ved døden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende hensynene i udlændingelovens § 26, at der, såfremt sigtelsen efter straffelo-

vens § 237, blev opretholdt, og børnene blev anbragt udenfor hjemmet, burde nedlægges påstand om udvisning. Varigheden af tiltaltes ophold i Danmark kunne ikke alene begrunde, at der ikke skulle nedlægges påstand om udvisning. Direktoratet henviste i den forbindelse til, at tiltaltes omgangskreds alene bestod af tyrkiske statsborgere, ligesom han ikke talte dansk og i øvrigt havde bevaret kontakten til hjemlandet ved jævnlige besøg.

Direktoratet fandt ikke på det foreliggende grundlag at kunne tage stilling til, hvorvidt der skulle nedlægges påstand om udvisnings, såfremt de sociale myndigheder skulle beslutte at give tiltalte tilladelse til samkvem med børnene.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge og udtalte:

"For så vidt angår påstanden om udvisning bemærkes, at tiltalte og afdøde har 4 fællesbørn født i august 1974, april 1976, april 1978 og november 1982. Tiltalte kom til Danmark i 1970 og blev i 1972 gift med afdøde, der kom her til landet i 1977. Bortset fra 2 kortere perioder har han haft fast arbejde siden 1970. Tiltalte kan ikke læse eller skrive dansk, men forstår efter sin egen forklaring 15-20 % dansk.

Der er afgivet flere erklæringer af de sociale myndigheder, herunder erklæring af 5. november 1985 fra Københavns Amtskommune Socialcenter, rådgivningscenteret for børn og unge. Af sidstnævnte erklæring fremgår blandt andet,

"børnene er nu inde i en rimelig god udvikling, i kraft af den støtte og omsorg børnene har modtaget i den forløbne periode på børnehjemmet Dohn's minde.

I takt med denne udvikling ses også en tiltagende fordanskning hos alle 4 børn, såvel sprogligt som kulturelt.

En eventuel udvisning af børnene vil medføre en fornyet psykisk krise på et tidspunkt i deres liv, hvor de hver for sig stadig er skrøbelige.

Det er vores vurdering, at en flytning af børnene til Tyrkiet vil have katastrofale følger i deres udvikling, der allerede i forvejen er truet.

Det er desuden vores opfattelse, med det kendskab vi har til børnene, at deres

tilknytning til Tyrkiet er meget svag. Dette skal ses i lyset af, at alle 4 børn er opvokset i Danmark, samt at hele deres familie, på nær en farmor, opholder sig i Danmark.

I den periode, faderen har siddet fængslet, har børnene ikke haft samkvem med ham. De ældste 3 børn har modsat sig kontakt med faderen, begrundet i de voldsomme følelser af vrede og sorg, børnene har i forbindelse med moderens død.

Børnene har stadig brug for en periode, hvor de har mulighed for at bearbejde disse følelser uden kontakt med faderen. Det er vores opfattelse, at der på længere sigt bør arbejdes på en genetablering af kontakten og samkvemet mellem børnene og faderen. Dette anser vi for at være meget betydningsfuldt, for børnenes følelsesmæssige udvikling, idet faderen er den eneste nære familiemæssige tilknytning, de har at bygge på, ligesom han er en væsentlig del af deres hidtidige opvækst.

En adskillelse, ved udvisning af faderen fra Danmark, vil ifølge vores vurdering vanskeliggøre børnenes identitetsudvikling yderligere, samt medføre endnu et tilknytningsbrud for dem."

Uanset længden af frihedsstraffen og forholdets art og grovhed findes en udvisning under hensyn til varigheden af tiltaltes ophold her i landet, til tiltaltes tilknytning til sine herboende børn og til det om disses personlige og sociale forhold oplyste at virke særlig belastende. Anklagemyndighedens påstand om udvisning tages derfor ikke til følge, jfr. udlændingelovens § 26, nr. 2".

Tiltalte frifandtes herefter for påstanden om udvisning.

Køn: Kvinde
Født den: 4. marts 1926
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 1977

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse

**Anvendt, udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

**Dom afsagt af Vestre Landsret den 21. oktober 1986 (sag nr. S
167 3/1986/nævningesag)**

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste i Danmark i 1977.

Ved Vestre Landsrets dom af 21. oktober 1986 blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, jf. § 23, jf. delvis § 21, ved i forening med ægtefællen at have forberedt drab på en person, samt at have medvirket til, at tiltaltes 13-årige søn, affyrede flere skud mod denne person, dog uden at ramme,
2. Straffelovens § 237, jf. § 23, ved at have medvirket til drab på en person, idet tiltalte bragte sin ægtefælle en økse, som han brugte til at opbryde en dør, hvorefter han med knivstik dræbte en person, og
3. Straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, ved med en kniv at have tildelt en person, der var sagesløs, et stik i skulderen.

Tiltalte blev i forbindelse med sagen mentalundersøgt, ligesom Retslægerådet fremkom med en udtalelse.

Retslægerådets udtalte i sin erklæring blandt andet følgende:

"Hun er tyrk af fødsel og præget af sin opvækst i en fra dansk levevis meget forskellig kultur. Hun er analfabet og taler meget dårligt dansk, men vurderes som normalt begavet, og der foreligger ikke oplysninger om tegn på karakterinsufficiens, ligesom der ikke ses holdepunkter for at antage, at hun var sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling. Såvel under det efterfølgende knapt 3 måneder lange arrestophold som under efterfølgende indlæggelse i psykiatrisk hospital har hun i flere perioder fremtrådt med symptomer på en reaktiv psykose formentlig især udløst af sproglig og kulturel isolation og det må antages, at fængselsstraf ville indebære risiko for alvorlig helbredsforringelse. Såfremt hun kendes skyldig, skal rådet - jævnfør straffelovens § 73 - anbefale døm til psykiatrisk behandling på hospital for sindslidende eller under tilsyn heraf."

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om anbringelse i hospital for sindslidende, ligesom der blev nedlagt påstand om udvisning af tiltalte for bestandig under henvisning til udlændingelovens § 22, nr. 3 .

Landsretten fandt efter en samlet bedømmelse af tiltaltes forhold det ikke fornødent at følge anklagemyndighedens påstand om anbringelse i hospital for sindslidende, men idømte pågældende til psykiatrisk behandling i hospital for sindslidende eller under tilsyn heraf.

Retten udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet følgende:

"Da betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, af tiltalte ikke er til stede, tages anklagemyndighedens påstand om udvisning af hende ikke til følge."

Køn: Mand
Født den: 21. oktober 1935
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: Marts 1970

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

**Dom afsagt af Vestre Landsret den 21. oktober 1986 (sag nr. S
1673/1986/nævningesag)**

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste i Danmark i 1970. Pågældende blev i 1976 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Tiltaltes hustru samt tre myndige og to umyndige børn havde opholdt sig i Danmark siden 1977.

Ved Vestre Landsret dom af 21. oktober 1986 blev tiltalte idømt fængsel i 16 år for overtrædelse af:

1. Våbenlovens § 2, ved i nogen tid uden tilladelse fra politiet at have besiddet en pistol med tilhørende ammunition,
2. Straffelovens § 266, ved den 3. juni 1985 om aftenen hos sin datter, at have fremkaldt alvorligt frygt for liv, helbred eller velfærd, idet tiltalte i en bil undervejs fra Århus til Horsens fremtog en dolk og truede hende,
3. Straffelovens § 252 og § 249, stk. 1, ved den 6. juni 1985 på hensynsløs måde at have voldt nærliggende fare for en persons liv eller førlighed og påført denne betydelig skade på legeme eller helbred, idet tiltalte i et forsøg på at ramme en anden person med en pistol, ramte vedkommende under hans højre kindben med store skader til følge,

4. Straffelovens § 252 og § 249, stk. 1, ved samme dag at have afgivet skud gennem døren indtil et lokale, hvor der befandt sig 2 personer, og derved voldt nærliggende fare for disses liv eller førlighed og påført den ene betydelig skade, idet et skud ramte pågældendes tommelfinger, hvis yderste knogle blev delvis knust med blivende mén til følge,
5. Straffelovens § 237, ved samme dag at have dræbt en person, idet tiltalte med pistol affyrede 2 skud gennem hovedet på denne, hvorefter pågældende umiddelbart efter afgik ved døden,
6. Straffelovens § 237, ved samme dag efter forgæves at have forsøgt at dræbe en person med pistolskud i forening med andre at have tildelt pågældende en række knivstik, som bevirkede, at pågældende kort efter afgik ved døden, og
7. Straffelovens § 266, ved samme dag efter drabshandlingerne i 2 tilfælde at have truet en række personer med at ville slå dem ihjel, såfremt de røbede, at tiltalte var gerningsmanden.

Tiltalte blev i forbindelse med sagen mentalundersøgt, ligesom Retslægerådet fremkom med en udtalelse, hvori det blandt andet anførtes:

"at han ikke er sindsyg og ikke kan antages at have været det på tidspunktet for de påsigtede handlinger. Han er normalt begavet.

Han er født og opvokset i Tyrkiet, han er analfabet, og han taler, trods 15 års ophold i Danmark, kun et yderst mangelfuldt dansk, hvorfor den nu stedfundne mentalobservation har måttet gennemføres ved anvendelse af tolk. Samlet bevirker disse forhold, at en nærmere vurdering af f.eks. sigtedes personlighedsmæssige egenart vil være behæftet med ikke ubetydelig usikkerhed, men han synes selvcentreret, konfliktbenægtende og dramatiserende samt muligvis præget af øget selvfølelse. Efter de påsigtede handlingers foretagelse synes han at have udviklet en sindssygelig sindstilstand med blandt andet vrangforestillinger og hørelsesshallucinationer, men denne tilstand, der kan opfattes som en af sjælelig belastning udløst sindssygdomsperiode, var af forbigående natur, og han har ikke siden frembudt tegn på sindssygdom."

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 2 og 3.

Landsretten udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Da betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, af tiltalte er til stede, og da de hensyn, der er nævnt i § 26, ikke her over for kan føre til, at udvisning ikke skal ske, udvises han af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1."

Dm afsagt af Højesteret den 9. januar 1987 (sag nr. 348/1986)

Vestre Landsrets døm af 21. oktober 1986 blev af tiltalte anket til Højesteret med påstand om frifindelse for påstanden om udvisning, subsidiært tidsbegrænsning af udvisningen. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Højesteret stadfæstede landsrettens døm og udtalte:

"Under hensyn til lovovertrædelsernes overordentlig grove karakter tiltrædes det, at der - uanset tiltaltes og hans families langvarige ophold her i landet - i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, er truffet beslutning om udvisning med indrejseforbud for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 1. juni 1954
Nationalitet: England

Indrejsetidspunkt: 1978

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af EF-reglerne

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 30. april 1987 (sag nr. 42 0/1986/nævningesag)

Tiltalte, der var britisk statsborger, men født i Pakistan, indrejste i Danmark i 1978. Tiltalte blev i 1979 meddelt opholdstilladelse her i landet.

Ved Østre Landsrets dom af 30. april 1987 blev tiltalte idømt fængsel i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 191, ved i juli 1986 i forening med andre og efter forudgående aftale med henblik på videreoverdragelse at have indført cirka 2 kilo heroin fra Vesttyskland til Danmark via Rødby Havn.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning af tiltalte for bestandig i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3.

Det oplystes under sagen, at tiltalte var gift med en herboende pakistansk kvinde, med hvem tiltalte havde 4 mindreårige børn, der ligeledes havde ophold her i landet.

Landsretten udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"... der findes (ikke) grundlag for udvisning af tiltalte, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3."

Tiltalte frifandtes herefter for påstanden om udvisning.

Køn: Mand
Født den: 29. november 1956
Nationalitet: Iran
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Uoplyst
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 29. oktober 1987
(sag nr. 234/1987/nævningesag)

Tiltalte, der var iransk statsborger, blev ved Østre Landsrets dom af 29. oktober 1987 kendt skyldig i overtrædelse af straffelovens 245, stk. 2, ved den 5. februar 1987 ca. 01.50 i en lejlighed med en dolk at have tildelt en person en stiklæsion i hovedbunden, i ryggen samt i brystet, hvilket medførte, at personen af gik ved døden som følge af forblødning. Den forskyldte straf bortfaldt i medfør af straffelovens § 84, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 4.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Tiltalte blev i forbindelse med sagen mentalundersøgt. Retslægerådet anførte i en erklæring af 24. juni 1987 følgende:

"tiltalte er efter det oplyste ikke sindssyg og kan ikke antages at have været det på tidspunktet for den påsigtede handling. Han var da under indflydelse af alkohol og muligt af heroin, men intet peger i retning af, at der har foreligget nogen form for patologisk rusreaktion... (tiltalte) kan således ikke antages omfattet af straffelovens § 16 eller § 69, stk. 1."

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, jf. § 22, nr. 3.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge og udtalte:

"Tiltalte frifindes for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 10. marts 1921
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: Formentlig i 1971
Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 24. november 1987
(sag nr. 220/1987/nævningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste i Danmark i 1971 for at arbejde.

Ved Østre Landsrets dom af 24. november blev tiltalte idømt fængsel i 10 år for medvirken til manddrab i medfør af straffelovens § 237, jf. § 23, ved i en periode indtil den 24. oktober 1986 ved tilskyndelse, råd eller dåd at have medvirket til, at to af hans sønner, som var medtiltalte i sagen, den 24. oktober 1986 dræbte en kvinde, idet tiltalte dels i august 1986 i Tyrkiet til en af sine sønner sagde, at kvinden burde dræbes, dels i september og første halvdel af oktober 1986 fra Tyrkiet sendte breve til tre af sine sønner blandt andet med det indhold, at hun skulle dræbes, og i nogle af brevene, at drabet skulle udføres med kniv eller pistol.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Tiltalte forklarede, at han efter ankomsten til Danmark havde arbejdet 5 år på et skibsværft. Hans hustru kom til Danmark i 1983-84, men blev syg og tog tilbage til Tyrkiet. Tiltalte opholdt sig årligt 3 måneder i Tyrkiet, hvor han ejede en landbrugsejendom. Han havde herboende børn samt et barn i Tyrkiet.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning for bestandig i

medfør af udlændingelovens § 49, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1, til følge, således at tiltale udvises med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 26. august 1988 (sag nr. I 15/1988)

Østre Landsrets dom af 24. november 1987 blev anket af tiltalte, principalt med påstand om ophævelse og hjemvisning af sagen til landsretten i medfør af retsplejelovens § 945, stk. 1, nr. 1, jf. § 909, 2. pkt, subsidiært med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse og protesterede mod hjemvisning.

Højesteret fandt straffen på 10 år passende og tiltrådte Landsrettens afgørelse om udvisning for bestandig.

Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Straffene findes passende bestemt, og det tiltrædes, at der i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, er truffet bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 11. juni 1962
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: Formentlig 1978
Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 24. november 1987
(sag nr. 220/1987/nævningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, havde opholdt sig i Danmark i ca. 9 år.

Ved Østre Landsrets dom af 24. november blev tiltalte, idømt fængsel i 8 år for medvirken til manddrab i medfør af straffelovens § 237, jf. § 23, ved i en periode indtil den 24. oktober 1986 ved tilskyndelse, råd eller dåd at have medvirket til, at hans to brødre, som var medtiltalte i sagen, den 24. oktober dræbte en kvinde, idet tiltalte i efteråret ved flere lejligheder gav sine brødre besked om at dræbe kvinden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Tiltalte forklarede, at han var kommet til Danmark som 16-årig, og havde gået på danskursus i 2 år, hvorefter han havde arbejdet forskellige steder.

Tiltalte forklarede videre, at han var gift med en herboende tyrkisk kvinde, med hvem han havde 2 børn på henholdsvis 3 og 6 år. Han var ved at bygge hus i Tyrkiet.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisningen til følge og udtalte følgende:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1, til følge, således at tiltalte udvises med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 26. august 1988 (sag nr. I 15/1988)

Østre Landsrets dom af 24. november 1987 blev anket af tiltalte, principalt med påstand om ophævelse og hjemvisning af sagen til landsretten i medfør af retsplejelovens § 945, stk. 1, nr. 1, jf. § 909, 2. pkt., subsidiært med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse og protesterede mod hjemvisning.

Højesteret tog ikke hjemvisningspåstanden til følge, og fandt straffen på 8 år passende.

Landsrettens afgørelse om udvisning for bestandig blev tiltrådt.

Fire dommere udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Efter karakteren af den begåede kriminalitet, og idet ingen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn med tilstrækkelig vægt taler imod udvisning, tiltrædes det, at udvisningspåstanden er taget til følge."

En dommer udtalte:

"Efter er samlet vurdering af den foreliggende kriminalitet, varigheden af de tiltaltes ophold i Danmark og deres familiemæssige tilknytning her, findes der ikke at være tilstrækkelig grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge. Denne dommer stemmer derfor for at frifinde disse tiltalte for påstanden.

Afgørelsen vedrørende udvisningen træffes efter stemmeflertallet."

Køn: Mand
Født den: 10. april 1944
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: Formentlig 1970
Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 24. november 1987
(sag nr. 220/1987/nævningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste i Danmark i 1970 .

Ved Østre Landsrets dom af 24. november 1987 blev tiltalte idømt fængsel i 6 år for medvirken til manddrab i medfør af straffelovens § 237, jf. § 23, ved i en periode indtil den 24. oktober 1986 ved tilskyndelse, råd eller dåd, at have medvirket til, at to af hans halvbrødre, som var medtiltalte i sagen, den 24. oktober dræbte en kvinde, idet tiltalte i efteråret 1986 en eller flere gange meddelte sin ene bror, at denne skulle dræbe kvinden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Tiltalte havde inden anholdelsen haft arbejde på en porcelænsfabrik, og tog årligt på ferie i Tyrkiet i 4-5 uger, hvor han havde et hus og en mark. Han var gift med en herboende tyrkisk kvinde. De havde ingen børn.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisningen til følge og udtalte følgende:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1, til følge, således at tiltalte udvises med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 26. august 1988 (sag nr. I 15/1988)

Østre Landsrets dom af 24. november blev anket af tiltalte, principalt med påstand om ophævelse og hjemvisning af sagen til landsretten i medfør af retsplejelovens § 945, stk. 1, nr. 1, jf. § 909, 2. pkt., subsidiært med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse og protesterede mod hjemvisning.

Højesteret fandt straffen på 6 år passende og tiltrådte Landsrettens afgørelse om udvisning for bestandig.

4 dommere udtalte følgende vedrørende spørgsmålet om udvisning:

"Efter karakteren af den begåede kriminalitet, og idet ingen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn med tilstrækkelig vægt taler imod udvisning, tiltrædes det, at udvisningspåstanden er taget til følge."

En dommer udtalte:

"Efter en samlet vurdering af den foreliggende kriminalitet, varigheden af ... tiltaltes ophold i Danmark og ... familiemæssige tilknytning her, findes der ikke at være tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om udvisningen til følge. Denne dommer stemmer derfor for at frifinde ... tiltalte for påstanden.

Afgørelsen vedrørende udvisningen træffes efter stemmeflertallet."

Køn: Mand
Født den: 25. september 1963
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: 17. oktober 1979
Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre landsrets 1. afdeling den 24. november 1987
(sag nr. 220/1987/naevningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste i Danmark den 17. oktober 1979 for at arbejde.

Ved Østre Landsrets dom af 24. november blev tiltalte, idømt fængsel i 6 år for medvirken til manddrab i medfør af straffelovens § 237, jf. § 23, ved i en periode indtil den 24. oktober at have medvirket til, at to af hans brødre, som var medtiltalte i sagen, den 24. oktober 1986 dræbte en kvinde, idet tiltalte en eller flere gange i efteråret 1986 sagde til sine brødre, at kvinden skulle slås ihjel.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Tiltalte forklarede, at han siden ankomsten til Danmark i 1979 havde arbejdet på en fiskefabrik. Tiltalte boede i København og havde siden 1985 været gift med en herboende tyrkisk kvinde, med hvem han havde et barn, født i 1987.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk.1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 2, jf. § 32, stk. 1, til følge, således at tiltalte udvises med indrejseforbud for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 26. august 1988 (sag nr. I 15/1988)

Østre Landsrets dom af 24. november blev anket af tiltalte, principalt med påstand om ophævelse og hjemvisning af sagen til landsretten i medfør af retsplejelovens § 945, stk. 1, nr. 1, jf. § 909, 2. pkt., subsidiært med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse og protesterede mod hjemvisning .

Højesteret fandt straffen på 6 år passende og tiltrådte landsrettens afgørelse om udvisning for bestandig.

4 dommere udtalte følgende vedrørende spørgsmålet om udvisning:

"Efter karakteren af den begærede kriminalitet, og idet ingen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn med tilstrækkelig vægt taler imod udvisning, tiltrædes det, at udvisningspåstanden er taget til følge."

En dommer udtalte:

"Efter en samlet vurdering af den foreliggende kriminalitet, varigheden af ... tiltaltes ophold i Danmark og ... familiemæssige tilknytning her, findes der ikke at være tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge. Denne dommer stemmer derfor for at frifinde ... tiltalte for påstanden.

Afgørelsen vedrørende udvisningen træffes efter stemmeflertallet."

Køn: Mand
Født den: 7. oktober 1961
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: 14. januar 1985

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Vestre Landsrets 1. afdeling den 6. december 1989
(sag nr. S 1771/1989 - nævningesag)

En 27-årig mandlig statsborger fra Iran indrejste i Danmark den 14. januar 1985. Han blev den 14. januar 1985 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, som affattet ved lov nr. 226 af 8. juni 1983.

Ved dom afsagt af Vestre Landsret blev tiltalte idømt fængsel i 12 år for overtrædelse af straffelovens § 237, ved den 19. maj 1989 i en lejlighed med en brødkniv at have tildelt forurettede seks knivstik i ryg og bryst, hvorved forurettede kort efter afgik ved døden. Straffen blev fastsat som en fællesstraf.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved dom afsagt af retten i Århus for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, med en betinget straf af hæfte i 20 dage, med en prøvetid på 2 år.

Tiltalte udtalte om sine personlige forhold, at han flygtede fra Iran på grund af rømning fra militærtjeneste. Han kom alene hertil og havde ingen familie i Danmark. Han havde gået i skole i 10 år i Iran, men havde ikke fortsat sin uddannelse. I begyndelsen boede han i en flygtningelejr i Danmark, hvorefter han fik en lejlighed, hvor han boede alene. Han var forlovet med en dansk pige. I begyndelsen røg han hver dag. Han havde psykiske

problemer og havde svært ved at klare tilværelsen.

Spørgsmålet om udvisning blev i medfør af udlændingelovens § 57 forelagt Flygtningenævnet til udtalelse. I en skrivelse af 10. august 1989 fra Flygtningenævnet hed det bl.a.:

"Flygtningenævnet skal i den anledning meddele, at tiltalte efter nævnets opfattelse også i dag ville blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Det bemærkes, at nævnet i forbindelse med denne vurdering ikke har taget stilling til betydningen af den kriminalitet, som den pågældende nu er sigtet for.

En udsendelse af tiltalte på grundlag af en udvisningsdom vil således forudsætte, at forholdene i hans hjemland ændres således, at grundlaget for hans opholdstilladelse ikke længere er til stede, eller at udsendelsen sker til et land, hvor tiltalte opnår retsbeskyttelse."

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af tiltalte med indrejseforbud gældende for bestandig.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Samtlige voterende er enige om, at tiltalte opfylder betingelsen for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3.

Voterende der repræsenterer 8 stemmer, finder efter det oplyste ikke, at bestemmelsen i udlændingelovens § 26, nr. 5 er til hinder for udvisning henset til den garanti, der ligger i tiltaltes adgang til at få udsendelsen efterprøvet af Flygtningenævnet, og stemmer derfor for at tage udvisningspåstanden til følge.

Voterende, der repræsenterer 16 stemmer, finder efter sagens oplysninger og henset til bestemmelsen i udlændingelovens § 26, nr. 5, ikke tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge.

Der afsiges også vedrørende dette punkt dom efter stemmeflertallet, således at påstanden om udvisning ikke tages til følge."

Dom afsagt af Højesteret den 7. maj 1990 (sag nr. II 3/1990)

Vestre Landsrets dom af 6. december 1989 blev anket af anklage-myndigheden med påstand om skærpelse, navnlig således at tiltalte udvistes med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte påstod formildelse af straffen og stadfæstelse af dom-mens afgørelse af udvisningsspørgsmålet.

Højesteret fandt ikke grundlag for at ændre straffen. Højesteret udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Af de i dissensen anførte grunde finder Højesteret, at tiltalte skal udvises med indrejseforbud for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 14. november 1966
Nationalitet: Pakistan
Indrejsetidspunkt: 30. juli 1971
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 16. februar 1990
(sag nr. 165/1989)

En 24-årig mandlig statsborger fra Pakistan indrejste i Danmark i 1971 sammen med sine forældre. Den pågældende havde herefter lovligt ophold i Danmark med fast bopæl i perioden 30. juli 1971 til 1. september 1986 og igen fra den 21. december 1987.

Ved don af 16. februar 1990 afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 7 år for overtrædelse af:

1. Lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, ved i maj 1988 at have forsøgt at sælge 20 gram heroin, hvilket mislykkedes, da modtageren ikke kunne betale, og
2. Straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt, ved med henblik på videreoverdragelse og i forening med en anden at have arrangeret, at der i august og november måned 1988 fra Pakistan til Danmark blev indført henholdsvis ca. 2,25 kg heroin og 835, 39 gram heroin, idet heroinen i august måned blev indført af kurerer, efter forudgående aftale med tiltalte, og i november måned blev indført af en anden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Direktoratet for Udlændinge oplyste til sagen, at den pågældende

indrejste i Danmark som 5-årig, og således havde haft størstedelen af sin opvækst og uddannelse i Danmark. Direktoratet oplyste endvidere, at den pågældendes forældre ikke længere var bosiddende i Danmark, men at de opholdt sig i Pakistan sammen med den pågældendes øvrige familie, bortset fra en broder.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens 22, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Den nedlagte udvisningspåstand tages til følge som nedenfor bestemt,...

Tiltalte ... udvises af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 15. maj 1990 (sag nr. I 100/1990)

Østre Landsrets dom blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om formildelse, samt ophævelse af udvisningen.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse af straffen og i øvrigt stadfæstelse.

Det oplystes i forbindelse med ankesagens behandling, at tiltalte var ugift og ingen børn havde.

Højesteret stadfæstede dommen og bemærkede følgende herom:

"Højesteret finder hverken grundlag for at ændre straffe(ne) eller (de) trufne bestemmelser om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 7. december 1932

Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 1970

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Vestre Landsret den 24. oktober 1990 (sag nr. S 112/1990)

Ved Vestre Landsrets dom af 24. oktober 1990 blev tiltalte, der var tyrkisk statsborger, idømt fængsel i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, ved med en kniv at have tilføjet en person adskillige stik- og snitsår, herunder 2 gange i hjertet, hvorved denne afgik ved døden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden, der havde rejst tiltale for manddrab, nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten frifandt tiltalte for påstanden om udvisning idet den udtalte:

"Efter størrelsen af den idømte straf frifindes tiltalte for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3."

Køn: Mand
Født den: 7. oktober 1948
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: 18. oktober 1984

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 11. december 1990 (sag nr. 129/1990/nævningesag)

Tiltalte indrejste i Danmark i 1984, hvor han indgav ansøgning om asyl. Tiltalte blev den 28. juni 1985 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Ved Østre Landsrets dom af 11. december 1990 blev tiltalte idømt fængsel i 13 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 2 og tildels nr 4. jf. straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt., ved i 1988 med henblik på videreoverdragelse at have indført mellem 21 og 23 kg heroin til Den tyske Forbundsrepublik og ved i 1989 med henblik på videreoverdragelse at have indført 20,748 kg heroin til Den tyske Forbundsrepublik.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse til brug for sagen fremgik blandt andet, at tiltalte i Danmark samlevede med sin ægtefælle, samt parrets 2 børn på henholdsvis 3 og 2 år, som alle var danske statsborgere.

Hans forældre boede i Iran.

Når hensås til arten og grovheden af den kriminalitet, der var rejst tiltale for, fandt direktoratet ikke, at varigheden af den pågældendes ophold her i landet og den pågældendes familiemæssige tilknytning hertil, talte imod udvisning.

Flygtningenævnet afgav efter udlændingelovens § 57 en udtalelse af 23. november 1990 vedrørende tiltalte, hvorved nævnet blandt andet udtalte, at det grundlag, som i sin tid havde ført til, at der meddeltes tiltalte asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, også i dag kunne antages, at ville kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Nævnet fandt således ikke, at det kunne udelukkes, at de iranske myndigheder ved en tilbagevenden til Iran ville udsætte tiltalte for reaktioner, der kunne karakteriseres som forfølgelse.

I en skrivelse af 4. december 1990 fra Udenrigsministeriet til Direktoratet for Udlændinge som blev fremlagt i sagen, var det blandt andet anført, at iranske domstole i princippet ikke anerkender domme afsagt i udlandet, som ikke er afsagt efter islamisk lov, men at det ansås for usikkert, om der i Iran ville ske retsforfølgning for kriminelle handlinger begået i udlandet.

Udenrigsministeriet anførte videre, at besiddelse af mere end 5 gram heroin og lignende samt mere end 2 kg opium og lignende efter islamisk ret var behæftet med dødsstraf, og at besiddelse af mindre kvanta var behæftet med fængselsstraf.

Direktoratet for Udlændinge udtalte supplerende i en skrivelse af 5. december 1990, at det sammenfattende var direktoratets opfattelse, at der, uanset det i Udenrigsministeriets skrivelse af 4. december 1990 anførte, ikke fandtes at foreligge en sådan risiko for, at tiltalte i tilfælde af udvisning ville komme til at lide overlast, at betingelserne i udlændingelovens § 26, nr. 5, for at undlade udvisning var opfyldt.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om, udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3 og § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Vedrørende de nedlagte udvisningspåstande, er der afgivet 19 stemmer for at tage dem til følge som nedenfor bestemt og med bemærkning, at udvisning findes at have hjemmel i udlændingelovens § 22, nr. 3, samt at de i § 26, nr. 2 og 5, nævnte omstændigheder ikke findes at foreligge med en sådan styrke, at de under hensyn til de begåede lovovertrædelsers art og grovhed kan føre til andet resultat.

Der er afgivet 5 stemmer for ikke at tage udvisningspåstandene til følge under hensyn til ... tiltaltes ... familiemæssige forhold samt risikoen for, at ... ved en udvisning vil lide overlast, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2 og 5."

Dm afsagt af Højesteret den 29. maj 1991 (sag nr. I 27/1991)

Østre Landsrets ~~dom~~ af 11. december 1990 blev anket af tiltalte ~~med~~ påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse.

Vedrørende spørgsmålet om udvisning henviste tiltalte navnlig til risikoen for dødsstraf i Iran for de lovovertrædelser, han havde begået i Danmark, jf. udlændingelovens § 26, nr. 5.

Retten stadfæstede ~~dommen~~ og udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Der findes efter det oplyste ikke at bestå en reel risiko for, at ... tiltalte vil blive strafforfulgt og idømt dødsstraf i Iran for de pådømte forhold. Herefter stadfæster Højesteret af de grunde, landsretten har anført, tillige ~~dommens~~ bestemmelser om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 31. december 1948
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: 1. september 1984

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 11. december 1990 (sag nr. 129/1990/nævningesag)

Tiltalte indrejste i Danmark i 1984, hvor han indgav ansøgning om asyl. Tiltalte blev den 2. maj 1985 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Ved Østre Landsrets dom af 11. december 1990 blev tiltalte idømt fængsel i 12 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 2 og tildels nr 4. jf. straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt., og delvis jf. straffelovens § 89, ved i 1988 med henblik på videreoverdragelse at have indført mellem 21 og 23 kg heroin til Den tyske Forbundsrepublik og ved i 1989 med henblik på videreoverdragelse at have indført 20,748 kg heroin til Den tyske Forbundsrepublik.

Tiltalte var tidligere straffet ved Østre Landsrets ankedom af 25. oktober 1989 efter lov om euforiserende stoffer med fængsel i 6 måneder.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse til brug for sagen fremgik, at tiltalte i Danmark samlevede med sin ægtefælle, samt parrets 2 børn på henholdsvis 16 og 11 år, der alle var iranske statsborgere. Hans forældre samt 9 søskende bor i Iran. Herudover havde han en broder i Danmark.

Når hensås til arten og grovheden af den kriminalitet, der var rejst tiltale for, fandt direktoratet ikke, at varigheden af den pågældendes ophold her i landet og den pågældendes familiemæssige tilknytning hertil, talte imod udvisning.

Flygtningenævnet afgav efter udlændingelovens § 57 en udtalelse af 23. november 1990 vedrørende tiltalte, hvorved nævnet blandt andet udtalte, at det grundlag, som i sin tid havde ført til, at der meddeltes tiltalte asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, også i dag kunne antages, at ville kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Nævnet fandt således ikke, at det kunne udelukkes, at de iranske myndigheder ved en tilbagevenden til Iran ville udsætte tiltalte for reaktioner, der kunne karakteriseres som forfølgelse.

I en skrivelse af 4. december 1990 fra Udenrigsministeriet til Direktoratet for Udlændinge, som blev fremlagt i sagen, var det blandt andet anført, at iranske domstole i princippet ikke anerkender domme afsagt i udlandet, som ikke er afsagt efter islamisk lov, men at det ansås for usikkert, om der i Iran ville ske retsforfølgning for kriminelle handlinger begået i udlandet.

Udenrigsministeriet anførte videre, at besiddelse af mere end 5 gram heroin og lignende samt mere end 2 kg opium og lignende i følge islamisk ret var behæftet med dødsstraf, og at besiddelse af mindre kvanta var behæftet med fængselsstraf.

Direktoratet for Udlændinge udtalte supplerende i en skrivelse af 5. december 1990, at det sammenfattende var direktoratets opfattelse, at der, uanset det i Udenrigsministeriets skrivelse af 4. december 1990 anførte ikke fandtes at foreligge en sådan risiko for, at tiltalte i tilfælde af udvisning vil komme til at lide overlast, at betingelserne i udlændingelovens § 26, nr. 5, for at undlade udvisning var opfyldt.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, og § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte føl-

gende vedrørende udvisningspåstanden:

"Vedrørende de nedlagte udvisningspåstande, er der afgivet 19 stemmer for at tage dem til følge som nedenfor bestemt og med bemærkning, at udvisning findes at have hjemmel i udlændingelovens § 22, nr. 3, samt at de i § 26, nr. 2 og 5, nævnte omstændigheder ikke findes at foreligge med en sådan styrke, at de under hensyn til de begåede lovovertrædelsers art og grovhed kan føre til andet resultat.

Der er afgivet 5 stemmer for ikke at tage udvisningspåstandene til følge under hensyn til ... tiltaltes ... familiemæssige forhold samt risikoen for, at ... ved en udvisning vil lide overlast, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2 og 5."

Dom afsagt af Højesteret den 29. maj 1991 (sag nr. I 27/1991)

Østre Landsrets dom af 11. december 1990 blev anket af tiltalte med påstand principalt om ophævelse af dommen og hjemvisning af sagen til landsretten, subsidiært om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse og protesterede mod hjemvisning.

Vedrørende spørgsmålet om udvisning henviste tiltalte navnlig til risikoen for dødsstraf i Iran for de lovovertrædelser, han havde begået i Danmark, jf. udlændingelovens § 26, nr. 5.

Retten stadfæstede dommen og udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Der findes efter det oplyste ikke at bestå en reel risiko for, at ...tiltalte vil blive strafforfulgt og idømt dødsstraf i Iran for de pådømte forhold. Herefter stadfæster Højesteret af de grunde, landsretten har anført, tillige dommens bestemmelser om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 13. maj 1958
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: Den 22. juli 1985

Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Vestre Landsrets 8. afdeling den 30. oktober 1991
(UFR 92.269 H)

En 33-årig mandlig statsborger fra Iran indrejste i Danmark den 22. juli 1985. Ved Direktoratet for Udlændinges resolution af 2. august 1985 blev tiltalte meddelt opholdstilladelse som de facto-flygtning.

Ved dom af 30. oktober 1991 afsagt af Vestre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 12 år for overtrædelse af straffelovens § 237, ved den 26. september 1990 i Århus at have dræbt forurettede, idet tiltalte med en dolk stak forurettede i brystet, hvoraf et stik ramte i hjertet, hvorved forurettede kort efter afgik ved døden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der under hensyn til arten og grovheden af den begåede kriminalitet var hjemmel for udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 3, og at det var direktoratets opfattelse, at der ikke forelå forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Flygtningenævnet afgav den 31. maj 1991 udtalelse efter udlændin-

gelovens § 57 vedrørende tiltalte. Nævnet oplyste, at det grundlag, som i sin tid førte til, at der meddeltes tiltalte asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, formentlig også i dag ville kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Endvidere udtalte nævnet, at det ikke kunne udelukkes, at de iranske myndigheder ville udsætte tiltalte for reaktioner, der kunne karakteriseres som forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran på nuværende tidspunkt, såfremt tiltaltes tidligere oplysninger i sagen blev lagt til grund

Såfremt tiltaltes seneste forklaring blev lagt til grund, måtte det antages, at der også i dag ville være grundlag for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3 og 32, stk. 1, med indrejseforbud gældende for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til arten og grovheden af den begåede kriminalitet, og idet bestemmelsen i udlændingelovens § 26, nr. 5, henset til tiltaltes adgang til at få afgørelsen prøvet af Flygtningenævnet, ikke findes at være til hinder for udvisning, findes tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, at burde udvises af landet med indrejseforbud for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 21. januar 1992 (UFR 92.269 H)

Vestre Landsrets dom af 30. oktober 1991 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse og påstod afgørelsen om udvisning stadfæstet.

Med hensyn til spørgsmålet om udvisning påberåbte tiltalte sig for Højesteret tillige bestemmelsen i udlændingelovens § 26, nr. 1, idet tiltalte henviste til sin fysiske og psykiske tilstand.

For så vidt angår § 26, nr. 5, anførte tiltalte, at han i Iran risikerede såvel strafforfølgelse for det nu pådømte forhold som forfølgelse af politiske og religiøse grunde.

Højesteret fandt straffen passende bestemt og stadfæstede tillige dommens bestemmelse om udvisning. Højesteret udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Det tiltrædes, at betingelserne for udvisning af tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, er opfyldt. Højesteret finder ikke, at forhold som nævnt i lovens § 26, nr. 1, taler imod udvisning af tiltalte. Der er ikke grundlag for at antage, at der består en reel risiko for, at tiltalte i Iran vil blive strafforfulgt for det pådømte forhold. Efter det foreliggende og under hensyn også til den beskyttelse, der følger af lovens § 31, finder Højesteret, at heller ikke de af tiltalte påberåbte asylretlige hensyn kan føre til, at udvisning undlades."

Køn: Mand
Født den: 14. juli 1955
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 11. maj 1973

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

**Dom afsagt af Vestre Landsrets 1. afdeling den 24. marts 1992
(sag nr. S 2186/1991)**

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, indrejste i Danmark den 11. maj 1973 for at blive familiesammenført med sin herboende fader.

Efter i december 1974 at være udrejst til Tyrkiet, hvor tiltalte i tiden fra den 14. januar 1975 til den 8. august 1977 af tjente sin værnepligt, indrejste han påny til Danmark den 29. august 1977.

Ved Vestre Landsrets dom af 24. marts 1992 blev tiltalte idømt fængsel i 5 år for:

1. Overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21 ved den 27. februar 1991 i Århus, at have forsøgt at dræbe en anden person, idet tiltalte efter at have tildelt denne et slag i ansigtet, fra en afstand af ca. 2 meter med en pistol affyrede flere skud mod forurettede, hvoraf et ramte forsiden af højre skulder og et ramte lidt over navlen, og
2. Overtrædelse af våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1, 2 og 4, ved i tiden omkring den 14. februar 1991 til den 28. februar 1991, dels i en lejlighed, dels på offentlige steder at have besiddet en pistol, mrk. Smith & Wesson, kaliber 22, med magasin og 6 tilhørende pa-

troner, ligesom tiltalte affyrede nævnte pistol som ovenfor nævnt, og ved i tiden fra omkring den 27. februar 1990 til den 27. februar 1991 i en lejlighed, at have besiddet en gaspistol mrk. "Umarex" Napoleon, 8 mm, med magasin indeholdende 2 gaspatroner samt yderligere 34 tilhørende gaspatroner.

Direktoratet for Udlændinge bemærkede i relation til udlændingelovens § 26, at tiltaltes hustru og 4 af tiltaltes 5 børn opholdt sig i Danmark, og at en datter boede i Tyrkiet. Tiltalte havde herudover forældre og 2 søskende her i landet. Tiltaltes hustru ønskede skilsmisse og havde flere gange været fraflyttet hjemmet på grund af tiltaltes voldelige adfærd. Tiltaltes 3 ældste børn havde på et tidspunkt været anbragt på børnehjem, idet familien på grund af trusler fra tiltalte ikke turde beholde dem. Tiltalte havde ikke arbejde og søgte ikke at komme i arbejde men ønskede at blive førtidspensioneret på grund af nedsat lungefunktion.

Henset til, at tiltalte til trods for det lange ophold i Danmark ikke har nogen særlig stærk tilknytning til det danske samfund og henset til det ovenfor oplyste om hans forhold til sin herboende familie, samt under henvisning til arten og grovheden af den kriminalitet, der var rejst sigtelse for, fandt direktoratet ikke at der forelå sådanne oplysninger, at påstand om udvisning burde undlades.

Tiltalte havde under sagen været undergivet mentalobservation på Psykiatrisk Hospital i Århus. I mentalerklæring af 20. juni 1991, der blev fremlagt under sagen, blev det konkluderet, at tiltalte, der var normalt begavet, ved den strafbare handlings foretagelse ikke havde været sindssyg. Han fandtes ved den strafbare handlings foretagelse at have været i en tilstand af ophidselse og mangel på selvbeherskelse, svarende til affektreaktion. Endvidere fandtes tiltalte at være omfattet af den personkreds, der er beskrevet i straffelovens § 69, stk. 1, men at der ikke kunne foreslås foranstaltninger, som ville være mere formålstjenlige end almindelig straf, såfremt tiltalte fandtes skyldig.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, såfremt til-

talte måtte blive idømt en fængselsstraf på 6 år eller derover.

Henset til at straffen blev udmålt til fængsel i 5 år ansås anklagemyndighedens påstand om udvisning for frafaldet.

Køn: Mand
Født den: 30. april 1957
Nationalitet: Vietnam

Indrejsetidspunkt: 6. december 1990

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

**Dom afsagt af retten i Århus den 23. april 1992 (sag nr. SP 91
26110-5)**

Tiltalte, der var vietnamesisk statsborger, flygtede fra Vietnam i 1987/88 og ankom den 1. maj 1988 til en flygtningelejr i Malaysia. Han blev anerkendt som flygtning af UNHCR.

Tiltalte fik herefter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, med henblik på varig ophold i Danmark og indrejste den 6. december 1990.

Ved Århus rets dom af 23.april 1992 blev tiltalte idømt fængsel i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 246, ved med en køkkenkniv, at have tilføjet en landsmand flere knivstik herunder 2 stik i halsen, hvorved forurettede forblødte og senere afgik ved døden.

Af Direktoratet for Udlændinges fremgik blandt andet, at tiltalte bortset fra en onkel, ingen familie havde i Danmark. Tiltalte var gift, men ægtefællen befandt sig i Vietnam, og der var ikke søgt familiesammenføring.

Direktoratet udtalte endvidere, at der ikke fandtes at være risiko for, at tiltalte ved en tilbagevendelse ville blive udsat for særlige byrdefulde straffeforanstaltninger, eller for dér påny at blive udsat for straf for den samme lovovertrædelse.

Af Flygtningenævnets udtalelse af 31. marts 1992 fremgik blandt andet, at tiltalte som grund til at have forladt hjemlandet havde oplyst, at han og hans familie i Vietnam skulle tvangsflyttes. De havde nægtet og havde derefter fået deres ejendom konfiskeret i 1987. Han havde været fængslet i 5 måneder i Vietnam på grund af et flugtforsøg.

Nævnet oplyste videre, at det grundlag som i sin tid førte til, at der meddeltes tiltalte asyl efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1., stadig ville kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet kunne således ikke udelukke, at de vietnamesiske myndigheder ville udsætte tiltalte for reaktioner, der kunne karakteriseres som forfølgelse, ved tilbagevenden til Vietnam.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Anklagenyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig efter udlændingelovens § 22, nr. 3, og § 32.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Da betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, li-tra 3, ikke er opfyldte, frifindes tiltalte for denne del af anklagemyndighedens påstand."

Køn: Mand
Født den: 24. november 1956
Nationalitet: Uoplyst
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, stk. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 3. afdeling den 12. marts 1993 (UFR 93.827 H)

Ved dom af 12. marts 1993 afsagt af Østre Landsret blev tiltalte dømt til anbringelse på psykiatrisk hospital for:

1. Overtrædelse af straffelovens § 237 og § 119, stk. 1, ved den 17. maj 1991 at have dræbt en sagsbehandler, der var i tjeneste, idet tiltalte med en medbragt kniv tilføjede forurettede en stiklæssion i venstre halvdel af brystkassens forside, et snitsår på højre side af brystkassen samt 6 snitsår på venstre arm og fingre, hvilket bevirkede, at forurettede samme dag afgik ved døden,
2. Forsøg på manddrab efter straffelovens § 237, jfr. § 21, og overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved den 17. maj 1991, for at dræbe, med en medbragt kniv at have tilføjet en anden sagsbehandler, der var i tjeneste, en stiklæssion med en stikkanal på ca. 17 cm i venstre side af brystkassen, hvilket medførte hospitalsindlæggelse i 3 dage og uarbejdsdygtighed i 2 uger, og
3. Overtrædelse af våbenlovens § 4, stk. 1, ved den 17. maj 1991 at have båret en kniv med en klingelængde på 10,5 cm.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte blev under sagen mentalundersøgt på Justitsministeriets

Retspsykiatriske Klinik og på Retspsykiatrisk afdeling.

Retslægerådet udtalte på baggrund af mentalerklæringerne, at tiltalte under ophold i Anstalten ved Herstedvester i efteråret 1991 havde udviklet en forværring af den psykiske tilstand, der måtte give en mistanke om manifesteret sindssygdom, hvorfor han blev overflyttet til Retspsykiatrisk Afdeling, Nykøbing S, den 24. januar 1992 med henblik på yderligere observation.

I forbindelse hermed fremkom en række nye oplysninger og observationer, som lod formode, at tiltalte fra ungdomsårene havde haft psykiske problemer i form af overfølsomhed og selvhenheden og i flere år forud for de påsigtede handlinger havde vrangforestillinger og hallucinationer.

Udfra de kliniske iagttagelser og den gentagne psykologiske undersøgelse ansås tiltalte for paranoid psykotisk formentlig lidende af en paranoid skizofreni.

Tiltalte: ansås således for sindssyg, og det blev antaget, at han også havde været sindssyg på tidspunktet for de påsigtede handlinger. Tiltalte blev således anset omfattet af straffelovens § 16, stk. 1.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingeloven § 22, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Tiltalte udvises i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1, med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 12. august 1993

Østre Landsrets dom af 12. marts 1993 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Højesteret anførte, at det som antaget ved Højesterets dom af 27.

September 1985 (U 85.940H) ikke i sig selv udelukkede udvisning i henhold til udlændingelovens § 22, nr. 3, at en tiltalt var frifundet for straf i medfør af straffelovens § 16, stk. 1, og dømt til anbringelse på et psykiatrisk hospital.

1 pådømmelsen deltog 5 dommere.

Højesteret ændrede landsrettens dom således, at tiltalte blev frifundet for påstanden om udvisning.

Højesteret udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"3 dommere finder imidlertid efter oplysningerne om tiltaltes sindssygdom og hans personlige forhold i øvrigt, at udvisningen må antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, nr. 1. De stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.

2 dommere finder, at betingelserne for udvisning af tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, er opfyldt. De finder tillige, at forhold som nævnt i lovens § 26 ikke taler imod udvisning. Herefter, og da tiltalte ved dommens endelige ophævelse vil have mulighed for at påberåbe sig lovens § 50, stemmer disse dommere for at stadfæste dommen.

Afgørelsen træffes ved stemmeflertallet."

Køn: Mand
Født den: 2. oktober 1928

Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 1970

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Vestre Landsrets 5. afdeling den 18. marts 1993
(sag nr. S 2645/1992)

En 63-årig mandlig statsborger fra Tyrkiet indrejste i Danmark i 1970 og fik tidsubegrænset opholdstilladelse i 1975.

Ved Vestre Landsrets dom af 18. marts 1993 blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 10 år for overtrædelse af straffelovens § 237, ved med pistolskud at have dræbt sin ægtefælle, idet tiltalte den 2. maj 1992 i Brabrand i en lejlighed, skød hende i halsen med en pistol, hvorved hun pådrog sig sådanne kvæstelser, at hun som følge heraf afgik ved døden den 27. maj 1992.

Ligeledes for overtrædelse af våbenlovens § 2, stk. 1, jfr. § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, ved i nogen tid og senest den 2. maj 1992 i Brabrand uden tilladelse at have besiddet en pistol med tilhørende skarpe patroner.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i Danmark.

Tiltalte blev under sagen mentalundersøgt af Retspsykiatrisk klinik, Riskov, der i en erklæring af 30. september 1992 anførte, at pågældende ikke var sindssyg og ikke kunne antages at have været det på tidspunktet for den påsigtede handling. Han skønnedes normalt begavet. Personlighedsmæssigt er han lettere afvigende med tendens til selvcentrerethed, overfladiske følelsesudtryk, idylliseren og problemfornægt en, men ikke i en grad, så han kan

henføres til den i straffelovens § 69, stk. 1 omhandlede personkreds.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig, jfr. udlændingelovens § 22, nr. 3.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Vedrørende spørgsmålet om udvisning er der afgivet 18 stemmer for ikke at tage anklagemyndighedens påstand til følge, mens der er afgivet 6 stemmer for at tage påstanden til følge. Spørgsmålet afgøres efter stemmeflertallet.

Tiltalte frifindes for anklagemyndighedens påstand om udvisning."

Dom afsagt af Højesteret den 17. august 1993 (sag nr. I 136/1993)

Vestre Landsrets dom af 18. marts 1993 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse og om udvisning med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte påstod stadfæstelse.

Det fremgik til sagen, at tiltalte er født og opvokset i Tyrkiet. Han taler ikke dansk. I 1957 blev han gift med en tyrkisk kvinde, som i 1976, sammen med parrets 5 børn, født i årene fra 1962 til 1979, kom til Danmark. Siden 1980 har tiltalte hvert år opholdt sig 7-8 måneder i Tyrkiet, hvor han ejer et hus, og 4-5 måneder i Danmark. Han har ikke haft arbejde i Danmark siden 1980 og har modtaget bistandshjælp i de perioder, hvor han opholdt sig her i landet.

Tiltalte blev ved dom afsagt i Tyrkiet den 20. november 1990 skilt fra sin ægtefælle.

Højesteret fandt straffen passende bestemt. Tre dommere udtalte om udvisningspåstanden følgende:

"Under hensyn til tiltaltes alder, varigheden af hans ophold i Danmark og hans familiemæssige tilknytning her til landet tiltræder vi, at tiltalte er fri-

fundet for anklagemyndighedens påstand om udvisning. Vi stemmer derfor for i det hele at stadfæste landsrettens dom."

To dommere udtalte følgende:

"Efter det foreliggende har tiltalte i hvert fald siden 1980 kun haft et løsere tilhørsforhold til det danske samfund. Under hensyn hertil og til, at ingen af de i udlændingelovens § 26 i øvrigt anførte omstændigheder kan antages at medføre, at en udvisning vil virke særligt belastende for ham, stemmer vi for at tage påstanden om udvisning med indrejseforbud for bestandig til følge i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

Landsrettens dom stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 15. maj 1954
Nationalitet: England
Indrejsetidspunkt: Senest den 26. september 1992
Opholdsgrundlag: EF-opholdsbevis
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 3. november 1993 (sag nr. S-1485-93/nævningesag)

Tiltalte, der var britisk statsborger, indrejste senest til Danmark den 26. september 1992, hvor han den 5. november 1992 indgav ansøgning om opholdstilladelse. Tiltalte oplyste herved at han havde haft ophold i Danmark siden den 22. august 1981 i medfør af § 3 i EF/EØS-bekendtgørelsen. Han oplyste videre, at han ved en fejl var blevet frameltdt folkeregisteret, og at han ikke havde opgivet sin bopæl i Danmark, men blot havde været på ferie i Pakistan.

Tiltalte blev herefter af Direktoratet for Udlændinge ... meddelt tilladelse til at beholde tidsubegrænset EF-opholdsbevis i Danmark.

I forbindelse med straffesagen kom direktoratet i besiddelse af en flytteanmeldelse, i følge hvilken tiltalte meldte flytning til Pakistan, hvorefter direktoratet den 28. april 1993 inddrogede tiltaltes tidsubegrænsede opholdsbevis, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3, jf. § 17, stk. 2, jf. stk. 1.

Ved Østre Landsrets dom af 3. november 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 8 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt., jf. § 191, stk. 2, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A. nr. 3, jf. dagældende

bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984, jf. tildels straffelovens § 21, ved

1. Med henblik på videreoverdragelse at have forsøgt at købe ikke under 2,850 gram heroin,
2. Alene eller i forening med en anden, at have forestået indførsel af ca. 600 gram heroin fra Pakistan til Danmark, som de efterfølgende med henblik på videreoverdragelse iblandede fyldstof, således at kvantum ialt udgjorde 1 kg heroin,
3. Alene eller i forening med andre, med henblik på videreoverdragelse at have forsøgt at indføre 568 gram heroin fra Pakistan via Sverige til Danmark,
4. Alene eller i forening med andre med henblik på videreoverdragelse at have indført ca. 350 gram heroin fra Pakistan til Danmark.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig efter udlændingelovens § 22 og § 32, stk. 1, jf. § 49, stk. 1.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse af 28. april 1993 fremgik blandt andet, at tiltalte før udrejsen til Pakistan samlevede med en herboende pakistansk statsborger, med hvem han havde to børn. Samleveren og børnene besøgte ham regelmæssigt i fængslet, men tiltalte oplyste at han ikke bidrog til børnenes underhold, at han ikke havde del i forældremyndigheden, og at han ikke havde bidraget til huslejen på den fælles bopæl.

Direktoratet anførte, at det sammenfattende var direktoratets opfattelse, at tiltalte, uanset hans samlever og to børn havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, ikke havde nogen særskilt tilknytning til det danske samfund, og når der hensås til grovheden af den kriminalitet, der var rejst sigtelse for, fandt direktoratet, at der burde nedlægges påstand om udvisning.

Ved Københavns Overpræsidiiums godkendelse af 3. september 1993 opnåede tiltalte fælles forældremyndigheden vedrørende børnene. I

erklæring af 27. oktober 1993 udtalte direktoratet, at det forhold, at der er etableret fælles forældremyndighed, ikke i sig selv kunne begrunde, at påstand om udvisning skulle undlades.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Der er enighed om, at tage den af anklagemyndigheden nedlagte påstand om udvisning til følge, i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, således at der i medfør af samme lovs § 32, stk. 1, jf. § 49, stk. 1, meddeles ham indrejseforbud gældende for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 11. maj 1956
Nationalitet: Iran

Indrej setidspunkt: 9. august 1985

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 15. afdeling den 2. marts 1995 (sag nr. S-3534-94)

En 39-årig mandlig statsborger fra Iran indrejste i Danmark den 9. august 1985, hvorefter han ansøgte om asyl. Den 30. august 1985 meddelte Direktoratet for Udlændinge den pågældende opholdstilladelse med henblik på varigt ophold i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Tilladelsen blev meddelt til den 9. august 1990.

Denne afgørelse blev paklaget til Flygtningenævnet, der den 5. oktober 1988 meddelte den pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den 31. maj 1991 blev tiltalte meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom afsagt af Østre Landsret blev tiltalte straffet med fængsel i 7 år for overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, jf. § 85, 1.pkt., ved den 12. april 1994 i København, at have dræbt forurettede, idet han med en kniv tilføjede forurettede et 13 cm. langt og 5 cm. dybt snit over halsen med delvis overskæring af luftrøret, samt adskillige dybe snit- og stiklæsioner i hovedet og på kroppen.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Der fremlagdes under sagen mentalerklæring fra Justitsministeri-

ets Retspsykiatriske Klinik samt mentalerklæring fra Retslægerådet, der konkluderede, at tiltalte ikke var sindssyg og ikke skønnes at have været det på tidspunktet for den påsigtede handling. Han havde da indtaget alkohol, men der var ingen tegn på patologisk rustilstand. Han var normalt begavet.

Personlighedsmæssigt vurderedes han som udtalt afvigende, idet han beskrivedes som nærtagende, mistroisk og fanatisk i en sådan grad, at det ikke kunne udelukkes, at han kunne udvikle en sindssygelig tilstand. Han var tillige sygdomsoptaget på hypokondervis.

Tiltalte fandtes herefter at måtte henføres til straffelovens § 69, stk. 1. Hvis han fandtes skyldig, kunne man imidlertid ikke anse foranstaltninger ifølge straffelovens § 68, 2. pkt. for mere formålstjenlige end straf. Det blev tilrådt, at en eventuel strafafsoning blev indledt i anstalten ved Herstedvester.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen fremgik, at tiltalte indrejste i Danmark den 9. august 1985 som 29-årig. Opholdets varighed kunne ikke efter direktoratets opfattelse antages at have givet pågældende et sådant tilknytningsforhold til det danske samfund, at dette i sig selv ville gøre en beslutning om udvisning særligt belastende for ham.

Direktoratet anførte følgende vedrørende udlændingelovens § 26:

ad § 26, nr. 1-4.

Den pågældendes iranske hustru og 2 børn havde fast bopæl i Danmark. Hustruen overvejede dog separation. Tiltalte havde en uafsluttet snedkeruddannelse bag sig og modtog bistandshjælp. Den pågældendes øvrige familie, herunder dennes mor og 5 søskendes boede i Iran. Tiltalte havde jævnlig kontakt med sin familie i Iran.

Henset til arten og grovheden af det strafbare forhold, den pågældende var sigtet for, fandt direktoratet ikke, at der var forhold som nævnt i § 26, nr. 1-4, der kunne tale mod udvisning.

ad § 26, nr. 5.

Tiltalte havde oplyst, at han muligvis risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Henset til, at tiltalte forventedes idømt ubetinget frihedsstraf af flere års varighed, samt til, at den pågældende forinden en eventuel udsendelse havde mulighed for at påberåbe sig beskyttelsen i udlændingelovens § 31, fandt direktoratet ikke, at udlændingelovens § 26, nr. 5, talte for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 22, nr. 3.

Landsretten tog påstanden om udvisning til følge, idet landsretten bemærkede følgende:

"Der er enighed om, at tiltalte under hensyn til den idømte straf, samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet jf. udlændingelovens § 22, nr. 3, at bestemmelserne i udlændingelovens § 26 efter det foreliggende ikke er til hinder for udvisning, og at heller ikke asylretlige hensyn, når henses til beskyttelsen, der følger af udlændingelovens § 31, kan føre til, at udvisning undlades.

Påstanden om udvisning tages herefter til følge, således at tiltalte udvises med indrejseforbud gældende for bestandig."

Højesterets dom af 10. maj 1995 (sag nr. II 113/1995)

Østre Landsrets dom blev anket af tiltalte med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse.

Højesteret tog påstanden om udvisning til følge, idet Højesteret bemærkede følgende:

"Fire dommere finder straffen passende bestemt og tiltræder af de grunde, der er anført af landsretten, at der er truffet bestemmelse om udvisning. De stemmer derfor for at stadfæste dommen.

Dommerne, der ikke finder fuldt tilstrækkeligt grundlag for at nedsætte straffen, finder efter en samlet vurdering af den foreliggende kriminalitet, varigheden af tiltaltes ophold i Danmark og hans familiemæssige knytning til

herboende, navnlig til de to børn, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge.

Afgørelsen træffes efter stemmeflerhed.

Landsrettens dom stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 20. oktober 1956
Nationalitet: Kenya

Indrejsetidspunkt: 22. juli 1987

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Vestre Landsret den 16. februar 1995 (UfR 95.764 H)

Ved Vestre Landsrets dom af 16. februar 1995 blev tiltalte, der var kenyansk statsborger, idømt fængsel i 12 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, ved at have dræbt sin danske samlever ved at holde hende om halsen og klemme til.
2. Straffelovens § 139 ved med en sav at have delt liget i 7 stykker, som han lagde i en kuffert og smed i Århus Å.

Tiltalte blev under sagen underkastet mentalundersøgelse. Af erklæring af 24. august 1994 fremgik bl. a., at tiltalte ikke var sindssyg og ikke kunne antages at have været det på tidspunkterne for de påsigtede handlinger. Tiltalte var normalt begavet. Han fandtes således ikke omfattet af den personkreds, der omtales i straffelovens § 69, stk. 1. Retslægerådet tilføjede i sin erklæring af 21. december 1994, at hvis der alligevel fandtes grundlag for at henføre tiltalte til straffelovens § 69, stk. 1, kunne der ikke peges på foranstaltninger, jf. samme lovs § 68, 2. pkt., som var mere formålstjenlige end straf.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22.

Af Flygtningenævnets skrivelse af 2. december 1994 fremgik bla.,

at det grundlag, som i sin tid havde ført til, at der var blevet meddelt tiltalte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, ikke længere kunne antages at ville kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet henviste herunder til, at de politiske forhold og menneskerettighedssituationen i Kenya siden 1987 havde ændret sig i en sådan grad, at tiltaltes aktiviteter, som de var oplyst i sagen, ikke længere ville være asylbegrundende. Nævnet bemærkede herved, at der siden 1991 havde været frihed til medlemskab af politiske partier.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til den fastsatte straf og arten og grovheden af den begåede kriminalitet træffes i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, bestemmelse om udvisning med indrejseforbud for bestandig. De i udlændingelovens § 26 nævnte omstændigheder findes ikke at kunne føre til noget andet resultat."

Dom afsagt af Højesteret den 30. juni 1995 (sag nr. I 90/95, UfR 1995.764 H)

Vestre landsrets dom af 16. februar 1995 blev anket af tiltalte til formildelse af straffen og til frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse af straffen og påstod stadfæstelse for så vidt angik udvisningen.

Højesteret stadfæstede dommen idet den udtalte:

"Højesteret finder straffen passende og tiltræder af de grunde, der er anført af landsretten, bestemmelsen om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 2. februar 1965
Nationalitet: Statsløs palæstinenser
Indrejsetidspunkt: Den 6. maj 1987
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1
**Anvendt: udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 23. marts 1995
(sag nr. S-4335-94/naevningesag)

En 29-årig statsløs palæstinenser indrejste i Danmark den 6. maj 1987. Efter at være meddelt afslag på opholdstilladelse af Direktoratet, for Udlændinge den 10/9-87, meddelte Flygtningenævnet den 5/5-89 den pågældende opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Tilladelsen blev ved direktoratets skrivelse af 2. april 1992 gjort tidsubegrænset.

Ved dom af 23. marts 1995 afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling blev den pågældende dømt til anbringelse på hospital for sindslidende, jfr. strfl. § 68, for

1. Overtrædelse af straffelovens § 237, jfr. § 21, ved den 15. januar 1994, i en lejlighed på Amagerbrogade, at have forsøgt at dræbe en kvinde, idet tiltalte stak hende i halsen med en kniv, hvorved en pulsåre til hjernen blev laderet. Forehavedet mislykkedes imidlertid, idet kvinden fik revet sig fri fra tiltalte og hurtigt modtog livsreddende behandling.
2. Forsøg på dokumentfalsk efter straffelovens § 171, jfr. § 21, ved i perioden fra den 15. januar 1994 til den 16. januar 1994 på Christiania af en ukendt mand at have købt et falsk pas med henblik på at benytte passet i forbindelse med udrejse fra Danmark til Tyskland.

Tiltalte var tidligere straffet

ved Københavns Byrets dom af 15. juni 1993 efter straffelovens § 119, stk. 1, med fængsel i 60 dage.

Pågældende blev under sagen mentalundersøgt, ligesom Retslægerådet afgav en udtalelse. Det fremgik af Retslægerådets erklæring, at tiltalte ansås primært normalt begavet. Han havde gennem flere år misbrugt narkotiske stoffer, og var på tidspunktet for det påsigtede forhold under indflydelse af stoffer og/eller alkohol. Han lider af vrangforestillinger med forfølgelsesindhold, ligesom han er selvhenførende og svært subjektiv i sin opfattelsesmåde. Pågældende blev på denne baggrund anset for utilregnelig, jfr. § 16.

Om tiltaltes personlige forhold fremgik, at han havde været gift fra 1991 til 1993. Han havde ingen børn. Pågældende har siden 1987 boet i Danmark. Han har kun haft arbejde i nogle måneder og lever iøvrigt af bistandshjælp. Hans forældre og 11 søskende bor i Jerusalem.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der efter direktoratets opfattelse burde nedlægges påstand om udvisning på baggrund af oplysningerne om den straf, der ville blive nedlagt påstand om, samt henset til arten og grovheden af den kriminalitet, pågældende var sigtet for.

Direktoratet fandt ikke, at der forelå oplysninger om sådanne forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jfr. udlændingeloven § 22, nr. 3.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende beslutningen:

"Tiltalte frifindes for påstanden om udvisning."

Døm afsagt af Højesteret den 14. december 1995 (sag nr. II 131/1995)

Østre Landsrets døm blev anket af den pågældende mæd påstand om, at ~~dømmen~~ blev ændret til psykiatrisk behandling på et hospital for sindslidende mæd tilsyn af hospitalet og Kriminalforsorgen under udskrivning, således at der af Kriminalforsorgen i forbindelse mæd overlægen kunne træffes bestemmelse om genindlæggelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Pågældende blev undergivet supplerende mentalundersøgelse til brug for Højesterets behandling af sagen. Det fremgik af erklæring fra Retspsykiatrisk klinik, at tiltalte ikke kunne anses at være sindssyg nu, mæn at det fortsat måtte antages, at han havde været sindssyg på tidspunktet for de pådømte handlinger. Han ansås endvidere for at være normale begavet.

Højesteret bemærkede følgende:

"Efter de nu foreliggende lægelige oplysninger om tiltaltes aktuelle psykiske tilstand finder Højesteret, at døm til anbringelse i hospital for sindslidende ikke er en nødvendig foranstaltning til forebyggelse af yderligere lovovertrædelser fra tiltaltes side. Højesteret tager derfor tiltaltes påstand om ændring af ~~dømmen~~ til følge."

Køn: Mand
Født den: 14. januar 1959
Nationalitet: Det tidligere Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: Senest den 19. marts 1987
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2
Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 14. september 1995 (sag nr. S-0833-95)

En 35-årig mandlig statsborger fra det tidligere Jugoslavien indrejste første gang til Danmark den 22. august 1978, hvor han blev meddelt opholdstilladelse indtil den 25. januar 1979 på grundlag af ægteskab med en herboende jugoslavisk statsborger. Tilladelsen blev ikke forlænget, da hans samliv med ægtefællen ophørte. Pågældende udrejste herefter formentlig den 6. april 1979 til Jugoslavien.

Pågældende indrejste på ny til Danmark den 19. marts 1987. Direktoratet meddelte den 16. juli 1987 den pågældende opholdstilladelse med henblik på varigt ophold på grundlag af ægteskab indgået med en herboende dansk statsborger. Den 11. maj 1989 meddeltes han tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Ægteskabet blev den 15. juli 1994 ophævet ved Frederiksborg Statsamts skilsmissebevilling.

Ved dom af 14. september 1995 afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 10 år for overtrædelse af straffelovens § 237, ved den 21. juni 1994 at have dræbt sin tidligere hustru nuværende kæreste, idet pågældende tildelte denne talrige knytnæveslag i ansigtet og på kroppen samt talrige gange sparkede og trampede på kæresten, hvorved denne tilføjedes sådanne alvorlige kvæstelser, at han senere samme dag afgik ved døden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at det forhold, at pågældende havde et barn sammen med sin tidligere hustru, ikke kunne antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26. Direktoratet bemærkede i den forbindelse endvidere, at det var oplyst, at pågældendes forældre fortsat boede i Jugoslavien.

På denne baggrund indstillede direktoratet, at der under straffesagen burde nedlægges påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Da betingelserne i udlændingelovens § 49, jf. § 22, nr. 3, er opfyldt, og da de i lovens § 26 nævnte hensyn ikke afgørende taler mod domfældtes udvisning, tages påstanden om udvisning med indrejseforbud for bestandig til følge".

Dom afsagt af Højesteret den 15. maj 1996 (sag nr. II 417/1995)

Østre Landsrets dom blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse.

Højesteret fandt straffen passende, navnlig henset til, at drabet var begået på en særdeles brutal måde. Højesteret bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Det tiltrædes, at tiltalte skal udvises for bestandig".

Højesteret stadfæstede derfor dommen.

Køn: Mand
Født den: 2. marts 1960
Nationalitet: Iran
Indrejsetidspunkt: 2. marts 1993
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 1
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 3. afdeling den 13. august 1996
(sag nr. S-1997-96/nævningesag)

Tiltalte blev den 10. februar 1993 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1.

Ved Østre Landsrets dom af 13. august 1996 blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237, ved den 24. juni 1994 i tidsrummet mellem kl. 13.00 og kl. 18.00 i en lejlighed i Greve at have dræbt en anden person.

Tiltalte blev ved dommen dømt til anbringelse på psykiatrisk afdeling eller sygehus.

Tiltalte var ikke tidligere i Danmark straffet af betydning for denne sag.

Udlændingestyrelsen udtalte i relation til udlændingelovens § 26 følgende:

Ad § 26, nr. 1:

Styrelsen fandt ikke, at hensynet nævnt i lovens § 26 nr. 1, hvorefter der blandt andet skal tages hensyn til udlændingens helbredstilstand, i sig selv fandtes at tale med en sådan vægt, at nedlæggelse af påstand om udvisning burde undlades. Ved denne vurdering lagde styrelsen særligt vægt på karakteren og grovheden

af den begåede kriminalitet. I denne forbindelse gjorde styrelsen særlig opmærksom på bestemmelsen i udlændingelovens § 50, hvorefter en dom om udvisning senere kan ophæves, såfremt der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold.

Ad § 26, nr. 2 :

Ifølge § 26, nr. 2 skal der tages hensyn til udlændinges personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere. Det fremgik af retspsykiatrisk erklæring af 10. januar 1996, at tiltalte ikke havde haft megen kontakt til sin herboende ægtefælle og fællesbarnet siden udrejsen af Danmark. Ægtefællerne var den 26. september 1995 blevet separeret ved dom med vilkår om, at forældremyndigheden blev tillagt tiltaltes ægtefælle. Den 19. juni 1996 var der blevet udfærdiget skilsmissebevilling. Der er på intet tidspunkt udfærdiget resolution om samvær.

Ad § 26 nr. 5:

Udlændingestyrelsen fandt ikke, at der forelå oplysninger om at den pågældende ville risikere at lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor han kunne forventes at ville tage ophold.-

Efter en samlet vurdering fandt styrelsen herefter ikke, at hensynene nævnt i udlændingelovens § 26 talte med en sådan vægt, at nedlæggelse af påstand om udvisning burde undlades.

Retslægerådet udtalte i erklæring af 21. februar 1996, at man fandt, at tiltalte var aktuelt sindssyg, præget af vrangforestillinger vedrørende kropsfunktionerne og påvirkningsfornemmelse. Den følelsesmæssige kontakt var svært kompromitteret og hans tænkning i afgørende grad præget af de temaer, der relaterede sig til hans især legemlige vrangforestillinger.

Omend det ikke kunne afgøres med sikkerhed, fandt Retslægerådet det mest sandsynligt, at han også havde været sindssyg på tiden for den påsigtede kriminalitet. Han var da muligvis påvirket af alkohol, men der var ikke tegn på, at patologisk rustilstand havde foreligget.

Han var normalt begavet og diagnostisk lidende af paranoid psyko-

se. Det kunne ikke afvises, at han var lidende af paranoid skizofreni.

Retslægerådet fandt det overvejende sandsynligt, at han var omfattet af straffelovens § 16, stk. 1. Såfremt dette ikke skulle være tilfældet, fandtes han med sikkerhed at være omfattet af samme lovs § 69, stk. 1, og han havde i så fald, efter det påsigtede, udviklet en ikke blot forbigående tilstand af den i straffelovens § 16, stk. 1 nævnte art.

Retslægerådet anbefalede som mest formålstjenlig foranstaltning, såfremt han fandtes skyldig, jf. straffelovens § 68, 2. pkt., dom til anbringelse på psykiatrisk afdeling eller sygehus. Herved bemærkedes, at der bestod en vis formentlig af psykiatrisk behandling afhængig risiko for fremtidig kriminalitet, ligeartet med den påsigtede.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1 og § 22, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende:

"Da betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr 3, er opfyldt, og da de i lovens § 26 anførte hensyn ikke findes at være til hinder for udvisning, tages den nedlagte påstand om udvisning til følge."

Køn: Mand
Født den: 1. juli 1953
Nationalitet: Irak
Indrejsetidspunkt: 10. januar 1993
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 7, stk. 2
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 12. afdeling den 7. februar 1996
(sag nr. S-1025-95/ngevningesag)

En 42-årig irakisk statsborger indrejste i Danmark den 10. januar 1993, hvor han blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Ved Østre Landsrets dom af 7. februar 1996 blev tiltalte idømt fængsel i 13 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, ved på sin bopæl med flere øksehug mod blandt andet halsen at have dræbt sin 22-årige ægtefælle.
2. Straffelovens § 237, jf. § 21, ved at have forsøgt at dræbe sin nabo med flere øksehug, der ramte kroppen, armene og højre lår.

Tiltalte blev ved dommen endvidere dømt til anbringelse i hospital for sindslidende, indtil fængselsstraffen måtte kunne fuldbyrdes, jf. straffelovens § 73, stk. 1.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Retslægerådet udtalte den 11. januar 1996 på grundlag af en mentalerklæring, afgivet af Justitsministeriets Retspsykiatriske Klinik, blandt andet, at det ikke kunne afgøres, hvorvidt tiltalte havde været sindssyg på gerningstidspunktet, men at hans nuvæ-

rende tilstand måtte opfattes som sindssygelig. Rådet konkluderede således:

"Rådet kan ikke udtale sig om risikoen for fremtidig ligeartet kriminalitet. Såfremt han findes skyldig, skal rådet som mest formålstjenlig foranstaltning, jf. straffelovens § 73, stk.1, anbefale ~~dem~~ til anbringelse i hospital for sindslidende, subsidiært at han anbringes i hospital for sindslidende, indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes".

Flygtningenævnet anførte i sin udtalelse i sagen, at det grundlag, der i sin tid begrundede opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, også på nuværende tidspunkt kunne antages at ville begrunde opholdstilladelse efter samme bestemmelse, idet det ikke kunne udelukkes, at de irakiske myndigheder ville udsætte tiltalte for sådanne reaktioner, at det ikke burde forlanges, at han vendte tilbage til Irak.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, ~~mæd~~ indrejseforbud for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte i denne forbindelse:

"Der er afgivet 20 stemmer for under hensyn til den fastsatte straf og arten og grovheden af den begåede kriminalitet at udvise tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3, ~~mæd~~ indrejseforbud for bestandig. Disse voterende finder, at de i udlændingelovens § 26, nr. 1, 2 og 5 nævnte omstændigheder ikke fører til noget andet resultat. Disse voterende har herved tillige lagt vægt på den beskyttelse for tiltalte, der følger af udlændingelovens § 31, stk. 1.

Der er afgivet 4 stemmer for at unnlade udvisning. Disse voterende har herved tillagt det afgørende betydning, at tiltalte har to mindreårige børn her i landet, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

Der gives om udvisningsspørgsmålet ~~dem~~ efter stemmeflertallet".

Dom afsagt af Højesteret den 17. oktober 1996 (sag nr. I 111/1996)

Østre Landsrets dom af 7. februar 1996 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for påstanden om udvisning og påstanden om arveretsfortabelse.

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse.

Højesteret stadfæstede landsrettens dom og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret afgørelserne om udvisning, om arveretsfortabelse og om anbringelse efter straffelovens § 73, stk. 1."

Køn: Mand
Født den: 21. december 1959
Nationalitet: Egypten

Indrejsetidspunkt: 1979

Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf.
§ 22, nr. 2

Dom afsagt af retten i Hvidovre den 20. september 1984 (sag nr. 62/84)

Tiltalte, der var egyptisk statsborger indrejste i Danmark i 1979, med henblik på at få en uddannelse. Tiltalte havde på tidspunktet for sagens pådømmelse lovligt boet i Danmark i mere end de sidste 4 år med henblik på varigt ophold.

Ved dom afsagt af Retten i Hvidovre blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, jf. § 21, ved den 27. april 1983 i forening, efter forudgående aftale at have forsøgt at stjæle dagens omsætning fra et ALDI-Marked i København, hvilket mislykkedes, da de følte sig opdaget af en patruljevogn,
2. Straffelovens § 276, ved i august 1983 i to tilfælde i forening, at have stjålet kasser med tomme øl- og sodavandsflasker fra en DB-Brugs og fra en jernbanevogn til en samlet værdi af i alt ca. 7.000 kr. ,
3. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i fire forskellige tilfælde i perioden fra den 27. april 1983 til den 14. september 1983 i forening at have begået røveri for i alt ca. 25.000 kr. på fire forskellige tankstationer, og

4. Straffelovens § 293, stk. 1, ved i fem tilfælde i perioden fra den 1. august til den 12. september 1983 i forening, at have gjort uberettiget brug af 1 varebil, 1 kassebil og 3 personbiler, som de satte sig i besiddelse af på en parkeringsplads, på offentlig vej og i 3 tilfælde i et udstillingslokale, hvor til de skaffede sig adgang ved et medbragt koben, ved at opbryde en skydedør.

Tiltalte var tidligere straffet ved Københavns Byrets dom af 6. oktober 1983 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, med betinget fængsel i 3 måneder, med en prøvetid på 2 år, og med en tillægsbøde på 1.000 kr.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af tiltalte efter udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, og § 23, nr. 2.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han var født i Egypten, og at han var egyptisk statsborger. Hans mor var dansk, og boede stadig i Egypten, hvor også en søster boede. Tiltalte havde gået 12 år i en engelsksproget skole og havde påbegyndt en universitetsuddannelse, som han måtte opgive på grund af manglende færdigheder i arabisk. Tiltalte tog i 1979 til Danmark for at få en uddannelse og var først på EFG skole og derefter i praktik i ca. ½ år som automekaniker hvilket han måtte opgive på grund af dårlig fysik. Han havde siden arbejdet som disc-jockey og tjente normalt ca. 12.000 kr. månedlig brutto.

Tiltalte forklarede endvidere, at han havde god kontakt med sin mors familie i Danmark og siden 1967 havde været her på sommerferie hvert år 5 - 6 uger ad gangen. Han var på tidspunktet ved anholdelsen i færd med at skaffe de fornødne dokumenter til at kunne ansøge om dansk indfødsret. Han havde ingen uddannelse, der kunne bruges i Ægypten.

Tiltaltes hustru forklarede under sagen, at hun var født i 1964. Hun traf tiltalte den 5. juli 1983, og de flyttede sammen kort efter. De blev gift den 5. september 1983 og fik den 30. august 1984 et barn. Hun forlod 3. gi efteråret 1983 af personlige grunde, men var nu i gang med en HF-uddannelse. Såfremt tiltalte måtte blive udvist, ville hun af hensyn til barnet forblive i Danmark.

Retten udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"1 dommer finder, at tiltalte ved at begå de foran omtalte fire røverier har gjort sig skyldig i vedholdende grov kriminalitet, og at hans tilknytning til Danmark ikke er tilstrækkelig stærk til at udvisning kan undlades. Denne dommer stemmer derfor for, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2, udvises af Danmark for bestandig.

2 dommere finder, at 4 "tankstationsrøverier" udført uden brug af egentlig våben og med et begrænset udbytte - også i forbindelse med tiltaltes øvrige kriminelle forhold - ikke kan betegnes som vedholdende grov kriminalitet. Disse dommere finder ej heller, at tiltaltes forhold kan begrunde en nærliggende fare for, at tiltalte fortsat vil begå forbrydelser. Det bemærkes endvidere, at disse dommere iøvrigt finder, at tiltaltes tilhørsforhold til det danske samfund er så stærk, at udvisning ikke bør finde sted, jfr. lovens § 26, nr. 2 og 3. Disse dommere stemmer derfor for, at påstanden om udvisning ikke tages til følge."

Tiltalte blev herefter frifundet for udvisningspåstanden.

Køn: Mand
Født den: 28. september 1957

Nationalitet: England

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2 og § 23, nr. 3.

Dom afsagt af Vestre Landsrets 11. afdeling den 19. april 1993
(sag nr. S 3253/1992/nævningesag) (UFR 1993.889)

Tiltalte, der var engelsk statsborger, havde haft lovligt ophold i Danmark i ca. 6 år og 10 måneder.

Tiltalte blev ved Vestre Landsrets dom af 19. april 1993, under medvirken af nævninger, idømt fængsel i 7 år med anbringelse på Sikringsanstalten ved Amtshospitalet i Nykøbing Sjælland indtil afsoning af straffen kunne finde sted, jfr. straffelovens § 73, jfr. § 16, stk.1.

Tiltalte blev kendt skyldig i overtrædelse af :

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jfr. stk. 2, ved den 20. december 1990 ud for døgnboksen ved en bank i Skanderborg, i forening med 3 medtiltalte, ved vold eller trussel om vold med en legetøjspistol at have tvunget personalet fra et supermarked i Skanderborg til at udlevere dagens omsætning på 209.324,81 kr., heraf 163.825 kr. i kontanter,
2. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jfr. stk. 2, ved den 1. februar 1991 i Århus, i forening med en medtiltalt, ved vold eller trussel om vold med en spray med tåregas at have tvunget personale fra et supermarked i Århus til at udlevere dagens omsætning på ca. 200.000 kr,

3. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jfr. stk. 2, ved den 22. februar 1991, i forening med en medtiltalt, ved vold eller trussel om vold med en el-stødsav at have tvunget personale fra en virksomhed i Åbyhøj til at udlevere 28.007 kr,
4. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jfr. stk. 2, ved den 15. marts 1991 i Århus, i forening med 2 medtiltalte, ved anvendelse af spark, skub og afskydning af et oversavet jagtgevær, isat patroner, hvorfra drivladninger og hagl var fjernet, at have frataget personale fra en forretning i Århus 274.443 kr. , heraf 30.000 i checks, og
5. Våbenlovens § 2, stk. 1, jfr. § 1, stk.1, nr. 1 og 2, ved på sin bopæl i Århus, uden tilladelse at have besiddet en revolver, Lincoln Fire 320, med tilhørende patroner.

Tiltalte var tidligere i sit hjemland straffet for overtrædelse af straffelovgivningen. Han var endvidere en enkelt gang straffet i Danmark.

Tiltalte havde under sagen været indlagt til mentalobservation på Sikringsanstalten i Nykøbing Sjælland. I retspsykiatrisk erklæring af 23. september 1992 konkluderedes, at tiltalte var psykisk afvigende i personlighedsmæssig henseende samt at han havde manglende evne til at tilpasse sig socialt. Det fandtes, at tiltalte på undersøgelsestidspunktet var sindssyg og behandlingskrævende, samt at han på gerningstidspunktet havde befundet sig i en tilstand, der var sindssygelig eller som måtte ligestilles hermed, jf. straffelovens § 16, stk. 1.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2 og § 23, nr. 3.

Landsretten tog udvisningspåstanden til følge og udtalte følgende:

"Tiltalte udvises efter udlændingelovens § 49, stk.1, jfr. § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2, og § 23, nr. 3, idet der ikke findes grundlag for at undlade udvisning efter lovens § 26".

Dm afsagt af Højesteret den 2. september 1993 (sag nr. II 184/1993)

Vestre Landsrets dom af 19. april 1993 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Retten tog påstanden om stadfæstelse af udvisningen til følge.

Retten udtalte med hensyn til udvisningspåstanden følgende:

"Højesteret tiltræder, at betingelserne for udvisning er til stede, og at ingen af de i udlændingelovens § 26 anførte grunde kan føre til at undlade udvisning. Højesteret stadfæster derfor dommen".

Køn: Mand
Født den: 6. maj 1954
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 13. november 1987

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 1 og 2

Dom afsagt af retten i Korsør den 23. december 1993 (sag nr. SS 585/93)

En 39-årig mandlig statsborger fra Tyrkiet indrejste i Danmark den 13. november 1987 efter at være blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse i 12 måneder på baggrund af ægteskab indgået med en herboende tyrkisk statsborger. Denne tilladelse blev den 9. marts 1989 forlænget til den 1. september 1989, og den 2. januar 1990 blev den pågældende meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom af 23. december 1993 blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 2, ved umiddelbart før den 17. maj 1993 at have solgt 5 gram heroin til A, og i perioden fra den 17. maj til den 2. august 1993 af flere uidentificerede personer for en pris på 700 kr. pr. gram at have indkøbt ca. 220 gram heroin, samt ved efterfølgende i samme periode til B og C for en pris af 1000 kr. pr. gram at have videresolgt ca. 220 gram heroin, og ved den 4. august 1993 i sin personbil at have været i besiddelse af 9,8 gram heroin med henblik på videresalg, idet heroinen var bestemt for B og C.

Tiltalte var tidligere ved Østre Landsrets dom af 6. september 1993 straffet for overtrædelse af straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 284, jf. § 276, jf. § 21, og § 191, med fængsel i 1 år. Sagen vedrørte besiddelse med henblik på videreoverdragelse af

103 gram heroin og hæleri vedrørende varer til en værdi af 2.000 kr.

Direktoratet for Udlændinge udtalte følgende vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold kunne antages at gøre en beslutning om udvisning særlig belastende for sigtede:

Ad § 26, nr. 1i

Pågældende har oplyst, at han har haft arbejde i et rengøringsfirma i ca. 4 år fra marts/april 1988-omkring foråret 1992. Han har ikke siden da været i beskæftigelse. Tiltalte forstår og taler udmærket dansk.

Ad § 26, nr. 2:

Pågældende indgik den 8. juli 1987 ægteskab med en herboende tyrkisk statsborger, med hvem han den 26. august 1989 fik en datter. Parret blev skilt den 28. april 1993. I den forbindelse blev der aftalt fælles forældremyndighed over datteren.

Pågældende har oplyst, at han ikke har nogen danske venner. Dog har han kendt flere danske kvinder.

Ad § 26, nr. 3:

Resten af pågældendes familie bor i Tyrkiet. Han har besøgt dem to gange indenfor de sidste 6 år, og har derudover haft regelmæssig telefonisk kontakt med forældrene.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1 og 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Under hensyn til det ovenfor anførte, findes de af anklagemyndigheden påberåbte betingelser for udvisning at være opfyldt, og selv om tiltalte derved vil have vanskeligt ved at bevare kontakten til sit barn, findes påstanden om udvisning at burde tages til følge som nedenfor bestemt . . . . Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig".

Dom afsagt af Østre Landsret den 1. juni 1994 (sag nr. S-0053-94)

Korsør Rets dom blev af den pågældende indanket for Østre Landsret med påstand om delvis frifindelse, principalt frifindelse for konfiskationspåstanden, subsidiært nedsættelse af beløbet og frifindelse for påstanden om udvisning. Pågældende nedlagde i øvrigt påstand om formildelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten fandt straffen passende, og bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Dommens bestemmelse om udvisning af tiltalte stadfæstes, idet det tiltrædes, at bestemmelsen i udlændingelovens § 26, nr. 2, ikke er til hinder herfor."

Køn: Mand
Født den: 10. juni 1959
Nationalitet: Italien
Indrejsetidspunkt: 5. september 1979
Opholdsgrundlag: EF-reglerne

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 2

Dom afsagt af retten i Århus den 23. maj 1984 (sag nr. 365-366-2/1984)

Tiltalte, der var italiensk statsborger, indrejste i Danmark den 5. september 1979. Han blev tilmeldt folkeregisteret den 14. september 1979. Den 2. april 1980 ansøgte tiltalte om og fik bevilget opholdstilladelse efter EF-reglerne. Denne tilladelse blev senere forlænger til den 5. maj 1985.

Ved Århus rets dom af 23. maj 1984 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for

1. Overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i en restaurant i Århus sammen med en medtiltalt for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, ved at have udtalt at en person ville blive skudt, såfremt de ikke fik udleveret penge, at have aftvunget denne 2.000 kr. ,
2. Overtrædelse af straffelovens § 286, stk. 3, jf. § 281, nr. 1, ved i en periode delvist i forening med samme medtiltalt, for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding i form af et pengebeløb eller en anpart i en restaurant, at have truet to personer
  - a. ved under det i forhold 1 nævnte røveri at have truet personen til at udlevere yderligere 10.700 kr, hvilket skete

nogle dage senere,

- b. ved at have indfundet sig på restauranten og truet den ene person med, at han kunne blive skudt, ligesom de fremsatte trusler om at afbrænde restauranten, såfremt de to personer ikke udbetalte 74.000 kr. og afstod hver en halvdel af deres anpart i restauranten til medtiltalte,

- c. ved at indfinde sig ved den ene persons bopæl, hvor tiltalte ved trussel med pistol tvang denne ud i medtiltaltes bil. Under køreturen greb tiltalte personen om halsen, trykkede en skarpladt pistol imod hans mund og truede ham med, at han skulle skydes, og at der stod en grav klar til ham, såfremt den anden person ikke opgav restauranten således at de tiltalte kunne komme til,

Alt hvorved de tiltalte opnåede et udbytte på 12.700 kr. og forsøgte at opnå et yderligere udbytte på 74.000 kr. og en anpart i restauranten, samt en andel i restaurantens forventede overskud,

- 3. Overtrædelse af straffelovens § 261, stk. 1, ved at have berøvet en person friheden under de i forhold 2.c nævnte omstændigheder, idet personen under ca. 3 kvarters kørsel ikke fik adgang til at forlade bilen,

- 4. Overtrædelse af straffelovens § 260, nr. 1, jf. § 21, og § 266, i 2 tilfælde, ved telefonisk at have udtalt overfor en person at han "ville blive slået ihjel", såfremt han ikke straks indfandt sig hos tiltalte og medtiltalte med henblik på sammen at erhverve en restaurant, hvilket denne imidlertid afstod fra, hvorimod han af frygt henvendte sig til politiet, og ved flere gange telefonisk at have udtalt overfor en anden person at han ville "ende på sygehuset", og "ville blive skudt", såfremt han ikke afskedigede den førstnævnte person, hvilket denne imidlertid afstod fra, og

- 5. Overtrædelse af våbenloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 16 af 15. januar 1965 § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1, ved at have været i besiddelse af en pistol, med hvilken han affyrede et skud op i luften.

Tiltalte var tidligere straffet ved Århus rets dom af 27. september 1982 for overtrædelse af straffelovens § 298, nr. 3, og idømt 3 dagbøder à 100 kr.

Endvidere havde tiltalte den 14. januar 1982 vedtaget en bøde på 1.000 kr. for butikstyveri.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. principalt § 24, nr. 2 og 3, subsidiært § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, § 23, nr. 2 og 3, jf § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende-vedrørende udvisningspåstanden:

"Det tidsrum, der ifølge udlændingelovens § 27, stk. 1, jf. stk. 3, skal lægges til grund ved afgørelsen om (tiltaltes) udvisning findes at være tiden fra 2. april 1980 for indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse til 1. februar 1984, hvor tiltalte blev frihedsberøvet.

Tiltalte ... udvises herefter i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2 og 3, med indrejseforbud gældende for bestandig. Det tilføjes, at de i lovens § 26 nævnte hensyn ikke findes at burde føre til, at udvisning undlades."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 20. september 1984 (sag nr. 1165/1984)

Århus ret dom af 23. maj 1984 blev anket af tiltalte, der påstod formildelse samt, at udvisningspåstanden ikke blev taget følge.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse både af straffen og af afgørelsen om udvisning. Anklagemyndigheden nedlagde subsidiært påstand om udvisning efter udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, mere subsidiært § 23, nr. 2.

Tiltalte forklarede at grunden til at han først indgav ansøgning om opholdstilladelse den 2. april 1980 var, at han, der ikke forstod dansk, havde overladt det til sin daværende arbejdsgiver at indgive ansøgningen.

Landsretten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten ud-

talte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

("Tiltaltes) opholdstid her i landet, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1, findes i betragtning af, at tiltalte som statsborger i et EF-land uden tilladelse kunne indrejse og opholde sig lovligt her i landet i 3 måneder, jf. udlændingelovens § 2, og under hensyn til det oplyste om baggrunden for, at tiltalte først den 2. april 1980 indgav ansøgning om opholdstilladelse, at burde regnes fra den 14. september 1979, hvor tiltalte tilmeldte sig Folkeregisteret.

Herefter og idet der ikke findes at være tilstrækkeligt grundlag for at statuere, at betingelserne for udvisning i medfør af de af anklagemyndigheden subsidiært påberåbte bestemmelser er til stede, vil påstanden om udvisning af ... tiltalte ikke være at tage til følge."

Tiltalte frifandtes herefter for udvisningspåstanden.

Køn: Mand
Født den: 27. marts 1947

Nationalitet: Libanon

Indrejsetidspunkt: 17. september 1975

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byret den 25. januar 1985 (sac nr. 2779/1984)

Tiltalte, der var libanesisk statsborger, havde opholdt sig i en kortere periode i Danmark i 1971/72, hvor han havde truffet sin sin ægtefælle. De boede herefter i Beirut indtil 1975, hvorefter tiltalte indrejste i Danmark med henblik på varig ophold.

Ved Københavns Byrets dom af 25. januar 1985 blev tiltalte idømt fængsel i 1 år og 6 måneder som fællesstraf for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 90 af 24. februar 1981 § 27, jf. § 2, jf. bilag liste A, nr. 2, ved af en person med henblik på videre salg at have modtaget ca. 100 gram heroin, hvoraf han solgte 40 g-

Tiltalte var tidligere straffet

Ved København Byrets dom af 14. april 1980 efter straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, tildels jf. straffelovens § 21, og efter våbenlovens § 10, jf. § 2, jf. § 1, stk. 1, nr. 5, med fængsel i 3 år og 6 måneder. Tiltalte var prøveløsladt fra afsoningen af denne dom.

Tilsynet med Udlændinge traf på baggrund af denne dom beslutning om udvisning af tiltalte for bestandig. Afgørelsen blev stadfæs-

tet af Justitsministeriet, hvorefter spørgsmålet i medfør af udlændingelovens § 65 blev indbragt for retten, der ved kendelse af 1. august 1983 ophævede udvisningsbeslutningen.

Det fremgik af sagen, at tiltalte var gift og at de havde to børn, født henholdsvis den 5. september 1973 og den 25. oktober 1975.

Af tiltaltes forklaring under sagen fremgik endvidere blandt andet, at han var udrejst fra Libanon i 1975, fordi han med urette af falangisterne var blevet anklaget for spionage og drab på en falangistleder. Han havde været anholdt i 1 ½ måned, hvorefter han blev løsladt af falangisterne, fordi det viste sig, at det ikke var ham, der havde dræbt den pågældende. Han havde i 1977 og i 1979 været på kortere ophold hos sin familie i Beirut. Han formodede, at hele familien nu var emigreret til Australien, men han vidste det ikke med sikkerhed, da han ikke havde været i kontakt med dem gennem lang tid.

Tiltalte anførte videre, at en udvisning udover at være til fare for ham også ville være ulykkelig for hans børn, som kun talte dansk. Han havde efter løsladelsen opholdt sig hos sin familie. Han led af dårligt hjerte og var blevet psykisk påvirket af afsoningen. Det var hans plan at opgive sin egen lejlighed, da han følte sig meget knyttet til sine børn, og da han ikke mente at han kunne undvære sin ægtefælle. Han havde i en kort periode før anholdelsen misbrugt heroin.

Tiltaltes ægtefælle forklarede under sagen, at hun fortsat ønskede et samliv med tiltalte. Der havde dog været visse vanskeligheder, efter at tiltalte var blevet løsladt. Hun var nu afvænet fra sit heroinmisbrug. Om fornødent ville hun sammen med børnene følge med ham ud af landet.

En socialrådgiver forklarede, at det var tiltalte, der var børnenes følelsesmæssige stabile forælder og garanti for, at de ikke blev institutionsbørn. Hustruen var meget ustabil og havde på grund af sin psykiske tilstand i perioder været nødt til at anbringe børnene uden for hjemmet. Dette havde ikke været nødvendigt, når tiltalte var på fri fod og havde opholdt sig hos sin ægtefælle.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, og § 23, nr. 2.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Da den af tiltalte nu tidligere sag begåede kriminalitet i realiteten bestod af et enkelt forhold, finder retten ikke, at tiltalte nu er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 2, da kriminaliteten ikke kan betegnes som vedholdende.

Under hensyn til arten og omfanget af den begåede kriminalitet sammenholdt med oplysningerne om tiltaltes personlige forhold, herunder at tiltalte er uden erhvervsindtægt, og at hans ægtefælle har haft et ikke ubetydeligt misbrug af heroin, findes der at være nærliggende fare for, at han under fortsat ophold her vil begå ny kriminalitet. Tiltalte findes derfor omfattet af lovens § 23, nr. 2.

I det foreliggende tilfælde findes tiltaltes personlige forhold, herunder hans hjertelidelse, ikke at kunne ændre dette, jf. lovens § 26, nr. 1, 4 og 5.

Det fremgår, at tiltalte fortsat er gift i et ægteskab, der har været præget af manglende stabilitet, og at der i dette er to mindreårige børn, som tiltalte i det omfang, det har været ham muligt, har deltaget i pasningen af. Retten finder under hensyn til familiens sociale og hustruens helbredsmæssige forhold at kunne se bort fra, at tiltalte vil kunne etablere familien i et andet land. Retten må videre anse det for tvivlsomt, om hustruen alene vil kunne evne at opfostre børnene.

Retten finder herefter, at tiltaltes familiemæssige tilknytning til børnene bør medføre, at udvisning undlades, jf. lovens § 26, nr. 2. Anklagemyndighedens påstand kan derfor ikke tages til følge."

Dom afsagt af Østre Landsret den 6. maj 1985 (sag nr. 90/1985)

Københavns Byrets dom af 25. januar 1985 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse og stadfæstelse af beslutningen om udvisning.

Tiltalte påstod stadfæstelse.

Landsretten stadfæstede dommen og udtalte følgende om udvisnings-
spørgsmålet:

"Af de i dommen anførte grunde tiltrædes det, at tiltalte er fundet omfattet af udlændingelovens § 23, nr. 2.

Da såvel den af tiltalte under den den 14. april 1980 pådømte sag begåede kriminalitet som den nu begåede kriminalitet i realiteten har bestået af et enkelt forhold i hver sag, tiltrædes det, at tiltalte ikke er fundet omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 2, da kriminaliteten ikke kan betegnes som vedholdende.

Det tiltrædes, at de i udlændingelovens § 26, nr. 1, 4 og 5 omhandlede omstændigheder ikke findes at være til hinder for udvisning af tiltalte.

Af de i dommen anførte grunde tiltrædes det, at tiltaltes familiemæssige tilknytning til børnene bør medføre at udvisning undlades, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2."

Køn: Mand
Født dæin: 29. november 1966
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: Indrejst i 1983

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse

**Anvendt, udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 2 og 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 5. december 1989 (sag nr. 205/1989/nævningesag)

Tiltalte, der var jugoslavisk statsborger blev ved Østre Landsrets dom af 5. december 1989 idømt fængsel i 4 år og 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, ved at have leveret 25 gram heroin til 2 person, der efterfølgende indførte heroinen til Norge,
2. Straffelovens § 191, ved at have leveret 50 gram heroin til samme 2 personer i Oslo,
3. Straffelovens § 191, ved at have formået en person til med henblik på videreoverdragelse at opbevare i alt cirka 30 gram heroin,
4. Straffelovens § 191, ved at have været i besiddelse af 300 gram heroin med henblik på videreoverdragelse,
5. Straffelovens § 191, jf. § 21, ved i forening med en anden at have planlagt indsmugling af 200 gram heroin fra Jugoslavien til Danmark,
6. Straffelovens § 284, jf. § 276, jf. § 21, ved i København af en uidentificeret person for 800 kroner at have købt en movie-

box, uagtet tiltalte vidste eller bestemt formodede, at movie-boxen hidrørte fra et tyveri,

7. Straffelovens § 284, jf. § 276, ved i København af en uidentificeret mand for 3.000 kroner at have købt et "blankt" dansk EF-pas, uagtet at tiltalte vidste eller bestemt formodede, at passet hidrørte fra et tyveri,
8. Straffelovens § 171, jf. § 21, ved at være fundet i besiddelse af det nævnte pas, der blandt andet var udfyldt med tiltaltes navn, og som tiltalte besad med henblik på forevisning for offentlige myndigheder,
9. Straffelovens § 171, jf. § 21, ved i forbindelse med anholdelsen at være fundet i besiddelse af et kørekort, der falskeligt var udfyldt med tiltaltes navn, cpr.nr. m.v., hvilket tiltalte besad med henblik på legitimering.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning af tiltalte for bestandig.

Landsretten udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Udvisningspåstanden(e) tages til følge med indrejseforbud for bestandig ... i medfør af udlændingelovens § 49, jf. § 23, nr. 2 og 3."

Dom afsagt af Højesteret den 6. april 1990 (sag nr. 9/1990)

Østre Landsrets dom af 5. december 1989 blev af tiltalte anket til Højesteret med påstand om formildelse, herunder at der ikke skulle ske udvisning. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om stadfæstelse.

I forbindelse med sagen oplystes det, at tiltaltes forældre havde boet i Danmark i en lang årrække. Tiltalte kom til landet som 16-årig i 1983. Det oplystes endvidere, at tiltaltes tre søskende, der alle var gift, var bosat i Jugoslavien. Tiltalte selv var ugift og havde ingen børn.

Et flertal udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"For så vidt angår tiltalte ... finder disse dominere under hensyn til oplysningerne om hans familiemæssige og øvrige tilknytning til landet ikke tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2 og 3."

Et mindretal stemte for en stadfæstelse af udvisningsbeslutningen.

Tiltalte frifandtes herefter for udvisningspåstanden.

Køn: Mand
Født den: 27. juli 1970
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: Den 8. april 1988

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 2

Dom afsagt af Retten i Ballerup den 24. marts 1993 (sag nr. S 1-442/92)

En 23-årig jugoslavisk statsborger indrejste i Danmark den 8. april 1988, hvorefter han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3 med henblik på varigt ophold. Samme dag blev han tilmeldt folkeregisteret.

Ved dom af 24. marts 1993 afsagt af retten i Ballerup blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 244 i to tilfælde, § 245, stk. 1, i to tilfælde, røveri efter § 288, stk. 1, og afpresning efter § 281, nr. 1.

Tiltalte var tidligere straffet ved dom af 29. august 1990 efter straffelovens § 245 med fængsel i 1 år.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at den pågældende, der indrejste i landet kort inden sit fyldte 18. år, havde haft sin primære opvækst i Jugoslavien, hvor han bl.a. gik i skole. Under opholdet i Danmark havde han haft lønnet beskæftigelse i 3 måneder. Herudover havde han ikke nogen tilknytning til det danske arbejdsmarked, ligesom han ikke syntes at have nogen nær tilknytning til det danske samfund i øvrigt.

Pågældendes mor og den ene af hans brødre opholdt sig fortsat i Jugoslavien, hvorfor han fortsat ansås for at have en nær til-

knytning til hjemlandet.

Direktoratet for Udlændinge fandt, under hensyn til de overstående hensyn og grovheden af de begåede forbrydelser, det mest korrekt, at påstand om udvisning blev prøvet af retten.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten begrundede beslutningen således:

"I betragtning af den meget grove kriminalitet, at tiltalte har haft sin primære opvækst i Jugoslavien og fortsat har familie i Jugoslavien, finder retten - uanset hans familiemæssige tilknytning til Danmark - at påstanden om udvisning i medfør af Udlændingelovens § 23, nr. 2, bør tages til følge med indrejseforbud for bestandig."

Dom afsagt af Østre Landsrets 3. afdeling den 29. oktober 1993
(sag nr. S-1243-93)

Tiltalte forklarede supplerende, at han den 27. april 1993 blev gift med en dansk statsborger.

Ballerup rets dom af 24. marts 1993 blev af tiltalte indanket for Østre Landsret med påstand om frifindelse for udvisningspåstanden, subsidiært med påstand om tidsbegrænsning af indrejseforbudet.

Anklagemyndigheden ankede til skærkelse.

Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 3 år og 6 måneder under hensyn til den gentagne og meget alvorlige voldskriminalitet.

Landsretten tiltrådte, at tiltalte var blevet udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig.

Køn: Mand
Født den: 25. maj 1960
Nationalitet: Libanon

Indrejsetidspunkt: 20. juni 1986

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byrets 11. afdeling den 20. maj 1994
(sag nr. 12582/94)

Tiltalte indrejste i Danmark den 20. juni 1986. I december 1987 fik han opholdstilladelse i 6 måneder i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2. Senere fik tiltalte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, med henblik på varigt ophold.

Tiltalte indgik den 5. september 1989 ægteskab med dansk statsborger. Den 31. oktober 1990 blev ægtefællerne separeret og tiltalte fik forældremyndigheden over det fælles barn. Den 11. november 1992 blev ægtefællerne skilt og moderen til tiltaltes tidligere ægtefælle blev ved Københavns byrets dom af 22. juni 1993 tildelt forældremyndigheden alene. Tiltalte indgik den 2. maj 1993 nyt ægteskab og ægtefællerne venter barn.

Tiltalte blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, i september 1993.

Ved Københavns Byrets dom af 20. maj 1994 blev tiltalte idømt fængsel i 1 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 29, ved i januar måned 1993 med henblik på videreoverdragelse at have

- købt 5 gram kokain af en uidentificeret person,
2. Straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 29, ved den 12. december 1993 med henblik på videreoverdragelse at have købt 25 gram kokain af en uidentificeret person,
  3. Straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 29, ved den 5. april 1994 med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af 89, 1 gram kokain.

Tiltalte var tidligere straffet:

Ved Københavns Byrets dom af 20. januar 1989 efter straffelovens § 287,, jf. § 276, med 2 dagbøder å 125 kr. ,

Ved Københavns Byrets dom af 6. januar 1993 efter straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. , jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 1 og 2 og lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 1.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 23, nr. 2, og § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge og udtalte i denne forbindelse:

"Vedrørende udvisningspåstanden bemærkes, at der ikke er ført tilstrækkeligt bevis for, at tiltalte ikke har en tilknytning til sin herboende søn, der kan begrunde, at forholdet kan være omfattet af udlændingelovens § 26, hvorfor udvisningspåstanden ikke tages til følge."

Dom afsagt af Østre Landsrets 2. afdeling den 23. juni 1994 (sag nr. S-1873-94)

Københavns Byrets dom af 20. maj 1994 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpeelse, herunder at udvisningspåstanden blev taget til følge med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte påstod formildelse og stadfæstelse af byrettens bestemmelse om frifindelse for udvisningspåstanden.

Det fremgik af sagen, at tiltalte ved Københavns Byrets dom af 6. januar 1993, var blevet idømt fængsel i 6 måneder. Dommen stadfæstedes af Østre Landsret ved ankedom af 16. november 1993. Sagen angik besiddelse af 40 gram heroin i januar 1992 med henblik på videreoverdragelse, og besiddelse af 39,5 gram hash i juni 1992. Afsoningen blev påbegyndt den 21. marts 1994, og forhold 3 i nærværende sag blev begået under udgang fra fængslet. Afsoningen var blevet afbrudt på grund af varetægtsfængslingen i nærværende sag.

I relation til de personlige forhold fremgik det af sagen, at tiltalte siden februar 1986 på grund af en skudlæsion i ryggen havde været lam fra taljen og kun kunne bevæge sig ved hjælp af to krykkestokke eller en kørestol.

Den 5. september 1989 indgik tiltalte ægteskab med en dansk statsborger. Ægtefællerne blev separeret den 31. oktober 1990, og tiltalte fik forældremyndigheden over parrets fælles søn. Den 17. marts 1992 blev der indgået aftale om fælles forældremyndighed. Den 26. april 1992 fik ægteparret endnu et barn, der imidlertid døde i juli 1992. Tiltalte og hans hustru blev skilt ved bevilning den 11. november 1992. Ved Københavns Byrets dom af 22. juni 1993 blev den fælles forældremyndighed bragt til ophør, og moderen fik forældremyndigheden alene. Den 4. februar 1994 blev der udfærdiget en samværsresolution, der gav tiltalte ret til samvær med barnet en weekend om måneden. Samværsretten var betinget af deponering af tiltaltes danske fremmedpas.

Tiltalte blev den 2. maj 1993 gift med en libanesisk statsborger, og han blev i september 1993 meddelt opholdstilladelse på grund af ægteskabet. Hustruen var efter oplysningerne i sagen gravid.

Tiltalte forklarede supplerende om sine personlige forhold, at

han og hans tidligere ægtefælle boede sammen et halvt år efter skilsmissen, samtidig med at han fra november 1991 havde haft sin egen lejlighed. Efter at han var flyttet, besøgte han sin søn 2 gange ugentligt. Dette blev dog begrænset, da hans drengens moder fik en ny samlever, men barnet havde i øvrigt overnattet hos tiltalte mange gange. Da hans tidligere ægtefælle blev bekendt med tiltaltes kriminalitet, måtte han ikke længere se sønnen.

Det seneste ægteskab var kommet i stand mod hustruens families ønsker. I Libanon ville det være vanskeligt for ham at klare sig på grund af sit handicap. Han levede på nuværende tidspunkt af bistandshjælp og ville gerne åbne en forretning.

Retten fandt fængselsstraffen på 1 år passende og udtalte med hensyn til udvisningspåstanden følgende:

"Herefter er betingelserne i udlændingelovens § 23, nr. 2, for udvisning opfyldt, idet det efter tiltaltes tidligere dømm og hurtige recidiv findes godtgjort, at der er nærliggende fare for nye narkotikaforbrydelser her i landet. Landsretten finder ikke, at tiltaltes personlige og familiemæssige forhold, herunder relationerne til hans nu knap 4-årige søn, kan føre til andet resultat. Tiltalte skal derfor udvises af landet med forbud mod indrejse til den 1. januar 2004."

Køn: Mand
Født den: 6. august 1961
Nationalitet: Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: Den 23. august 1988
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 2

Dom afsagt af retten i Lyngby den 7. juni 1994 (sag nr. SS 94-13-94)

En 33-årig mand fra det tidligere Jugoslavien indrejste i Danmark den 23. august 1988 og indgav den 23. september 1988 ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med den pågældendes daværende ægtefælle. Ved Direktoratet for Udlændinges skrivelse af 4. oktober 1988 fik den pågældende meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Ved dom af 7. juni 1994 afsagt af retten i Lyngby blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 286, stk. 1, jf. § 276; § 285, stk. 1, jf. § 284, jf. § 276; § 286, stk. 1, jf. § 284, jf. § 276, jf. til dels § 21, ved i omkring 100 forskellige tilfælde at have begået tyveri og hæleri med hensyn til tyveri samt forsøg herpå,
2. Våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 4, ved i flere tilfælde at have været i besiddelse af en CS-gas spray uden politiets tilladelse.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at udlændingen siden den 23. marts 1993 havde været gift med en statsborger fra det tidligere

Jugoslavien, hvis ansøgning om forlængelse af sin opholds- og arbejdstilladelse p.t. var under behandling. Den pågældende havde ingen børn i Danmark, ligesom han i øvrigt ikke havde familie i Danmark.

Direktoratet fandt ikke, at der var risiko for, at den pågældende ville lide overlast i sit hjemland, eller ville blive udsat for særligt byrdefulde straffeforanstaltninger eller var i risiko for i hjemlandet på ny at blive udsat for straf for den samme lovovertrædelse, som han måtte blive dømt for i Danmark.

Direktoratet fandt således efter en samlet vurdering ikke, at de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, fandtes at burde medføre, at nedlæggelse af påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Påstandene om konfiskation og udvisning tages i medfør af de af anklagemyndigheden påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud indtil den 1. januar 2004."

Dom afsagt af Østre Landsrets 5. afdeling den 27. juli 1994 (sag nr. S-2167-94)

Lynghby rets dom af 7. juni 1994 blev af tiltalte indanket for Østre Landsret ned påstand om formildelse samt ophævelse af udvisning og indrejseforbud. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten fandt straffen passende, og udtalte følgende:

"Straffen findes passende, og det tiltrædes, at tiltalte er udvist af Danmark med indrejseforbud som bestemt.

Landsretten stadfæster derfor dommen."

Køn: Mand
Født den: 26. oktober 1950
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: 2. august 1987

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 2 og 3

Dom afsagt af retten i Fåborg den 9, februar 1995 (sag nr. SS 205/1994)

Tiltalte, der var iransk statsborger, indrejste i Danmark den 2. august 1987, hvor han den 3. august 1987 indgav ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændinge-lovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ved skrivelse af den 5. januar 1988 meddelte Direktoratet for Udlændinge tiltalte opholdstilladelse til den 3. august 1988, og ved skrivelse af 19. maj 1993 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom af 9. februar 1995 afsagt af retten i Fåborg blev tiltalte idømt fængsel i 4 år 6 måneder for

1. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. bekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1 jf. Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jf. § 3, liste B nr. 106, ved i forening med en medtiltalt den 17. december 1994 fra Tyskland med færgen fra Gelting til Fåborg med henblik på overdragelse at have indført ca. 3 kg. råopium,
2. Overtrædelse af våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 4 stk. 2, nr. 1, jf. bekendtgørelse nr. 438 af 19. juli 1988 § 22, stk. 1, jf. § 9, stk. 1 nr. 1, ved den 18. december 1994 på sin bopæl uden tilladelse at have et i besiddelse af en tveægget daggert med en klingelængde på 37 cm.

Tiltalte blev i medfør af straffelovens § 40, stk. 1 jf. § 61, stk. 2, idømt en fællesstraf omfattende reststraffen på 367 dage i henhold til prøveløsladelsen af 2. april 1993.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved Vestre Landsrets ankedom af 11. september 1991 for overtrædelse af straffelovens § 191 med fængsel i 3 år. Han blev prøveløsladt: den 2. april 1993 med en reststraf på 367 dage, og med en prøvetid på 2 år. Sagen vedrørte indsmugling af 3,8 kg råopium.

Direktoratet udtalte i relation til udlændingelovens § 26 følgende:

Ad § 26, nr. 1-4

Tiltalte havde været skilt fra sin hustru i ca. 4 år. Hustruen havde været udrejst af Danmark siden 1991, men afsonede nu fængselsstraf i Danmark. Tiltalte havde forældremyndigheden over parrets 4 børn, men de 2 yngste var anbragt udenfor hjemmet, og de 2 ældste boede fortsat hjemme med 2 ugentlige tilsyn af socialforvaltningen. Tiltalte havde en søster i Danmark. Hans moder og 8 andre søskende boede i Iran.

Ad § 26, nr. 5

Tiltalte havde hver 3. måned foretaget en rejse til Iran af ca. en måneds varighed.

Direktoratet fandt; ikke, at der forelå forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 23, nr. 2 og 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende:

"Den af anklagemyndigheden nedlagte påstand om udvisning af tiltalte tages ef-

ter det foreliggende til følge i medfør af udlændingelovens § 23 nr. 2 og 3
mød indrejseforbud for bestandig."

**Dm afsagt af Østre Landsrets 4. afdeling den 21. juni 1995 (sag
nr. S-0643-95)**

Fåborg rets dom af 9 februar 1995 er anket af tiltalte mød på-
stand om frifindelse, subsidiært formildelse, herunder om frifin-
delse for påstanden om udvisningen.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Landsretten stadfæstede ~~dommen~~ og udtalte følgende:

"Straffen findes for tiltalte passende og det tiltrædes, at tiltalte ... i
medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2 og 3 er udvist med indrejseforbud for
bestandig."

Køn: Mand
Født den: 5. august 196 3

Nationalitet: Pakistan

Indrejsetidspunkt: Den 25. marts 1990

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 2, jfr. § 32, stk.
1

Dom afsagt af Københavns Byrets 6. afdeling den 24. maj 1995 (sag nr. 8952/1995)

En 32-årig pakistansk statsborger indrejste i Danmark den 25. marts 1990 på visum. Han indgav den 20. april 1990 ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 med henblik på varigt ophold.

Opholdstilladelsen blev senest forlænget den 21. april 1992, i hvilken forbindelse han blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom af 24. maj 1995 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år og 9 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 284, jfr. § 276, jfr. § 21, ved den 27. januar 1995 i Sydhavnens Minimarked af en ukendt person for 8 kr. pr. plade at have købt 47 plader Marabou-chokolade a 200 gram til en samlet værdi af 937,65 kr., uagtet han vidste eller bestemt formodede, at chokoladen hidrørte fra tyveri.
2. Straffelovens § 284, jfr. § 276, ved den 3. februar 1995 i Sydhavnens Minimarked af to ukendte personer for 50 kr. pr. flaske at have købt 120 flasker spaps å 35 cl. til en samlet værdi af 8.184 kr., uagtet han vidste eller bestemt formodede,

at snapsen, der samme dag var stjålet i Fakta, hidrørte fra tyveri.

3. Straffelovens § 284. jfr. § 276, jfr. § 21, ved den 6. februar 1995 i en kiosk af en ukendt prson for 200 kr. pr. karton at have købt 250 kartoner cigaretter til en samlet værdi af 70.000 kr. , uagtet han vidste eller bestemt formodede, at cigarettene, hvis tilhørsforhold er ukendt, hidrørte fra tyveri.
4. Straffelovens § 284, jfr. § 276, jfr. § 21, ved den 6. februar 1995 i en kiosk af en mand at have købt 17 kartoner cigaretter til en samlet værdi af 4.760 kr., uagtet han vidste eller bestemt formodede, at cigarettene hidrørte fra tyveri.
5. Straffelovens § 284, jfr. § 276, jfr. § 21, ved på et ikke nærmere fastlagt tidspunkt i 1994 i en kiosk af en ukendt person for 2 kr. pr. pakke at have købt en kasse indeholdende tyggegummi til en ikke opgjort værdi, uagtet han vidste eller bestemt formodede, ar effekterne hidrørte fra tyveri.
6. Straffelovens § 286, stk. 3, jfr. § 276, jfr. § 21, ved i perioden fra ca. midten af 1994 til den 14. februar 1995 at have medvirket til medtiltaltets køb af tobaksvarer, idet han medvirkede med etablering af kontakt til sælgerne, modtagelse og transport af de købte varer, betaling af penge og opbevaring af det købte, uagtet han vidste eile bestemt formodede, at tobaksvarerne hidrørte fra tyveri.

Tiltalte var tidligere straffet ved Københavns Byrets dom af 24. januar 1995 med udsat straffastsættelse for overtrædelse af straffelovens § 285, stk. 1, jfr. § 276, med prøvetid 1 år.

Der blev i forbindelse med sagen foretaget en undersøgelse i medfør af retsplejelovens § 808 af tiltalte. Heraf fremgår, at han helbredsmæssigt har det godt, men at han tager medicin mod for højt blodtryk, hvilket han har gjort gennem ca. 1 år. Psykisk har han ingen problemer.

Om sine personlige forhold forklarede tiltalte, at han kort efter sin ankomst til Danmark giftede sig med en 40-årig dansk kvinde, der arbejdede som sygehjælper. De blev skilt efter 2 år på grund

af uoverensstemmelser. Han blev de første 2 år som arbejdsløs forsørget af sin danske kone. Efter skilsmissen åbnede han i 1993 sin første kiosk, som gik godt. Siden åbnede han endnu en kiosk sammen med den ene medsigtede i denne sag, men den er for nylig solgt. Han omgås kun parkistanere, ikke danskere. Han kender ikke det danske sprog særligt godt.

Pågældende er født og opvokset i en lille by i Pakistan som nr. 1 af 6 søskende. Hans forældre, 3 brødre og 2 søstre bor i Pakistan. Han har haft 9 års almindelig skolegang uden problemer.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at pågældende efter det oplyste ikke havde nogen familie i Danmark, og at der ikke iøvrigt var oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende til den 1. januar 2000, jfr. udlændingelovend § 23 nr. 2, jfr. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende beslutningen:

"Påstanden om udvisning af tiltalte ... tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge, idet tiltalte tidligere er domfældt for professionelt salg af tyvekoster."

Dom afsagt af Østre Landsrets 11. afdeling den 4. september 1995
(sag nr. S-2086-95)

Københavns Byrets 6. afdelings dom af 24. maj 1995 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse i forhold 5 og 6, subsidiært formildelse af straffen, således at han idømmes en betinget dom med samfundstjeneste, samt med påstand om frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten fandt straffen passende bestemt, og tiltrådte dommens bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud gældende til den 1. januar 2005.

Landsretten anførte følgende:

"Københavns Byrets 6. afdelings dom i sagen mod .... stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 28. marts 1949

Nationalitet: Israel

Indrejsetidspunkt: 17. september 1976

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 3

**Kendelse afsagt af Østre Landsrets 16. afdeling den 13. september
1984 (sag nr. 129/1984)**

Tiltalte, der var israelsk statsborger, indrejste i Danmark den 17. september 1976, hvor han den 29. september indgik ægteskab med en dansk statsborger. Den 1. oktober 1976 blev han meddelt opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Tilladelsen blev den 9. november 1981 gjort tidsu-begrænset.

Ved Østre Landsrets dom af 18. marts 1983 blev tiltalte idømt fængsel i 9 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., ved i begyndelsen af september 1981 i København at have foranlediget indført 2,060 kilo heroin, og ved efter den 18. september 1981 i København at have modtaget en betydelig mængde heroin, hvoraf 309,3 gram er blevet taget i bevaring af politiet.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Dommen blev stadfæstet af Højesteret den 1. september 1983.

Den 10. november 1983 bestemte Rigspolitichefen, Tilsynet med Udlændinge, at domfældte i medfør af den dagældende udlændingelovs § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 5 og 6, efter udstået straf skulle udvises for bestandig.

Beslutningen om udvisning blev den 28. januar 1984 stadfæstet af Justitsministeriet, hvorefter anklagemyndigheden i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 65 indbragte spørgsmålet for landsretten med påstand om, at udvisningsbeslutningen i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3, blev opretholdt.

Domfældte forklarede under sagen om sine personlige forhold, at han var gift med en dansk statsborger, med hvem han havde en 6-årig datter. Datteren talte kun dansk. Endvidere led hun af astma. Såfremt han blev udvist, ville familien være nødsaget til at rejse til Israel, hvor datteren ville blive betragtet som et uægte barn. Han forklarede videre, at hans hustru havde et dårligt forhold til domfældtes familie i Israel, fordi hun ikke er jødisk. Endelig oplyste domfældte, at han under sit ophold i Danmark havde haft arbejde som tøjekspedient og rengøringsassistent.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Uanset det oplyste om domfældtes personlige og familiemæssige tilknytning her til landet, jf. især udlændingelovens § 26, nr. 2, findes han under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke at burde forblive her i landet. Anklagemyndighedens påstand om udvisning i medfør af lovens § 23, nr. 3, jf. § 65, tages herefter til følge".

Kendelse afsagt af Højesteret den 21. december 1984 (330/1984)

Østre Landsrets kendelse af 13. september 1984 blev påkæret af domfældte med påstand om, at udvisningsbeslutningen ophævedes.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om stadfæstelse.

Højesteret stadfæstede af de i kendelsen anførte grunde kendelsen .

Køn: Mand
Født den: 5. januar 1964
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse med henblik på varigt ophold

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 25. marts 1986 (sag nr. 375/1985/nævningesag)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, blev ved Østre Landsrets dom af 25. marts 1986 idømt fængsel af 3 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, ved at have været i besiddelse af cirka 400 gram heroin.

Pågældende var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3.

Landsretten fandt imidlertid ikke grundlag for at udvise tiltalte og udtalte:

"En af anklagemyndigheden nedlagt påstand om udvisning af landet af tiltalte tages ikke til følge, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3."

Tiltalte frifandtes herefter for udvisningspåstanden.

Køn: Mand
Født den: 22. juli 1949
Nationalitet: Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 20. april 1989 (sag nr. 56/1989/nævningesag)

Tiltalte, der var jugoslavisk statsborger, blev ved Østre Landsrets dom af 20. april 1989 idømt 5 års fængsel for overtrædelse af:

1. straffelovens § 191, ved medio december 1986 efter forudgående aftale med henblik på videreoverdragelse at have indført cirka 3 kilo heroin i Danmark,
2. straffelovens § 191, ved den 21. januar 1987 efter forudgående aftale med henblik på videreoverdragelse at have indført yderligere cirka 3 kilo heroin,
3. straffelovens § 191, ved den 19. februar 1987 med henblik på videreoverdragelse at have indført cirka 2 kilo heroin,
4. straffelovens § 191, ved den 17. marts 1987 i forening og efter forudgående aftale med henblik på videreoverdragelse at have indført cirka 4-5 kilo heroin, hvoraf cirka 1 - 1 M kilo blev overgivet til tiltalte,
5. straffelovens § 191, jf. § 21, ved den 23. november 1987 at have indført yderligere cirka 2 kilo heroin, og

6. straffelovens § 191, jf. § 21, ved i perioden primo januar 19. april 1988 i forening med en person, under møder og telefoniske samter blandt andet i København, at have indgået aftale om og truffet foranstaltninger til indførsel til Danmark af cirka 12 kilo heroin med henblik på videreoverdragelse.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning af tiltalte for bestandig i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2 og 3, jf. § 32.

Landsretten tog ikke udvisningspåstanden til følge og udtalte:

"Tiltalte...frifindes for påstanden om udvisning."

Dom afsagt af Højesteret den 21. december 1989 (sag nr. 149/1989)

Østre Landsrets dom af 20. april 1989 blev af tiltalte anket til Højesteret med påstand om formildelse. Anklagemyndigheden påstod skærpelse af straffen samt udvisning for bestandig.

Det blev i forbindelse med ankesagen oplyst, at tiltaltes hustru en måned forinden sagens behandling havde ansøgt om skilsmisse.

Højesteret udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Anklagemyndighedens påstand om udvisning af tiltalte... for bestandig tages til følge, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3."

Køn: Mand
Født den: 22. juli 1959
Nationalitet: Uoplyst
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 23, nr. 2

Døm afsagt af Københavns Byret den 5. februar 1991 (sag nr. 9076834)

Ved Københavns Byrets døm af 5. februar blev tiltalte idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, ved i 2 tilfælde i forening med en anden, med henblik på delvis videreoverdragelse at have indført henholdsvis ca. 90 gram kokain og 50 gram heroin fra Holland til Danmark.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 23, nr. 2.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Tiltalte ... har ikke været i et narkotikamisbrug, og han har haft fast arbejde i den lange periode, han har opholdt sig her i landet. De to forhold, som han har begået, har endvidere fundet sted inden for nogle få uger. Under hensyn hertil findes der ikke grundlag for at antage, at der er nærliggende fare for, at han under fortsat ophold her i landet vil begå ny kriminalitet som anført i udlændingelovens § 23, nr. 2. Tiltalte ... vil således være at frifinde for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 16. december 1954
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: 1984

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 15. afdeling den 21. juni 1990 (sag nr. 379/1990)

En 36-årig mandlig statsborger fra Iran indrejste til Danmark i 1984, hvorefter han den blev meddelt opholdstilladelse med henblik på varigt ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Tilladelsen blev foreløbigt meddelt indtil den 22. februar 1990.

Den 12. september 1986 indgik den pågældende ægteskab med en herboende dansk statsborger, og indgav på denne baggrund ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse samtidig med, at han fraskrev sig sin status som flygtning.

Den 3. november 1986 blev han meddelt opholds- og arbejdstilladelse på grundlag af ægteskab indtil den 17. august 1987. Den 30. august 1988 blev opholdstilladelsen meddelt tidsubegrænset.

Ved dom af 21. juni 1991 afsagt af Østre Landsret blev tiltalte idømt en straf af fængsel i 4 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., og § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9.11.81 § 27, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 2, jf. tildels straffelovens §§ 21 og 89, ved den 28. november 1989 i forening med 3 andre personer, at have forsøgt at indføre ca. 581 gram heroin fra Tyskland til Danmark med henblik på videreoverdragelse, idet tiltalte havde indgået aftale med en af disse om leverancer af heroinen, hvorefter yderligere

forehavender dog mislykkedes, da de den 28. november 1989 blev anholdt i Hamburg med heroinen, samt for overdragelse af 200 gram heroin til en medtiltalt.

Tiltalte var tidligere straffet, blandt andet ved:

1. Københavns Byrets dom af 10. december 1987 for overtrædelse af straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. tildels § 23, § 285, stk. 2, jf. § 277 og § 171, stk. 1, jf. § 171, stk. 1, jf. § 23, anset med betinget dom uden straffastsættelse med prøvetid på 2 år, og
2. Vestre Landsrets ankedom af 5. april 1989 efter udlændingelovens § 59, stk. 3, 3.pkt., med en i medfør af straffelovens § 61, stk. 2, nr. 1, fastsat straf af fængsel i 60 dage. Straf-fastsættelsen for de den 10. december 1987 pådømte forhold blev yderligere udsat.

Tiltalte forklarede til sagen, at hans moder og en bror boede i Iran, og at han ikke havde familie i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Der er afgivet 19 stemmer for at tage den over for ... tiltalte nedlagte påstand om udvisning til følge.

Der er afgivet 5 stemmer for at frifinde ... tiltalte for påstanden om udvisning.

Efter stemmeafgivningens udfald vil ... tiltalte i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, være at udvise med indrejseforbud gældende for bestandig, tiltalte ..., jf. udlændingelovens § 23, nr. 3, ..."

Dm afsagt af Højesteret den 1. november 1991 (sag nr. II 206/1991)

Vestre Landsrets dom blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om formildelse og om, at udvisningspåstanden ikke blev taget til følge.

Anklagemyndigheden ankede til skærkelse.

Højesteret fastsatte straffen til fængsel i 5 år, og bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Højesteret tiltræder, at betingelserne for i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3, jf. § 32, at udvise tiltalte ... med indrejseforbud gældende for bestandig er opfyldt. Der foreligger ikke oplysninger, der kan begrunde, at de af tiltalte påberåbte bestemmelser i lovens § 26, nr. 2 og 5, skulle være til hinder for udvisning. Højesteret stadfæster herefter dommens bestemmelse om udvisning af denne tiltalte."

Køn: Mand
Født den: 13. april 1955
Nationalitet: Italien

Indrejsetidspunkt: 28. februar 1983

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 3

**Dom afsagt af retten i Århus den 25. juni 1991 (sag nr. SS
9003776-6)**

Tiltalte, der var italiensk statsborger, indrejste i Danmark den 28. februar 1983.

Den 23. marts 1983 indgav han ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger. Han blev på den baggrund meddelt opholdstilladelse til den 15. april 1988. Den 19. april 1988 fik han tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved Århus rets dom af 25. juni 1991 blev tiltalte idømt fængsel i 6 år for

1. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1 og stk. 2, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, jf. § 1, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 2, jf. bilag liste A, nr. 2, ved i 2 tilfælde i forening med en anden, at have planlagt og deltaget i finansieringen af indsmugling af henholdsvis 500 gram heroin og 1 kg heroin med henblik på videresalg, hvorefter de videresolgte henholdsvis 500 gram og ca. 520 gram heroin til flere forskellige mellemhandlere til en pris af 1200 - 1300 kr. pr. gram, samt ved i 1 tilfælde at have modtaget ca. 500 gram heroin, som han videresolgte på tilsvarende måde. Den samlede fortjeneste udgjorde ca. 100.000 kr.

2. Overtrædelse af straffelovens § 284, jfr § 276, ved i 8 tilfælde at have begået hæleri med hensyn til tyveri ved at have købt 2 banepistoler til en værdi af ca. 6.000 kr., 1 jagtriffel med kikkert til en værdi af ca. 6.000 kr., 1 hjemmeværnsggevær til en værdi af ca. 1000 kr., 1 gammelt guldlommeur til en værdi af ca. 20.000 kr., 1 pistol, 5 lommeure til en værdi af ca. 350 kr., 1 lommeur til en værdi af ca. 200 kr., og 3 guldsmykker til en værdi af ca. 18.500 kr., delvist betalt med heroin, uagtet at genstandene hidrørte fra tyveri eller tiltalte måtte formode, at genstandene hidrørte fra tyveri,

3. Overtrædelse af våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, ved at have besiddet henholdsvis 1 hjemmeværnsggevær, 1 jagtriffel med kikkert, 1 jagtgevær, 2 revolvere, 2 banepistoler, 1 pistol med tilhørende ammunition og en automatpistol med tilhørende ammunition.

Tiltalte var tidligere straffet ved Vestre Landsrets dom af 20. september 1984 i forbindelse med en straffesag med fængsel i 2 år.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse af 22. maj 1991 til brug for sagen fremgik, at tiltalte havde to brødre, sin italienske ægtefælle samt 4 børn på henholdsvis 8 år, 6 år, 4 år og 7 måneder i Danmark. De 2 ældste børn var fra tiltaltes første ægteskab og boede hos hans tidligere danske ægtefælle, men han havde fortsat kontakt med sine børn. Tiltaltes forældre og øvrige familie var bosat i Italien.

Det fremgik videre at tiltalte kom til Danmark som 28-årig og således havde haft sin opvækst udenfor Danmark.

Tiltalte var tidligere straffet i Italien og mente sig fortsat eftersøgt der.

Direktoratet fandt under hensyntagen til arten og omfanget af den påsigtede kriminalitet, samt til at tiltalte var tidligere straffet, efter en samlet vurdering ikke at de hensyn der var nævnt i udlændingelovens § 26 talte med en sådan vægt mod udvisning, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 23.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Selv om betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 23, nr. 3, efter grovheden af den begåede kriminalitet er til stede, findes tiltaltes tilhørsforhold til det danske samfund efter en samlet vurdering at være af en sådan karakter, at udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, hvorfor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke tages til følge."

Døm afsagt af Vestre Landsret den 28. november 1991 (sag nr. S 1506/1991)

Århus rets døm af 25. juni 1991 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte påstod stadfæstelse.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold blandt andet, at han havde haft arbejde inden for restaurationsbranchen. Han forklarede yderligere at han ingen fremtid havde i Italien, hvor han mente sig forfulgt, og han var bange for sit eget og familiens liv, hvis han måtte rejse tilbage til Italien.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Det tiltrædes, at betingelsen for udvisning i udlændingelovens § 23, nr. 3, er opfyldt.

Under hensyn til længden af den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet findes ingen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn på afgørende måde at tale imod udvisning.

Landsretten tager derfor anklagemyndighedens påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig til følge."

Køn: Mand
Født den: 24. juni 1957
Nationalitet: Italien

Indrejsetidspunkt: 27. november 1983

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 6, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 20 af 18. januar 1984, § 8, stk. 1

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af retten i Århus den 26. juni 1991 (sag nr. SS 9003779-6) (UFØR 95.66 V)

Den 34-årige tiltalte, der var EF-statsborger, indrejste i Danmark den 27. november 1983.

Den 6. februar 1984 indgav han ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, og den 10. september fik han på grundlag af arbejde EF-opholdstilladelse til den 15. januar 1989. Den 20. oktober 1989 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Tiltalte havde således i medfør af udlændingelovens § 27, stk. 1 haft lovligt ophold i Danmark siden den 6. februar 1984.

Ved dom afsagt af retten i Århus den 26. juni 1991, blev tiltalte idømt fængsel i 7 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 1 og 2, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, jf. § 1, jf. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 2 og den bekendtgørelsen vedføjede liste A 2, ved i efteråret 1989, i forening med en medtiltalt, at have planlagt og finansieret indsmugling af 500 gram heroin, som tiltalte fik leveret nær sin bopæl til en pris af 300.000 kr., hvorefter tiltalte og medtiltalte videresolgte heroinen til

flere forskellige mellemhandlere for 1200-1300 kr. pr. gram, hvorved tiltalte opnåede en fortjeneste på 100.000 kr.

2. Straffelovens § 191, stk. 1 og 2, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, jf. § 1, jf. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 2 og den bekendtgørelsen vedføjede liste A 2, ved i foråret 1990 at have planlagt og finansieret indsmugling af 500 gram heroin, som han fik leveret nær sin bopæl til en pris af 300.000 kr., hvorefter medtiltalte efter aftale videresolgte stoffet til flere forskellige mellemhandlere for 1200-1300 kr. pr. gram, hvorved tiltalte opnåede en fortjeneste på 150.000 kr.
3. Straffelovens § 191, stk. 1, og stk. 2, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. bekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, jf. § 1, jf. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 2 og den bekendtgørelsen vedføjede liste A 2, ved med henblik på videresalg at have planlagt og finansieret indsmugling af 1 kilo heroin, hvorefter han fik leveret ca. 800 gram heroin til en pris af 600.000 kr., hvorefter medtiltalte indtil sin anholdelse efter aftale videresolgte ca. 520 gram af heroinen til flere forskellige mellemhandlere for 1200-1300 kr. pr. gram, hvorved tiltalte opnåede en fortjeneste på 125.000 kr.
4. Våbenlovens § 2, stk. 1, jf. §1, stk. 1, nr. 1, ved i begyndelsen af 1990 at have været i besiddelse af en pistol, mrk. Colt.

Tiltalte var efterlyst i Italien til afsoning af en kortere frihedsstraf.

Direktoratet for Udlændinge udtalte i relation til udlændingelovens § 26, at tiltalte kom til Danmark som 26-årig og således havde haft sin opvækst og dele af sit voksne liv udenfor Danmark. Forinden indrejsen til Danmark havde han i en længere periode opholdt sig i Storbritannien og Frankrig, samt i Schweiz, hvor hans hustru havde hele sin familie.

Tiltaltes broder og hans 26-årige ægtefælle samt deres 3 børn på henholdsvis 7 år, 4 år og 1 år opholdt sig i Danmark, ligesom han

havde italienske venner her. Tiltaltes moder og søster boede i Italien.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 23.

Retten tog ikke udvisningspåstanden til følge.

Retten udtalte i denne forbindelse:

"Selvom betingelsen for udvisning efter udlændingelovens § 23, nr. 3, efter grovheden af den begåede kriminalitet er til stede, findes tiltaltes tilhørsforhold efter en samlet vurdering at være af en sådan karakter, at en udvisning må antages at ville virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, hvorfor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke tages til følge".

Dom afsagt af Vestre Landsrets 8. afdeling den 28. november 1991
(sag nr. S 1505/1991)

Århus rets dom af 26. juni 1991 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om, at tiltalte blev udvist med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte påstod stadfæstelse af dommens afgørelse af udvisningsspørgsmålet samt formildelse af straffen.

Tiltalte forklarede supplerende om sine personlige forhold, at han ikke havde kontakt til sin søster i Italien, men en smule kontakt; med sin moder. Hans broder boede i Århus sammen med sin ægtefælle og børn. Han havde meget kontakt til broderen og dennes familie.

Tiltalte havde mødt sin italienskfødte hustru i England, og de indgik ægteskab i Danmark. Parrets tre børn talte dansk, og den ældste gik i skole og den næstældste i børnehave. Børnene havde kun været på en enkelt uges besøg i Italien.

Landsretten fandt fængselsstraffen på 7 år passende, og udtalte om udvisningspåstanden følgende:

"Det tiltrædes, at betingelserne for udvisning i udlændingelovens § 23, nr. 3,

er opfyldt.

Under hensyn til længden af den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet findes ingen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn på afgørende måde at tale imod udvisning.

Landsretten tager derfor anklagemyndighedens påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig til følge".

Kendelse afsagt af retten i Horsens den 30. august 1994 (sag nr. SS 91-658/94)

Landsrettens afgørelse vedrørende udvisning blev indbragt for retten i Horsens til prøvelse i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1.

Domfældte påstod udvisningen ophævet og gjorde gældende, at der nu - ca. 3 år efter landsretsdommen og 4 år efter anholdelsen - forelå væsentlige ændringer i hans forhold, jf. udlændingelovens § 26, idet han henviste til, at hans ægtefælle stadig kom på besøg i fængslet ca. 2-3 gange ugentligt. Hver anden gang medbragte hun børnene. Han havde stadig ingen kontakt til sin søster, men talte af og til med sin 74-årige moder i telefonen. Hans børn forstod kun en lille smule italiensk.

I sagen blev fremlagt en skrivelse fra fængselspræsten i Horsens Statsfængsel, der blandt andet redegjorde for, at børnene, der alle var født i Danmark, og hans ægtefælle i tiden efter domsafsigelsen i 1991 var blevet betydeligt mere integrerede i det danske samfund. Fængselspræsten anførte videre, at domfældte i tiden frem til anholdelsen i oktober 1990 havde været beskæftiget i restaurationsbranchen, siden 1988 som selvstændig restauratør i Århus. Familien havde således indtil anholdelsen ikke ligget det danske samfund til byrde.

Det blev samtidig fremhævet, at der var tale om en intakt og vel-fungerende familie, samt at domfældte havde udvist eksemplarisk adfærd i under sit fængselsophold. Dette understøttedes af en skrivelse fra Kriminalforsorgen i Horsens Statsfængsel.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om opretholdelse af udvisnin-

gen.

Retten udtalte:

"Efter det oplyste, kan det lægges til grund, at efter anholdelse i november 1990 og næsten 4 år frem er det lykkedes for ... at holde kontakten - ja endog udbygge kontakten - til konen og børnene.

Familien er således i det hele blevet mere integreret i det danske.

Dette kan i et vist omfang siges at være en naturlig udvikling. Men det modsatte kunne jo også være sket. Når henses hertil og til de særdeles gode oplysninger om ... finder retten, at betingelserne for at ophæve udvisningen er til stede".

Kendelse afsagt af Vestre Landsrets 9. afdeling den 5. oktober 1994 (kæresag nr. S-2070-94)

Horsens rets kendelse af 30. august 1994 blev køret til Vestre Landsret af anklagemyndigheden med påstand om, at Vestre Landsrets bestemmelse om udvisning i dommen af 28. november 1991 blev opretholdt.

Domfældte påstod den påkærede kendelse stadfæstet.

Landsretten udtalte:

"Det forhold, at ... i den tid, der er forløbet siden afsigelsen af straffedommen, har formået at opretholde kontakten til ægtefællen og børnene, og det forhold, at ... familie i samme tidsrum er blevet mere integreret i det danske samfund, findes ikke i sig selv at udgøre så væsentlig ændrede forhold, at der er grundlag for at ophæve bestemmelsen om udvisning.

Landsretten ændrer derfor den påkærede kendelse, således at bestemmelsen om udvisning i dommen af 28. november 1991 opretholdes".

Køn: Mand
Født den: 16. maj 1964

Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: Lovligt ophold med fast bopæl i 5 år

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 9. februar 1993 (sag nr. 231/1992)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, havde haft lovligt ophold med fast bopæl i Danmark i 5 år.

Ved Østre Landsrets dom af 9. februar 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 8 år for

1. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 2, jf. bilag, liste A, nr. 2, ved på og ved sin bopæl med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af ca. 5 kg heroin, som han overdrog til 3 medtiltalte,
2. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2. jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 2, jf. bilag, liste A, nr. 2, ved i forening med andre og med henblik på videreoverdragelse at have modtaget ca. 2,6 kg heroin, som forinden var indført til Danmark fra Holland og som de herefter videreoverdrog.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig efter udlændingelovens § 23.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen fremgik blandt andet, at tiltaltes ægtefælle, der var tyrkisk statsborger, havde boet i Danmark i 17 år. Parret havde 2 børn på 3 og 4 år. Hans mor boede i Tyrkiet, og han havde 2 brødre i Danmark.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende:

"I medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1, udvises ... tiltalte . . . af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig . . . efter udlændingelovens § 23."

Dom afsagt af Højesteret den 24. maj 1993 (sag nr. II 104/1993)

Østre Landsrets dom af 9. februar 1993 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af straffen og om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Retten stadfæstede dommen og udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Betingelserne for udvisning af ... tiltalte i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3, er opfyldt, og ingen af de i § 26 nævnte hensyn kan føre til at undlade udvisning."

Køn: Mand
Født den: 20. januar 1973
Nationalitet: Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: Lovligt ophold med fast bopæl i ca. 4 år
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 9. februar 1993 (sag nr. 231/1992)

Tiltalte, der var jugoslavisk statsborger, havde haft lovligt ophold med fast bopæl i Danmark i ca. 4 år.

Ved Østre Landsrets dom af 9. februar 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 6 år for

1. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 2, jf. bilag, liste A, nr. 2, ved i forening med andre og med henblik på videreoverdragelse at have modtaget ca. 2,6 kg heroin, som forinden var indført til Danmark fra Holland,
2. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 2, jf. bilag, liste A, nr. 2, ved efter forudgående aftale med andre og med henblik på videreoverdragelse fra Holland til Danmark at have indført 957 gram heroin.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig efter udlændingelovens § 23.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen fremgik blandt andet, at tiltaltes forældre og 2 søskende boede i Danmark og hans morbror boede i Jugoslavien.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende:

"I medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1, udvises ... tiltalte ... af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig ... efter udlændingelovens § 23."

Dom afsagt af Højesteret den 24. maj 1993 (sag nr. II 104/1993)

Østre Landsrets dom af 9. februar 1993 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af straffen og om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse af straffen og påstod stadfæstelse af bestemmelsen om udvisning.

Retten stadfæstede dommen, og udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Betingelserne for udvisning af ... tiltalte i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3, er opfyldt, og ingen af de i § 26 nævnte hensyn kan føre til at undlade udvisning."

Køn: Mand
Født den: 8. maj 1963
Nationalitet: Makedonien

Indrejsetidspunkt: 4. oktober 1987

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 13. april 1994 (sag nr. S-0158-94)

En 30-årig mandlig statsborger fra Makedonien indrejste i Danmark den 4. oktober 1987. Den 9. november 1987 meddelte Direktoratet for Udlændinge den pågældende opholdstilladelse med henblik på varigt ophold på baggrund af ægteskab indgået med en herboende jugoslavisk statsborger.

Den 10. november 1989 blev den pågældende meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom af 13. april 1994 afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 5 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., ved i august 1993 at have indført ca. 753 gram heroin til Danmark med henblik på videreoverdragelse, samt
2. Våbenlovens § 10, stk. 2, jf. § 4, stk. 2, nr. 1, ved senest den 27. oktober 1993 på sin bopæl uden politiets tilladelse at have været i besiddelse af en springkniv.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte følgende vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn kunne

antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende for den pågældende:

§ 26, nr. 1:

Pågældende er 30 år, og har de sidste 17-18 måneder haft fast arbejde på en gummifabrik.

§ 26, nr. 2:

Pågældende blev den 22. september 1987 gift med en herboende jugoslavisk statsborger. Parret har 3 fælles børn på 5 ½ år, 4 år og 10 måneder.

§ 26. nr. 3:

Pågældende kom til Danmark i 1987. Pågældendes bror og dennes hustru kom til Danmark i 1991. Pågældendes svigerfamilie bor ligeledes her i landet. Herudover har han efter det oplyste ingen familie i Danmark.

§ 26, nr. 4:

Pågældende har oplyst, at han har såvel sine forældre, 3 søskende som al familie iøvrigt i Makedonien. Pågældende har bevaret kontakten til sin familie gennem ferieophold i Makedonien ca. hvert andet år.

§ 26. nr. 5:

Direktoratet finder ikke, at der er risiko for, at sigtede vil lide overlast i sit hjemland, eller at der er risiko for, at han vil blive udsat for særlige byrdefulde straffeforanstaltninger eller for dér på ny at blive udsat for straf for den samme lovovertrædelse, som sigtede måtte blive dømt for i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Udvisningspåstanden tages til følge som nedenfor bestemt... Tiltalte udvises af landet med indrejseforbud for bestandig".

Dm afsagt af Højesteret den 9. september 1994 (sag nr. II 147-1994)

Østre Landsrets dm blev af tiltalte indanket for Højesteret mæd påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse af straffen.

Højesteret fandt ikke grundlag for at ændre staffen. Højesteret bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Det tiltrædes, at betingelserne for i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3, jf. § 32, stk. 1, at udvise tiltalte mæd indrejseforbud for bestandig er opfyldt. Da oplysningerne om tiltaltes forhold ikke giver grundlag for at undlade udvisning i medfør af udlændingelovens § 26, stadfæster Højesteret dommen" .

Køn: Mand
Født den: 11. oktober 1954
Nationalitet: Holland

Indrejsetidspunkt: Ifølge pågældendes egne oplysninger indrejste han i 1985. Men først tilmeldt folkeregistret den 5. september 1989

Opholdsgrundlag: EF-opholdsbevis

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af Retten i Struer den 15. august 1995 (sag nr. PS 121/1995)

En 41-årig mandlig statsborger fra Holland indrejste ifølge egne oplysninger i Danmark i 1985. Han blev tilmeldt folkeregistret den 5. september 1989, og den 4. oktober 1989 indgav han ansøgning om opholdsbevis i Danmark.

Ved skrivelse af 11. november 1989 meddelte Direktoratet for Udlændinge den pågældende EF-opholdsbevis gældende til den 4. september 1994 under forudsætning af lønnet beskæftigelse her i landet.

Den 23. november 1994 indgav pågældende ansøgning om forlængelse af opholdsbeviset. Ansøgningen var på domstidspunktet endnu ikke færdigbehandlet, idet pågældende trods flere opfordringer ikke havde fremlagt dokumentation for, at han havde beskæftigelse her i landet.

Ved dom af 15. august 1995 afsagt af Retten i Struer blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 2 år og 3 måneder (fællesstraf) for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, jf. § 285, ved på sin egen bopæl at have tilegnet sig en tilsendt kuvert, indeholdende en checkblanket

fra Den Danske Bank på beløbet 26.711,34 kr. udstedt af forsikringsselskabet Tryg til A, der tidligere havde boet på bo-pælen,

2. Straffelovens § 171, jf. § 23, ved den 20. oktober 1993 at have gjort brug af et falsk dokument til at skuffe i retsforhold, idet pågældende i en bank, indløste den i forhold 1 nævnte checkblanket, som han i forening med ukendte personer havde forsynet med falsk underskrift, ligesom falsk fuldmagt var blevet udfærdiget og forevist. Beløbet blev indsat på pågældendes konto og senere forbrugt, og
3. Straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, ved i tidsrummet ca. den 1. marts 1995 til 1. april 1995 i Struer at have indkøbt 70 kg. hash og herefter efterfølgende videre-solgt 52 kg hash til flere personer, hvorved tiltalte forventede en fortjeneste på 70.000 kr.

Den idømte straf omfattede tillige de ved dom af 15. november 1994 påkendte forhold.

Tiltalte var tidligere straffet således:

1. Den 11. maj 1994 vedtaget bødeforlæg fra Politimesteren i Holstebro på 300 kr., for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1, samt
2. Ved Struer Rets dom af 15. november 1994 for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 285 og jf. § 287 samt færdselslovens § 117, stk. 5, idømt en betinget straf uden straffast-sættelse med en prøvetid på et år samt en tillægsbøde på 6.000 kr., subsidiært hæfte i 10 dage.

Direktoratet for Udlændinge bemærkede følgende vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold kunne antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende for den pågældende:

Ad § 26, nr. 1 og 5:

Der forelå efter direktoratets opfattelse ikke oplysninger om sådanne hensyn, som nævnt i § 26, nr. 1 eller nr. 5.

Ad § 26, nr. 2:

Det fremgik af Det Centrale Personregister, at den pågældende alene havde samlevet med en herboende dansk statsborger i perioden fra den 18. november 1992 til den 1. oktober 1994. Pågældendes tidligere samlever var nu gravid, men det var usikkert, hvorvidt pågældende var fader til barnet.

Henset hertil, sammenholdt med pågældendes omskiftelige livsførelse under sit ophold her i landet, fandt direktoratet herefter ikke, at en beslutning om udvisning vil være særligt belastende.

Direktoratet tilføjede, at uanset det kunne fastslås, at pågældende var fader til barnet, ville dette ikke medføre en ændret vurdering af udvisningsspørgsmålet.

Direktoratet fandt i øvrigt ikke, at der var noget til hinder for, at pågældendes tidligere samlever kunne indrejse og tage ophold i Holland sammen med den pågældende.

Ad § 26, nr. 3:

Det fremgik af det Centrale Personregister, at pågældende blev tilmeldt det danske folkeregister den 5. september 1989, hvorfor han først fra dette tidspunkt havde haft lovligt ophold med fast bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1.

Direktoratet fandt ikke, at det forhold, at pågældende havde haft lovligt ophold med fast bopæl i Danmark i ca. 5 år og 11 måneder, ville gøre en beslutning om udvisning særligt belastende.

Ad § 26, nr. 4:

Ifølge pågældendes egne oplysninger opholdt hans familie sig fortsat i Holland, og han var jævnligt i kontakt med familien.

Sammenfattende indstillede direktoratet herefter, at der blev nedlagt påstand om udvisning af den pågældende.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Når henses til det ret tilfældige præg, de nu begåede lovovertrædelser har, sammenholdt med den bagatelagtige karakter af de tidligere begåede lovovertrædelser, findes betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2 ikke opfyldt, hvorfor anklagemyndighedens påstand herom ikke tages til følge."

Køn: Mand
Født den: 2. december 1968
Nationalitet: Marokko

Indrejsetidspunkt: 10. august 1988

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 23, nr. 3

Dom afsagt af Vestre Landsret den 11. oktober 1995 (sag nr. S-1419-95)

En 27-årig mandlig statsborger fra Marokko indrejste i Danmark den 10. august 1988. Den 27. september 1988 blev han meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 14. september 1989 på grundlag af ægteskab indgået den 8. september 1988 med en herboende dansk statsborger.

Den 16. oktober 1990 blev den pågældende meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse i Danmark.

Ved bevilling af henholdsvis 4. november 1991 og 23. september 1992 blev han separeret fra sin ægtefælle.

Ved dom af 11. oktober 1995 afsagt af Vestre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 12 år for overtrædelse af straffelovens § 237, ved den 3. februar 1995 med et knivstik at have dræbt A, samt for overtrædelse af straffelovens § 244, ved samme dag at have slået B to gange i ansigtet med knyttet hånd.

Tiltalte var tidligere straffet blandt andet ved dom afsagt den 24. marts 1994 af Retten i Århus for overtrædelse af straffelovens § 276 med en betinget dom uden straffastsættelse og en prøvetid på 1 år samt en tillægsbøde på 2.000 kr.

Der forelå erklæring fra Retslægerådet, hvoraf fremgik, at til-

talte ikke var sindssyg, og ikke kunne antages at have været det på tidspunktet for det påsigtede forhold. Han var normalt begavet. Han havde et betydeligt forbrug af alkohol og røg indimellem hash. Personlighedsmæssigt blev tiltalte beskrevet som umoden og dependent. Han var tilbøjelig til at tolke situationer meget subjektivt.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der ikke forelå oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandigt i medfør af udlændingelovens § 23.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Der er enighed om, at betingelserne for i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 3, jf. § 32, at udvise tiltalte af landet med indrejseforbud for bestandigt er opfyldt, og at der ikke foreligger oplysninger, der kan begrunde, at de af tiltalte påberåbte bestemmelser i udlændingelovens § 26, nr. 3, 4 eller 5 skulle være til hinder for udvisningen. I overensstemmelse hermed og i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, udvises tiltalte af landet med indrejseforbud for bestandigt".

Dm afsagt af Højesteret den 1. maj 1996 (sag nr. II 439/1995)

Vestre Landsrets dm blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse.

Højesteret nedsatte straffen til fængsel i 10 år og bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Højesteret tiltræder endvidere, at betingelserne for udvisning er til stede, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3. Efter oplysningerne om tiltaltes personlige forhold og tilknytning til Danmark i øvrigt giver ingen af de i lovens § 26 anførte omstændigheder grundlag for at undlade udvisning".

Køn: Mand
Født den: 27. juni 1959
Nationalitet: Finland

Indrejsetidspunkt: Tilmeldt Folkeregisteret fra den 16. april 1979 til den 3. november 1980 og fra den 9. april 1981 til den 13. september s.a.

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3

Dom afsagt af Vestre Landsret den 2. december 1983 (sag nr. S 2323/1983/nævningesag)

Ved Vestre Landsrets dom af 2. december 1983 blev tiltalte, der var finsk statsborger, idømt fængsel i 16 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, ved at have slået og sparket en mand, i to omgange at have taget kvælertag på manden og stukket en kniv i halsen på ham, hvilket medførte at manden afgik ved døden.
2. Straffelovens § 288, stk. 2, jf. § 288, stk. 1, nr. 1, ved at have frataget den samme mand penge og genstande under og efter voldshandlingerne,
3. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved sammen med en anden med vold at have frataget en person hans tegnebog med bl.a. 80 kr, og
4. Straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, ved sammen med en anden, at stjæle en tegnebog samt sølvtøj til en samlet værdi af ca. 2.688 kr., ved sammen med samme person at stjæle en kuffert med indhold til en samlet værdi af ca. 4.250 kr., og ved at have stjålet en tegnebog med ca. 30 kr.

Tiltalte var tidligere straffet

1. Ved døm afsagt den 21. maj 1981 af retten i Ringsted med hæfte i 14 dage for tyveri og brugstyveri.
2. Ved i tiden fra september 1981 og til april 1983 7 gange at være idømt straf for overtrædelse af lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973 om udlændinges adgang til landet m.v. I det ene af tilfældene fandtes tiltalte tillige skyldig i tyveri.

Tiltalte blev den 6. april 1983 udsendt til Finland i henhold til et udvisningstilhold gældende til den 1. juli 1986.

Tiltalte var endvidere i tiden fra 1978 til 1982 i Finland og Sverige straffet flere gange bl.a. for tyveri, "misshandel" og bedrageri.

Tiltalte blev i forbindelse med sagen mentalundersøgt af Retspsykiatrisk Klinik i Risskov, som afgav erklæring af 30. august 1983. Erklæringen blev forelagt for Retslægerådet, som i en erklæring af 23. september 1983 bl.a. udtalte følgende:

"(Tiltalte) er ikke sindssyg og kan ej heller antages at have været sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling. Han var da formentlig under indflydelse af alkohol og beroligende medicin (stesolid), men der er ikke holdepunkter for, at han befandt sig i en deraf fremkaldt abnorm sindstilstand (patologisk rus). Han er normalt begavet.

Han har siden sin tidligste ungdom havde haft tilpasningsvanskeligheder, og han begyndte tidligt et alkoholmisbrug, der nu er addictivt. Han har i årenes løb tillige haft et betydeligt misbrug af centralstimulerende stoffer og hash og tillige i en periode af LSD. Han har i forbindelse med udtalt amfetaminmisbrug og hashmisbrug haft forbigående hørehallucinationer og forfølgelsesforestillinger og i forbindelse med LSD ligeledes haft forbigående synshallucinationer.

Personlighedsmæssigt må han betegnes som afvigende, præget af kortsynethed, affektlabilitet, tendens til at projicere skyld og ansvar for problemer ud i omgivelserne samt ringe evne til at indleve sig i andre mennesker.

(Tiltalte) må på grund af sin personlighedsmæssige egenart henregnes til straffelovens § 69, stk. 1. Såfremt han findes skyldig kan Retslægerådet ikke pege

på foranstaltninger efter straffelovens § 68, 2. punktum som vil være mere formålstjenlige til imødegåelse af eventuel risiko for fremtidige handlinger ligeartet med den påsigtede end straf."

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om, at tiltalte skulle udvises med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4, og § 32, stk. 1, jf. § 49, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden :

"I medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4, og § 32, stk. 1, jf. § 49, stk. 1, vil denne tiltalte være at udvise med indrejseforbud gældende for bestandig."

Døm afsagt af Højesteret den 7. marts 1984 (sag nr. 443/1983)

Vestre Landsrets døm af 2. december 1983 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af den idømte straf.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse af straffen, og stadfæstelse af dømmens bestemmelse om udvisning.

Højesteret stadfæstede dømmen og udtalte :

"Tre dommere ... stemmer for at stadfæste dømmen i henhold til dens grunde for så vidt angår tiltalte ..., idet der med hensyn til udvisningen henvises til udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3."

Køn: Mand
Født den: 1. juni 1960
Nationalitet: Indien

Indrejsetidspunkt: 27. januar 1982

Opholdsgrundlag: Formentlig udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3 og § 24, nr. 2

Dom afsagt af Vestre Landsrets 1. afdeling den 20. juni 1984
(sag nr. S 67/1984)

En 23-årig mandlig statsborger fra Indien indrejste til Danmark den 27. januar 1982. Den 19. juni 1982 indgik den pågældende ægteskab med en herboende dansk kvinde, og indgav herefter den 25. juni 1982 ansøgning om opholdstilladelse. Parret fik den 28. juni 1983 et fællesbarn.

Ved dom afsagt af Vestre Landsret den 20. juni 1984 blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 6 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, ved den 27. september 1983 i Risskov på fortovet med en køkkenkniv i hver hånd at have tildelt forurettede ialt 18 stik- og snitlæsioner på kroppen, heraf 1 stik på brystets forside i hjerteregionen og 1 dybt stik på brystets forside ved højre nøgleben, hvilket bevirkede, at forurettede senere sammen aften afgang ved døden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Landsretten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærk-

ede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"I betragtning af kriminalitetens art og grovhed sammenholdt med, at tiltalte ophold her i landet har været relativt kortvarigt, findes betingelserne for udvisning - uanset tiltaltes ægteskabelige tilknytning her til landet - at være til stede.

Tiltalte udvises herefter i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3, og samme lovs § 24, nr. 2, med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 12. marts 1985 (sag nr. I 262/1984)

Vestre Landsrets dom af 20. juni 1985 blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpeelse af straffen og stadfæstelse af dommens bestemmelse om udvisning.

Højesteret fandt straffen passende, og udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

3 dommere udtalte:

"Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 26, nr. 2, at der ved afgørelsen af spørgsmål om udvisning må tillægges hensynet til tiltaltes danske familie væsentlig betydning. I det foreliggende tilfælde vil en overflytning til tiltaltes hjemland medføre en vidtrækkende ændring i tiltaltes hustrus og barns livsforhold. Tiltaltes alvorlige forbrydelse, som medfører en straf på fængsel i 6 år, er ikke udslag af international eller i øvrigt organiseret eller planlagt kriminalitet. Under de således foreliggende omstændigheder finder disse dommere det bedst stemmende med hovedhensynene bag lovbestemmelserne, at tiltalte ikke udvises. De stemmer derfor for at lade bestemmelsen om udvisning udgå."

2 dommere udtalte:

"Dommerne: ... er enige i, at tiltalte er skyldig i en særdeles alvorlig forbrydelse. Uanset oplysningerne om tiltaltes familiære forhold finder disse dommere endvidere at burde tillægge det væsentlig betydning, at forbrydelsen blev begået 1 år og 3 måneder efter tiltaltes ansøgning om opholdstilladelse.

De finder det derfor rettest, at tiltalte udvises for bestandig i medfør af lovens § 24, nr. 2, 1. pkt., og stemmer med denne begrundelse for også i denne henseende at stadfæste dommen."

Der vil være at give dom efter stemmeflertallet."

På denne baggrund stadfæstede Højesteret den indankede dom, dog således at bestemmelsen om udvisning udgik.

Køn: Mand
Født den: 3. august 1945
Nationalitet: Marokko

Indrejsetidspunkt: 18. juni 1971

Opholdsgrundlag: Tidligere haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Siden 1981 intet opholdsgrundlag.

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 23, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsret den 1» november 1984 (sag nr. 148/1984/nævningesag)

Tiltalte, der var marokkansk statsborger, var i 1968 på grund af subsistensløshed blevet udvist af Danmark med indrejseforbud i 10 år.

På trods af det meddelte indrejseforbud indrejste tiltalte den 18. juni 1971 på ny her i landet, hvorefter han i falsk navn og under falsk nationalitet indgik ægteskab med en dansk kvinde. Tiltalte meddeltes på baggrund af ægteskabet opholds- og arbejdstilladelse, der løbende blev forlænget, indtil han i 1979 opnåede tidsubegrænset opholdstilladelse efter EF-reglerne. Ægteskabet blev opløst i 1972.

I perioden 1972-1977 var tiltalte gift med en anden dansk kvinde, med hvem pågældende fik to børn. Tiltalte fik ved skilsmissen fra denne hustru tillagt forældremyndigheden over en 11-årig dreng.

I 1980 blev tiltaltes tidsubegrænsede opholdstilladelse inddraget under henvisning til, at denne var opnået ved svig.

I 1981 indgik tiltalte påny ægteskab med en dansk kvinde. Tiltalte fik sammen med ægtefællen ét barn. I december 1982 fraflyttede æg-

tefællen den fælles bopæl, og i september 1984 blev ægteskabet opløst.

Ved Østre Landsrets dom af 1. november 1984 blev tiltalte idømt fængsel af 4 år og 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, ved at have modtaget og opbevaret cirka 1,1 kilo heroin, hvoraf han havde videresolgt cirka 550 gram heroin,
2. Straffelovens § 191, ved at have købt 119 gram heroin, hvoraf han fik leveret 58 gram,
3. Straffelovens § 191 jf. § 21, ved at have forsøgt at indføre 100 gram heroin, og
4. Straffelovens § 266, ved med et oversavet jagtgevær at have truet en kvinde.

Tiltalte var tidligere her i landet straffet:

1. Ved dom afsagt af Københavns byret den 30. april 1981 for overtrædelse af straffelovens § 171, jf. § 172, § 287, jf. § 284, jf. § 276, samt lov om euforiserende stoffer, med fængsel i 3 måneder, og
2. Ved dom afsagt af Københavns byret den 8. januar 1982 for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. § 21 og til dels § 23 og § 89, med fængsel i 10 måneder.

Tiltalte var endvidere i juni 1969 efter en dom på 2 år og 6 måneders fængsel for narkotikakriminalitet blevet udvist af Sverige for bestandig.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og anførte følgende:

"Der er afgivet 15 stemmer for i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 4, at tage den af anklagemyndigheden nedlagte påstand om udvisning af

tiltalte med indrejseforbud for bestandig til følge, jf. lovens § 32, stk. 1. Der er afgivet 9 stemmer for i medfør af lovens § 26 at undlade udvisning under hensyn til tiltaltes ophold her i landet siden 1971, hans tilhørsforhold til landet gennem 3 ægteskaber samt navnlig til, at han har 3 børn her i landet, hvoraf han har forældremyndigheden til den 11-årige søn af andet ægteskab."

Dm afsagt af Højesteret den 9. september 1985 (sag nr. 403/1984)

Østre Landsrets dm blev af tiltalte anket til Højesteret med påstand om formildelse samt ophævelse af udvisningsbeslutningen. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse af straffen.

Det blev i forbindelse med sagen oplyst, at sønnen fra tiltaltes andet ægteskab som tiltalte ved skilsmissen var blevet tillagt forældremyndigheden over - siden tiltaltes anholdelse havde boet hos sin moder.

Højesteret, der tiltrådte landsrettens strafudmåling, udtalte for så vidt angår udvisningsspørgsmålet følgende:

"Betingelserne i udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 23, nr. 3, for at udvise tiltalte findes opfyldt, og de i lovens § 26 nævnte hensyn findes ikke i det foreliggende tilfælde at kunne begrunde, at udvisning undlades."

Højesteret stadfæstede herefter landsrettens dm.

Køn: Mand
Født den: 10. marts 1969
Nationalitet: Marokko

Indrejsetidspunkt: 7. august 1981

Opholdsgrundlag: Familiesammenføringsreglerne
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 1, 2 og 3,
jf. § 22, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byrets 8. afdeling den 7. oktober 1985
(sag nr. 2960/1985)

Tiltalte, en 16-årig marokkansk statsborger, indrejste i Danmark den 7. august 1985 sammen med sin moder og 3 søskende med henblik på familiesammenføring med faderen, der havde boet i Danmark siden 1969.

Den 22. september 1981 blev de pågældende meddelt opholdstilladelse, der senest den 25. august 1983 blev forlænget til den 9. december 1985.

Ved dom af 7. oktober 1985 afsagt af Københavns Byret blev tiltalte i medfør af straffelovens § 69, stk. 1, jf. § 68, 2. pkt., dømt til at undergive sig sociale hjælpeforanstaltninger efter loven om social bistand, med vilkår om blandt andet ophold uden for hjemmet, for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, ved den 27. marts 1985 ved vold eller trussel om vold at have tiltvunget sig samleje med en kvinde,

Tiltalte var tidligere straffet ved:

1. Københavns Byrets dom af 24. september 1984 efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, tildels jf. § 21, med en betinget fængselsstraf af 8 måneder, med en prøvetid 2 år med vilkår om hjælpeforanstaltninger efter bistandsloven, og

2. Københavns Byrets dom af 11. december 1984 efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, med en fællesstraf af fængsel i 1 år og 3 måneder. Fuldbyrnelsen af 1 år udsattes og bortfaldt efter en prøvetid på 2 år på nærmere angivne vilkår.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 26, nævnte hensyn måtte antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende for den pågældende blandt andet følgende:

"Ad udlændingelovens § 26, nr. 1:

(Tiltalte) er 16 år. Han forlod imidlertid hjemmet allerede inden han fyldte 15 år og efter flere mislykkedes forsøg på at anbringe ham indenfor det sociale system, lever han nu for sig selv. Direktoratet finder på den baggrund ikke, at påstand om udvisning bør undlades på grund af (tiltaltes) alder.

Ad udlændingelovens § 26, nr. 2:

Som ovenfor nævnt bor (tiltaltes) forældre og 3 af hans søskende i Danmark.

(Tiltalte) bor imidlertid ikke hos forældrene og har efter det oplyste meget ringe kontakt med familien, der f.eks. ikke har besøgt ham under varetægtsfængslingen i nærværende sag. Direktoratet finder derfor ikke, at hensynet til familien taler for at undlade påstand om udvisning.

Direktoratet finder heller ikke, at påstand om udvisning bør undlades af hensyn til (tiltalte) selv, når henses til grovheden af den udøvede kriminalitet.

Ad udlændingelovens § 26, nr. 3:

(Tiltalte) var 12 år, da han indrejste til Danmark. Han har delvist haft sin opvækst i Danmark. Han synes dog næppe integreret i en sådan grad, at der er skabt en stærk tilknytning til det dan-ske samfund.

Ad udlændingelovens § 26, nr. 4:

På trods af at tiltalte forlod hjemlandet for 4 år siden, finder direktoratet ikke, at han af den grund kan antages at have mistet tilknytningen til Marokko.

Ad udlændingelovens § 26, nr. 5:

Der er efter direktoratets opfattelse intet i det oplyste, der taler for at undlade udvisning af den grund."

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, og § 24, nr. 2, 2. pkt., og § 24, nr. 3.

Under sagen blev fremlagt mentalerklæring af 12. juni 1985 udarbejdet af Justitsministeriets psykiatriske undersøgelsesklínik, hvoraf fremgik, at tiltalte måtte henføres til den i straffelovens § 69, stk. 1, omhandlede personkreds. Endvidere blev det anbefalet, at tiltalte, som en mere formålstjenlig foranstaltning end straf, burde undergives bistandslovens bestemmelser for børn og unge med henblik på langvarig og konsekvent pædagogisk og psykologisk støtte og behandling.

Endvidere blev fremlagt erklæring af 8. juli 1985 fra retslægerådet. Heraf fremgik, at tiltalte ikke var sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling, men at han var karaktermæssigt betydeligt afvigende og således måtte henføres til den i straffelovens § 69, stk. 1, omhandlede personkreds. På denne baggrund fandt retslægerådet det mere formålstjenligt end straf, jf. straffelovens § 68, 2. pkt., at tiltalte, såfremt han blev fundet skyldig, blev undergivet bistandslovens bestemmelser for børn og unge .

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende :

"Vedrørende spørgsmålet om udvisning finder retten, at tiltaltes ophold her i landet efter udlændingelovens § 27 må beregnes til mere end 2 år men mindre end 4 års varighed. Da retten finder, at de af tiltalte efter dommene af 24. september og 11. december 1984 begåede røveriforhold må anses som grov kriminalitet, samt at tilsvarende gælder nærværende sag, findes tiltalte vedholdende at have begået grov kriminalitet, således at der i udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, er hjemmel til at udvise tiltalte, såfremt de i § 26 nævnte hensyn ikke taler herimod.

Selvom den idømte foranstaltning giver mulighed for, at socialforvaltningen kan

bestemme at tiltalte skal tage ophold på en institution, findes det betænkeligt at fastslå, at foranstaltningen må anses som en strafferetlig retsfølge af frihedsbesrøvende karakter. Herefter findes der ikke hjemmel til at træffe bestemmelse om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. punktum, eller efter § 24, nr. 3.

Under hensyn til tiltaltes unge alder, hans ønske om kontakt med sin moder her i landet, samt at han delvis er opvokset i Danmark og ikke har nogen tilknytning til sit hjemland Marokko, må det antages, at en udvisning vil virke særligt belastende for tiltalte, jfr. udlændingelovens § 26, hvorfor retten finder, at tiltalte ikke bør udvises".

Dom afsagt af Københavns Byrets 15. afdeling den 22. april 1986
(sag nr. 523/1986)

Ved dom af 22. april 1986 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt en fællesstraf af fængsel i 2 år for overtrædelse af straffelovens § 285, jf. § 27, jf. tildels § 21, jf. § 284, jf. § 288, stk. 1, nr. 1, for:

1. tyveri, ved i december 1985 i forening med en anden fra et autoværksted at have stjålet forskelligt værktøj til en samlet værdi af 5.0000,- kr., idet de skaffede sig adgang ved at knuse en rude,
2. tyveri, ved i december 1985 i forening med samme person, fra 6 pølsevogne som stod parkeret i et garagekompleks at have stjålet sodavand og byttepenge, til en samlet værdi af ca. 100 kr, idet de skaffede sig adgang ved med et koben at opbryde en port til garagekomplekset,
3. forsøg på tyveri, ved i december i 1985 i forening med samme person at have forsøgt at opbryde døren til et smedeværksted, for at stjæle. Forehavendet mislykkedes imidlertid, da døren var for godt sikret,
4. hæleri med hensyn til røveri, ved i januar 1986 af en person at have modtaget ca. 100 kr. i kontanter, uagtet han vidste eller havde en bestemt formodning om at pengene, som samme dag af denne var frarøvet en uidentificeret mand, hidrørte fra røveri,

5. tyveri, ved i januar 1986 i forening med en person fra en ikke identificeret mandsperson at have stjålet 500 kr. i kontanter, idet manden under en samtale med tiltalte og den anden person tabte sit pas på gulvet, hvori pengene lå, og
6. røveri, ved i januar 1986 ved vold at have frataget en person en læderskuldertaske med indhold, blandt andet 400 kr. i kontanter, alt til en samlet værdi af ca. 800 kr., idet tiltalte bagfra skubbede pågældende, hvilket bevirkede, at hun faldt og tabte tasken, som tiltalte tog.

Den fastsatte fællesstraf omfattede tillige den betingede del af en straf fastsat ved dom af 11. december 1984.

Tiltalte var tidligere straffet, jf. gennemgangen heraf ovenfor i resumeet af Københavns Byrets dom af 7. oktober 1985.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af tiltalte med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, 2. pkt. og § 24, nr. 3.

Tiltalte forklarede under sagen, at han havde boet i Danmark siden 1981. Han havde ingen tilknytning til Marokko, ligesom han kun talte dårligt arabisk.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Hans ophold her i landet efter udlændingelovens § 27 har været mere end 2 år, men mindre end 4 år. Henset til hans vedvarende grove kriminalitet findes betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, 2 og 3 og jfr. § 22, nr. 2 at være opfyldt. Men under hensyn til tiltaltes unge alder og samlede personlige forhold finder retten, at en udvisning af tiltalte må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, hvorfor udvisningspåstanden ikke tages til følge".

Dom afsagt af Østre Landsrets 11. afdeling den 10. juni 1986 (sag nr. 406/1985 og 121/1986)

Københavns Byrets domme af 7. oktober 1985 og 22. april 1986 blev af anklagemyndigheden indanket for landsretten med påstand om skærkelse, således at tiltalte måtte blive idømt en ubetinget samlet straf af fængsel, og således at tiltalte måtte blive udvist med indrejseforbud gældende for bestandig.

Tiltalte påstod foranstaltninger efter bistandsloven, subsidiært rettens mildeste dom, samt frifindelse for udvisningspåstanden.

Landsretten idømte tiltalte en fællesstraf af fængsel i 2 år og 6 måneder, og udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Det tiltrædes, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 1, 2 og 3, jf. § 22, nr. 2, er opfyldt. Fire af de voterende finder af de i dommen af 22. april 1986 anførte grunde, at udvisningspåstanden ikke bør tages til følge.

To af de voterende finder under hensyn til kriminalitetens art og omfang og til tiltaltes forholdsvist ringe tilknytning til det dansk samfund, at tiltalte bør udvises for bestandig. Der gives dom efter stemmeflertallet."

Tiltalte frifandtes herefter for påstanden om udvisning.

Køn: Mand
Født den: 1. februar 1953
Nationalitet: Gambia
Indrejsetidspunkt: Seneste indrejse: august 1984
Opholdsgrundlag: Opholds- og arbejdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 1, sammenholdt med
§ 22, nr. 3, og § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Østre Landsret den 25. september 1986 (UFR 87.308

H)

En 34-årig mandlig statsborger fra Gambia indrejste i Danmark første gang den 16. juni 1978 og blev den 4. august 1978 gift med en herboende tysk statsborger. Den 14. september 1978 blev tiltalte meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse til den 23. februar 1983. Den 28. februar 1980 udrejste han til Gambia og indrejste på ny til Danmark den 12. december 1980. Tiltalte blev den 27. juli 1981 skilt fra sin ægtefælle.

Den 5. februar 1982 indgik tiltalte ægteskab med en anden dansk statsborger.

Tiltalte udrejste den 13. april 1982 til Belgien og derefter til Gambia. I november 1983 indrejste han på ny til Danmark og blev den 25. november 1984 meddelt opholds- og arbejdstilladelse til den 25. maj 1984. Denne tilladelse blev den 9. oktober 1984 forlænget til den 25. september 1985. Det oplystes i ansøgningen, at han havde været udrejst i tiden 19. marts til 3. august 1984.

Ved dom af 20. januar 1984 blev tiltalte skilt fra sin anden hustru, men de havde i sommeren 1984 boet sammen i Gambia, og i Danmark siden tiltalte indrejste i august 1984.

Den 15. oktober 1985 blev tiltalte meddelt opholds- og arbejds-tilladelse til den 10. oktober 1986.

Ved Østre Landsrets dom af 25. september 1986 blev tiltalte idømt fængsel i 6 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt. , og stk. 2, ved i forening med en anden tiltalt, i tre forhold fra juni 1985 til den 6. november 1985, at have indført i alt 2100 gram heroin til Danmark, alt sammen med henblik på videre-overdragelse. Således fik tiltalte med henblik på videre-overdragelse en medtiltalt til at udføre ca. 262 gram heroin fra Danmark til Norge.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende udlændingelovens § 26, at tiltalte siden januar 1981 havde boet sammen med sin fraskilte hustru, og at de nu havde et fællesbarn på 8 måneder. Tiltalte havde desuden et barn på 7 år fra sit første ægteskab, som han regelmæssigt havde kontakt med. Han havde iøvrigt ingen omgangskreds her i landet. Han havde fortsat forbindelse med sin familie i Gambia, og havde et godt forhold til dem.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af landet med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, § 24, nr.1, jf. § 22, nr. 3, og § 24, nr. 2, 1. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udviste tiltalte for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 1, sammenholdt med § 22, nr. 3, og § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Højesteret den 13. marts 1987 (sac nr. II 343/86)

Østre Landsrets dom blev påanket til Højesteret af tiltalte med påstand om formildelse af den idømte straf samt frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod straffen skærpet og iøvrigt stadfæstel-

se .

Straffen blev forhøjet til fængsel i 7 år.

Højesteret stadfæstede bestemmelsen om udvisning for bestandig.

Køn: Mand
Født den: 23. november 1951
Nationalitet: Uoplyst
Indrejsetidspunkt: Den 12. marts 1986
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
besteramelse:** Udlændingelovens § 22, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 31. august 1990
(sag nr. 28/1990/nævningesag)

En 38-årig mandlig statsborger indrejste i Danmark den 12. marts 1986. Den 3. september 1986 indgik han ægteskab med en dansk statsborger, født i Kenya.

Ved dom afsagt af Østre Landsret blev tiltalte idømt fængsel i 6 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jfr. stk. 1, 2. pkt, jfr. lov om euforiserende stoffer, jfr. lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jfr. § 1, stk. 2, jfr. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jfr. § 2, jfr. bilag 1, liste A, nr. 2, jfr. tildels straffelovens § 21, ved i perioden fra de. 9. juni 1988 til juni 1989, alene eller i forening med andre 1) at have indsmuglet ca. 1100 gram heroin til Danmark med henblik på videreoverdragelse, 2) at have modtaget ikke under 30 gram heroin med henblik på opbevaring, 3) at have overdraget ca. 45 gram heroin ad flere gange til to andre tiltalte og 4) at have forsøgt at indsmugle 176 gram heroin fra Indien til Danmark.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Om tiltaltes personlige forhold fremgik det af sagen, at han den 3. september 1986 havde indgået ægteskab med en dansk statsborger, født i Kenya, og at parret havde en datter, som var født den 17. marts 1988. Hustruen var den 3. juni 1989 blevet anholdt i

Forbundsrepublikken Tyskland, hvor hun senere var blevet idømt 4 års fængsel for indsmugling af heroin. Denne straf var under afsoning i Tyskland. Datteren havde ophold i Danmark hos hustruens søster, der havde opholdt sig her i landet i 1 ½ år og var gift med en dansk statsborger.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig.

Landsretten tog påstanden om udvisning til følge, idet landsretten udtalte følgende:

"Tiltalte vil efter enstemmig afgørelse af retten være at udvise med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jfr. § 22, nr. 3, og § 32, stk. 1."

Dom afsagt af Højesteret den 9. september 1991 (sag nr, I 283/1990)

Østre Landsrets dom af 31. august 1990 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse og påstod udvisningsafgørelsen stadfæstet.

Højesteret bemærkede følgende:

"Højesteret finder straffen passende bestemt og tiltræder afgørelsen om udvisning. Højesteret stadfæster derfor dommen."

Køn: Mand
Født den: 18. januar 1961
Nationalitet: Indien

Indrejsetidspunkt: Fast bopæl fra omkring januar 1984 til den 7.
maj 1988

Opholdsgrundlag: Intet

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr.
3

**Dom afsagt af Østre Landsret den 7. juni 1993 (sag nr. S
289/1992/nævningesag)**

Tiltalte, der var indisk statsborger, indrejste i Danmark i 1981 for at besøge herboende familie.

I slutningen af 1983 indrejste tiltalte påny til Danmark, hvor han den 20. januar 1984 indgik ægteskab med en dansk statsborger. Den 16. maj 1984 indgav han ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af dette ægteskab.

Den 28. maj 1984 indgik tiltalte ægteskab med en anden dansk statsborger og indgav den 6. juni ansøgning om opholdstilladelse. Den 18. juni 1984 blev tiltalte meddelt opholds- og arbejdstilladelse på grundlag af dette ægteskab. Tilladelsen blev senere forlænget, senest den 2. juni 1986, hvor tilladelsen blev meddelt tidsubegrænset.

Den 18. august 1986 blev tiltalte skilt.

Den 7. maj 1988 udrejste tiltalte til Canada, hvor han stiftede selvstændig familie og har 3 mindreårige børn.

Den 25. maj 1992 blev tiltalte udleveret til Danmark af de Canadiske myndigheder. Hans opholdstilladelse i Danmark var da

bortfaldet, idet han ved udrejsen til Canada havde opgivet sin bopæl i Danmark.

Ved Østre Landsrets dom af 7. juni 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 12 år for overtrædelse af straffelovens § 237, ved i december 1984 at have dræbt en person, idet denne dels ved stump vold og dels ved kvælning tilføjedes kvæstningssår og punktformede blødninger, som bevirkede, at denne afgik ved døden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Tiltalte udvises af landet med indrejseforbud gældende for bestandigt, jf. udlændingelovens § 49, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. § 32, stk. 1."

Køn: Mand
Født den: Uoplyst
Nationalitet: Marokko

Indrejsetidspunkt: 18. maj 1991

Opholdsgrundlag: Opholds- og arbejdstilladelse meddelt på baggrund af ægteskab med dansk statsborger

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byret den 1. oktober 1993 (sag nr. 22879/93)

En 31-årig mandlig statsborger fra Marokko indrejste i Danmark den 18. maj 1991. Den 6. august 1991 indgik pågældende ægteskab med en dansk statsborger.

Tiltalte blev på baggrund af ægteskabet meddelt opholds- og arbejdstilladelse den 16. september 1991 med gyldighed til den 5. september 1992. Han havde arbejde fra slutningen af 1991 til anholdelsen den 1. august 1992.

Den 13. april 1992 blev parret separeret, men samlivet blev genoptaget juni-juli 1992.

Den 29. juli 1992 afgik hustruen ved døden, og den 1. august 1992 blev tiltalte anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 237 og § 139.

Ved dom afsagt af Københavns Byret blev tiltalte idømt fængsel i 10 år for overtrædelse af straffelovens § 237 og § 139, ved den 29. juli 1992 i en lejlighed i København at have dræbt sin hustru, idet tiltalte efter at have tildelt hende adskillige slag i hovedet med hånden og med et bræt tildelte hende flere stik med en kniv på kroppen, hvorved hustruen tilføjedes læsioner, blandt

andet perforeredes legemspulsåren og venstre lunge, hvilket bevirkede, at hun af gik ved døden, og ved den 30. juli 1992 - den 31. juli 1992, at have behandlet hustruens lig usømmeligt, idet tiltalte anbragte liget i to plastikposer, som han lagde i en kuffert, hvorefter han i en hyrevogn anbragte liget i bagagerummet og transporterede det til Damhussøen, hvor han smed kufferten med liget i vandet, hvorefter han den 31. juli 1992 trak kufferten i land og overhældte det med benzin, som han antændte, hvorved liget blev forbrændt.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han havde en bror her i landet. Hans to søstre boede i Marokko. Hans forældre levede ikke mere. Han havde hverken børn i Marokko eller i Danmark. Han havde arbejde på Hotel D'angleterre fra slutningen af 1991 til anholdelsen den 1. august 1992.

Direktoratet konkluderede under hensyntagen til den alvorlige kriminalitet, den forventede behandlingsdom samt til at tiltaltes tilknytning til Danmark var bortfaldet, at påstand om udvisning af landet ikke burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3, subsidiært § 24, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3, til følge som nedenfor bestemt, således at tiltalte udvises med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Østre Landsrets 11. afdeling den 4. maj 1994 (sag nr. S-3646-93)

Københavns Byrets dom af 1. oktober 1993 blev anket af tiltalte med principal påstand om, idømmelse af særlige foranstaltninger efter straffelovens § 69, jf. § 68, 2. pkt. Subsidiært påstod tiltalte formildelse af den idømte frihedsstraf. Endvidere påstod

tiltalte frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Straffen fandtes passende udmålt, jf. herved straffelovens § 85.

Landsretten bemærkede følgende:

"Landsretten tiltræder, at tiltalte er udvist med indrejseforbud gældende for bestandig."

Landsretten stadfæstede derfor i det hele den indankede dom.

Køn: Mand
Født den: 24. marts 1929
Nationalitet: USA
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr 2, 1. pkt. og
nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byrets 6. afdeling den 6. december 1983
(sag nr. 3695/1983)

Tiltalte tog i foråret 1982 fast ophold i Danmark.

Ved Københavns Byrets dom af 6. december 1983 blev tiltalte idømt fængsel i 1 år 3 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, ved i flere tilfælde at have modtaget og videresendt eller videre-solgt ialt ca. 500 gram hash, ca. 100 gram heroin, ca. 10 gram marihuana og 2,4 gram kokain. Overtrædelse af straffelovens § 172, stk. 1, jf. § 171, ved at have gjort brug af bus og togkort, hvori tiltalte havde ændret udløbsdatoerne.

Tiltalte bekræftede, at han og hans hustru i foråret 1982 tog fast ophold i Danmark, og at tiltalte siden sommeren 1982 havde kommet sammen med en af de medtiltalte.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24 nr. 3 og § 49.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

" udvisningen af tiltalte kan ikke antages at virke særlig belastende henset til hans og hans hustrus tilhørsforhold til USA."

Dom afsagt af Østre Landsrets 11. afdeling den 22. maj 1984 (sag nr. 68/1984)

Københavns Byrets dom af 6. december 1983 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for kravet om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Et flertal af rettens medlemmer udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"5 af rettens medlemmer tiltræder, at anklagemyndighedens påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., og nr. 3, jf. § 49, er taget til følge. Efter arten og omfanget af tiltaltes kriminalitet finder disse dommere ikke, at oplysningerne om hustruens behov for fortsat lægebehandling i Danmark kan føre til andet resultat."

Et af rettens medlemmer stemmer for at undlade udvisning og udtalte:

"1 af rettens medlemmer finder, at der ved sagens afgørelse bør lægges afgørende vægt på, at tiltaltes hustru har stærkt behov for at fortsætte den påbegyndte lægebehandling i Danmark jf. udlændingelovens § 26, nr. 2, og stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning."

Landsretten stadfæstede herefter byretten dom.

Køn: Mand
Født den: 13. april 1955
Nationalitet: Italien

Indrejsetidspunkt: 28. februar 1983

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2 og 3

Dom afsagt af retten i Århus den 23. maj 1984 (sag nr. 365-366-2/1984)

Tiltalte, der var italiensk statsborger, indrejste til Danmark den 28. februar 1983. Den 17. marts 1983 indgik han ægteskab og den 23. marts 1983 ansøgte han om opholdstilladelse.

Ved Århus rets dom af 23. maj 1984 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for

1. Overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i en restaurant i Århus sammen med en medtiltalt for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, ved at have udtalt at en person ville blive skudt, såfremt de ikke fik udleveret penge, at have aftvunget denne 2.000 kr.,
2. Overtrædelse af straffelovens § 286, stk. 3, jf. § 281, nr. 1 og § 266 ved i en periode delvist i forening med samme medtiltalte, for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding i form af et pengebeløb eller en anpart i en restaurant, at have truet to personer,
  - a. ved under det i forhold 1 nævnte røveri at have truet personen til at udlevere yderligere 10.700 kr, hvilket skete nogle dage senere,
  - b. ved at have indfundet sig på restauranten og truet den ene

person med, at han kunne blive skudt, ligesom de fremsatte trusler om at afbrænde restauranten, såfremt de to personer ikke udbetalte 74.000 kr. og afstod hver en halvdel af deres anpart i restauranten til medtiltalte,

- c. ved at true den ene person med, at hans hustru ville blive stranguleret for øjnene af ham, og at han og hans hustru samt deres barn ville forsvinde fra Århus,
- d. ved at indfinde sig ved den ene persons bopæl, hvor tiltalte ved trussel med pistol tvang denne ud i medtiltaltes bil. Under køreturen greb tiltalte personen om halsen, trykkede en skarpladt pistol imod hans mund og truede ham med, at han skulle skydes, og at der stod en grav klar til ham, såfremt den anden person ikke opgav restauranten således at de tiltalte kunne komme til,

Alt hvorved de tiltalte opnåede et udbytte på 12.700 kr. og forsøgte at opnå et yderligere udbytte på 74.000 kr. og en anpart i restauranten, samt en andel i restaurantens forventede overskud,

- 3. Overtrædelse af straffelovens § 261, stk. 1, ved at have berøvet en person friheden under de i forhold 2.d nævnte omstændigheder, idet personen under ca. 3 kvarters kørsel ikke fik adgang til at forlade bilen,
- 4. Overtrædelse af straffelovens § 260, nr. 1, jf. § 21, og § 266, i 2 tilfælde, ved telefonisk at have udtalt overfor en person at han "ville blive slået ihjel", såfremt han ikke straks indfandt sig hos tiltalte og medtiltalte med henblik på sammen at erhverve en restaurant, hvilket denne imidlertid afstod fra, hvorimod han af frygt henvendte sig til politiet, og ved flere gange telefonisk at have udtalt overfor en anden person at han ville "ende på sygehuset", og "ville blive skudt", såfremt han ikke afskedigede den førstnævnte person, hvilket denne imidlertid afstod fra,
- 5. Overtrædelse af våbenloven, ved i flere tilfælde at have været i besiddelse af en pistol, og
- 6. Overtrædelse af våbenloven, ved at have været i besiddelse af

en pistol, med hvilken han affyrede et skud op i luften.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, § 24, nr. 2 og 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Tiltalte ... udvises i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, og § 24, nr. 2 og 3, med indrejseforbud gældende for bestandig. Det bemærkes herved, at de i lovens § 26 nævnte hensyn ikke findes at burde føre til, at udvisning undlades."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 20. september 1984 (sag nr. 1165/1984)

Dommen afsagt af retten i Århus den 23. maj 1984 blev anket af tiltalte, der påstod formildelse samt, at udvisningspåstanden ikke blev taget følge.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse af såvel straffen som af afgørelsen om udvisning.

Der blev afgivet forklaring af tiltaltes ægtefælle. Ægtefællen forklarede blandt andet, at hun havde 3 børn, 2 mænd tiltalte og 1 barn fra et tidligere ægteskab. Børnene var født i henholdsvis 1977, 1983 og 1984. Hun havde tidligere haft beskæftigelse som sygehjælper, og agtede at søge ind som plejer. Hun mente, at hun af hensyn til børnene ikke havde mulighed for at flytte til Italien. Hun ønskede under alle omstændigheder at opretholde ægteskabet med tiltalte.

Landsretten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Selvom betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2 og 3, findes at være til stede, findes de i lovens § 26, nr. 2, nævnte hensyn at burde føre til, at udvisning ikke skal ske. Anklagemyndighedens påstand om udvisning af ... tiltalte tages derfor ej ... til følge."

Køn: Mand
Født den: 24. december 1965
Nationalitet: Marokko
Indrejsetidspunkt: Den 18. august 1982
Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2., 1. pkt.

Dom afsagt af retten i Brøndbyerne den 29. november 1984 (sag nr. 239/84)

En 19-årig mandlig statsborger fra Marokko indrejste visumfrit i Danmark den 18. august 1982.

Tiltalte blev den 14. januar 1983 meddelt opholdstilladelse her i landet.

Ved dom afsagt af retten i Brøndbyerne blev tiltalte idømt fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 216, jf. § 21, ved den 29. august 1984, i en lejlighed, ved vold eller trussel om vold, at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med en kvinde, hvilket forehavende mislykkedes, da kvinden fik fat om en potteplante, som hun slog tiltalte med i nakken. Tiltalte blev ligeledes dømt for overtrædelse af straffelovens § 266, ved den 29. august 1984 umiddelbart efter ovenstående forhold at have truet med at foretage en strafbar handling, idet tiltalte holdt en brødkniv frem mod kvinden, gik efter hende ud i opgangen og udtalte, at han ville slå naboen ihjel, hvis naboen kom, ligesom han greb fat om hende og udtalte, at han ikke ville gøre hende noget nu, men at han ville komme tilbage en anden dag og enten slå hende ihjel eller voldtage hende.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

I forbindelse med sagen oplystes om tiltaltes personlige forhold,

at han indrejste i Danmark for at få kontakt med en del af hans familie, der var bosiddende her i landet. Disse var hans far, der havde opholdt sig i Danmark i 15-16 år, hans to brødre og hans 2 fætre. Tiltaltes moder, 2 mindreårige søskende og 1 gift søster opholdte sig alle i Marokko. Det var planlagt, at tiltaltes mor og de 2 mindreårige søskende skulle komme til Danmark i december 1982. Tiltalte havde haft fast arbejde siden den 26. maj 1983. Tiltalte tjente ca. 9.000 kr. brutto om måneden.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. med indrejseforbud i 10 år indtil den 1. juli 1994.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet retten bemærkede følgende:

"Idet det lægges til grund, at tiltalte med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet fra den 3. september 1982, og at han blev vare-tægtsfængslet den 3. september 1984, bør spørgsmålet om hans udvisning afgøres efter reglen i udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. Uanset karakteren af tiltaltes kriminalitet findes han dog ikke at burde udvises, når henses til den idømte straf, hans alder, hans beskæftigelsesforhold og til hans familiemæssige tilknytning til personer i Danmark jfr. udlændingelovens § 26, nr. 1 og 2. "

Køn: Mand
Født den: 11. februar 1966
Nationalitet: Italien
Indrejsetidspunkt: 20. april 1982
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Kendelse afsagt af Københavns Byret den 6. april 1984 (sag nr. 3902/1983)

Tiltalte, en 18-årig italiensk statsborger, indrejste i Danmark den 20. april 1982, hvorefter han den 7. juli 1982 tilmeldte sig til folkeregistret. Bortset fra et ophold i Italien på ca. 3 måneder i begyndelsen af 1983, opholdte tiltalte sig i Danmark indtil den 12. maj 1983, hvor han blev frihedsberøvet.

Ved ankedom af 7. oktober 1984 afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år, hvoraf 9 måneder blev gjort betinget, for overtrædelse af straffelovens § 216, jf. tildels § 224, jf. tildels § 21 og § 23, ved den 12. maj 1983 i forening med to medtiltalte at have begået voldtægt og anden kønslig omgængelse overfor en 18-årig pige.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Den 27. oktober 1983 traf Tilsynet med Udlændinge beslutning om udvisning af domfældte for en nærmere angiven periode i medfør af den dagældende lov om udlændinges adgang til landet mv.

Denne beslutning blev indbragt for Københavns Byret i medfør af udlændingelovens § 65.

Anklagemyndigheden nedlagde i den forbindelse påstand om, at tilsynets beslutning om udvisning blev opretholdt.

Domfældte nedlagde påstand om ophævelse af udvisningsbeslutningen.

Domfældte oplyste til sagen, at han var 17 år, da han begik sin strafbare handling, samt at han havde været i arbejde lige siden sin løsladelse. Han boede nu sammen med en dansk pige, som han havde kendt i 3 år og dennes familie.

Retten tog ikke påstanden om opretholdelse af udvisningen til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Når henses til ... enkeltstående kriminelle forhold og det nu oplyste om ... personlige forhold - for ... vedkommende specielt hans unge alder på tidspunktet for den kriminelle adfærd-, finder retten ikke, at hensynet til retshåndhævelsen med fuldt tilstrækkelig styrke bør føre til, at ... skal udvises".

På denne baggrund ophævede retten beslutningen om udvisning.

Kendelse afsagt af Østre Landsrets 14. afdeling den 8. juni 1984
(sag nr. 130/1984)

Københavns Byrets kendelse om ophævelse af udvisningspåstanden blev af anklagemyndigheden køret til landsretten med påstand om, at tilsynets beslutning blev opretholdt.

Domfældte påstod stadfæstelse af byrettens kendelse.

Til støtte for sin påstand gjorde anklagemyndigheden gældende, at det af udlændingelovens § 27 fulgte, at domfældtes opholdstid her i landet måtte anses for endeligt afbrudt ved anholdelsen den 12. maj 1983, og at den sædelighedsforbrydelse, han var blevet idømt 1 års fængsel for, måtte anses for så grov en forbrydelse, at almindelige retshåndhævelsessyn burde føre til udvisning, jf. herved udlændingelovens § 24, nr. 2. 1. pkt.

Heroverfor anførte domfældte, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, ikke var opfyldt. I den forbindelse anførtes det, at der ved beregningen af opholdstiden i henhold til udlændingelovens § 27, alene skulle tages hensyn til hele den faktiske opholdstid her i landet regnet fra

tidspunktet for hans indrejse til Danmark, alene med fradrag af de perioder, hvor han havde været frihedsberøvet. Det anførtes endvidere, at det pådømte voldtægtsforhold, der blev bedømt meget mildt af retten, ikke var af en sådan grovhed, at det burde føre til udvisning.

Domfældte forklarede supplerende, at han under hele sit ophold i Danmark havde haft arbejde som kok.

Landsretten udtalte:

"Under hensyn til det tidsrum, ... domfældte havde været tilmeldt folkeregistret ved afsigelsen af byrettens dom i straffesagen den 7. juli 1983, og til den tid, hvori ... har været varetægtsfængslet, har ... boet her i landet i mindre end 2 år... Herefter, og når henses til den idømt straf og til arten og grovheden af den begåede kriminalitet, findes betingelserne for udvisning af .... i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. at være opfyldt.

Da ingen af de i lovens § 26 nævnte hensyn taler imod udvisning af ... oprettholdes derfor tilsynets beslutninger af ....om udvisning af..."

Kendelse afsagt af Højesteret den 18. april 1985 (sag nr. 331/1984)

Østre Landsrets kendelse blev af domfældte kæret til Højesteret med påstand om stadfæstelse af Københavns Byrets kendelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse af landsrettens kendelse.

Højesteret udtalte:

"Af de i byrettens kendelse anførte grunde vil den være at stadfæste."

Køn: Mand
Født den: 8. juni 1961
Nationalitet: Italien
Indrejsetidspunkt: Omkring den 23. august 1981
Opholdsgrundlag: Uoplyst
Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Kendelse afsagt af Københavns Byret den 6. april 1984 (sag nr. 253/1984)

Tiltalte, en 23-årig italiensk statsborger, indrejste i Danmark omkring den 23. juli 1981, hvorefter han den 15. august 1981 tilmeldte sig folkeregistret. Pågældende opholdte sig derefter i Danmark indtil, han den 12. maj 1983 blev varetægtsfængslet.

Ved ankedom af 7. oktober 1984 afsagt af Østre Landsret blev tiltalte idømt en straf af fængsel i 1 år, for overtrædelse af straffelovens § 216, jf. tildels § 224, jf. tildels § 21 og § 23, ved den 12. maj 1983 i forening med to medtiltalte at have begået voldtægt og anden kønslig omgængelse overfor en 18-årig pige.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Den 4. november 1983 traf Tilsynet med Udlændinge beslutning om udvisning af domfældte for en nærmere angiven periode i medfør af den dagældende lov om udlændinges adgang til landet mv.

Denne beslutning blev indbragt for Københavns Byret i medfør af udlændingelovens § 65.

Anklagemyndigheden nedlagde i den forbindelse påstand om, at tilsynets beslutning om udvisning blev opretholdt.

Domfældte nedlagde påstand om ophævelse af udvisningsbeslutning-

en.

Domfældte oplyste til sagen, at han havde opholdt sig 3 år i Danmark, og at han gennem længere tid havde kendt en dansk pige, som han flyttede sammen med efter sin løsladelse. De agtede at indgå ægteskab, såfremt han ikke blev udvist. Endelig havde han for kort tid siden fået arbejde på en restaurant i Holbæk.

Retten tog ikke påstanden om opretholdelse af udvisningen til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Når henses til ... enkeltstående kriminelle forhold og det nu oplyste om ... personlige forhold ... , finder retten ikke, at hensynet til retshåndhævelsen med fuldt tilstrækkelig styrke bør føre til, at ... skal udvises".

På denne baggrund ophævede retten beslutningen om udvisning.

Kendelse afsagt af Østre Landsrets 14. afdeling den 8. juni 1984
(sag nr. 130/1984)

Københavns Byrets kendelse om ophævelse af udvisningspåstanden blev af anklagemyndigheden kæret til landsretten med påstand om, at tilsynets beslutning blev opretholdt.

Klager påstod stadfæstelse af byrettens kendelse.

Til støtte for sin påstand gjorde anklagemyndigheden gældende, at det af udlændingelovens § 27 fulgte, at domfældtes opholdstid her i landet måtte anses for endeligt afbrudt ved anholdelsen den 12. maj 1983, og at den sædelighedsforbrydelse, han var blevet idømt 1 års fængsel for, måtte anses for så grov en forbrydelse, at almindelige retshåndhævelseshensyn burde føre til udvisning, jf. herved udlændingelovens § 24, nr. 2. 1. pkt.

Heroverfor anførte domfældte, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, ikke var opfyldt. I den forbindelse anførte han, at der ved beregningen af opholdstiden i henhold til udlændingelovens § 27, alene skulle tages hensyn til hele den faktiske opholdstid her i landet regnet fra tidspunktet for hans indrejse til Danmark, alene med fradrag af de perioder, hvor han havde været frihedsberøvet. Dernæst anførte domfældte,

at det pådømte voldtægtsforhold, der blev bedømt meget mildt af retten, ikke var af en sådan grovhed, at det burde føre til udvisning.

Domfældte forklarede supplerende at han kun nåede at arbejde på restauranten fra den 1. april 1984 til den 16. april 1984, hvor han påbegyndte afsoningen af fængselsstraffen på 1 år.

Landsretten udtalte:

"Under hensyn til det tidsrum, ... domfældte havde været tilmeldt folkeregistret ved afsigelsen af byrettens døm i straffesagen den 7. juli 1983, og til den tid, hvori ... har været varetægtsfængslet, har .... boet her i landet i mindre end 2 år ... Herefter, og når henses til den idømt straf og til arten og grovheden af den begåede kriminalitet, findes betingelserne for udvisning af ... i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt, ..., at være opfyldt.

Da ingen af de i lovens § 26 nævnte hensyn taler imod udvisning af ... oprettholdes derfor tilsynets beslutning(er) af ... om udvisning af ... ".

Kendelse afsagt af Højesteret den 18. april 1985 (sag nr. 331/1984)

Østre Landsrets kendelse blev af domfældte kæret til Højesteret med påstand om stadfæstelse af Københavns Byrets kendelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse af landsrettens kendelse.

Højesteret udtalte:

"Af de i byrettens kendelse anførte grunde vil den være at stadfæste."

Køn: Mand
Født den: 15. februar 1951

Nationalitet: Gambia

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

**Døm afsagt af Københavns Byrets 14. afdeling den 17. oktober 1984
(sag nr. 2650/1984)**

En 23-årig mandlig statsborger fra Gambia blev ved døm af 17. oktober 1984 afsagt af Københavns Byret idømt en straf af fængsel i 2 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, jfr. § 244, stk. 2 og 4, ved den 15. juli 1984 ud for "Rådhuskroen", Løngangsstræde 21, med en kniv med en klingelængde på 10 cm, at have tildelt en person 6 knivstik i henholdsvis maven, på venstre håndryg, på venstre skulderblad og ved rygsøjlen.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning, principalt i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4, subsidiært i medfør af lovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge, og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Vedrørende udvisningsspørgsmålet finder retten ikke, at der under de i sagen foreliggende omstændigheder kan blive tale om udvisning på grundlag af udlændingelovens § 24, nr. 4. Under henvisning til den idømte straf og grovheden af den begåede forseelse findes tiltalte imidlertid at burde udvises i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. Retten har herved ikke fundet, at oplysningerne om tiltaltes personlige og familiemæssige tilknytning til herboende danske eller oplysningerne om hans ringe tilknytning til Gambia og den eventu-

eile risiko for, at han vil lide overlast i hjemlandet har kunnet begrunde, at udvisning undlades. Tiltalte udvises derfor af Danmark i 10 år med indrejseforbud indtil den 1. juli 1994."

Dom afsagt af Østre Landsret den 21. maj 1985 (sag nr. 491/1984)

Københavns Byrets dom af 17. oktober 1984 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af den idømte straf, men tog bekræftende til genmæle over for forsvarers påstand om frifindelse for udvisningspåstanden.

Landsretten fandt straffen passende bestemt og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Københavns byrets 14. afdelings dom stadfæstes, idet tiltalte dog frifindes for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 1. december 1964
Nationalitet: England
Indrejsetidspunkt: Den 7. december 1983
Opholdsgrundlag: Ophold i medfør af EF/EØS-reglerne
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byrets 6. afdeling den 10. oktober 1985
(sag, nr. 2752/1985)

Tiltalte, en 19-årig britisk statsborger, indrejste i Danmark den 7. december 1983. Pågældende var født i Pakistan.

Den 16. marts 1984 ansøgte tiltalte om EF-opholdsbevis, men blev ved Direktoratet for Udlændinges skrivelse af 31. maj 1985 meddelt afslag herpå. Tiltalte påklagede den 3. juni direktoratets beslutning til Justitsministeriet, der på tidspunktet for straffesagens behandling ved byretten endnu ikke havde truffet afgørelse i sagen.

Ved dom af 10. oktober 1985 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt straf af fængsel i 8 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 293, stk. 1, ved den 7. og 8. januar 1985 i forening med en anden uberettiget at have gjort brug af en BMW tilhørende en anden mand, som de satte sig i besiddelse af i parkeringskælderen i Hamletsgade og benyttede til kørsel i København og Tåstrup, og
2. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 og § 244, stk. 3, ved den 13. august 1985 i forening og efter aftale med en medtiltalt ved vold at have frataget en person 220 kr. samt sygesikringsbevis og kørekort, idet medtiltalte med en halvfuld ølflaske

tildelte denne to slag i hovedet, hvorefter de, da pågældende var faldet om på jorden, tog pengene fra dennes brystlomme og løb derfra. Ved slaget pådrog pågældende sig i baghovedet en 4 cm lang flænge, som måtte sys.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der ikke forelå oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades, hvorfor direktoratet anbefalede, at der skulle nedlægges påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1, påstand om udvisning med indrejseforbud gældende indtil den 1. januar 1991.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet findes tiltalte ikke at burde forblive her i landet. Anklagemyndighedens påstand tages derfor til følge i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2. Under hensyn til længden af den fastsatte straf fastsættes indrejseforbudets varighed i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jfr. § 32, til 5 år gældende fra den 1. juli 1985."

Dom afsagt af Østre Landsret den 29. november 1985 (sag nr. 261/1985)

Københavns Byrets døm af 10. oktober 1985 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse af den idømte straf.

Tiltalte påstod frifindelse, subsidiært formildelse og særlig frifindelse for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 24 og § 26.

Landsretten fandt straffen passende bestemt, men frifandt tiltalte for påstanden om udvisning. Landsretten udtalte følgende:

"3 voterende stemmer for at stadfæste byrettens straffastsættelse og for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning med indrejseforbud, jfr.

udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

3 voterende stemmer for at forhøje straffen til fængsel i 1 år og for at stadfæste byrettens bestemmelse om udvisning.

Tiltalte straffes herefter med fængsel i 8 måneder og frifindes for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 10. februar 1964
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Uoplyst
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af retten i Ballerup den 10. oktober 1985 (sag nr. 246/1985)

Ved dom afsagt af retten i Ballerup blev tiltalte, der var tyrkisk statsborger, idømt fængsel i 8 måneder for overtrædelse af straffelovens § 232, ved i perioden fra medio april 1985 til den 21. maj 1985, i 4 tilfælde at have udøvet blufærdighedskrænkelser overfor 4 kvinder og i et tilfælde overfor et barn på 12½ år i S-tog eller på S-togsstationer, idet tiltalte befølte kvinderne og barnet overalt på kroppen, alt imens han forsøgte at holde dem fast og i sidstnævnte tilfælde forsøgte at kysse forurettede, der kun var 12½ år.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte blev til brug for byrettens behandling af sagen mentalundersøgt ved Justitsministeriets psykiatriske undersøgelsesklinik, hvis erklæring af 22. juli 1985 havde været forelagt for retslægerådet, der i en erklæring af 12. august 1985 om tiltalte udtalte, at han ikke var sindssyg eller kunne antages at have været det på tidspunkterne for de påsigtede handlinger. Ifølge erklæringen var tiltalte normalt begavet. Han havde haft lettere nervøse eller neurotisk prægede symptomer, men det fandtes ikke sandsynligt, at han var afvigende i en sådan grad, at han kunne henføres til straffelovens § 69. Retslægerådet fandt under ingen omstændigheder foranstaltninger som nævnt i straffelovens § 68, 2. punktum, mere formålstjenlige end straf.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge, idet retten udtalte følgende:

"Forsåvidt angår påstanden om udvisning, har retten lagt vægt på, at tiltalte på gerningstidspunkterne sammenlagt havde opholdt sig i mindre end et år i Danmark, og at der foreligger en række forhold af blufærdighedskrænkelser - hvoraf de 3 anses for meget grove - og at der således ikke kun er tale om et øjeblikks ophidselse eller ubesindighed. Under disse omstændigheder finder retten, at tiltalte ikke bør forblive her i landet, og han udvises derfor i medfør af udlændingelovens § 24, litra 2, som nedenfor bestemt.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud til den 1. juli 1990."

Døm afsagt af Østre Landsret den 6. marts 1986 (sag nr. 319/1985)

Ballerup rets døm af 10. oktober 1985 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for straf, udvisning og erstatning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse, også for så vidt angik indrejseforbudets længde.

Landsretten, der fandt straffen passende bestemt, tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet landsretten bemærkede følgende :

"Med hensyn til påstanden om udvisning finder retten, at der efter udlændingelovens § 26, nr. 2, ikke er tilstrækkelig grund til at udvise tiltalte i medfør af lovens § 24, nr. 2 eller 3."

Køn: Mand
Født den: 22. juni 1951

Nationalitet: Israel

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og
§ 24, nr. 4

Dom afsagt af Københavns Byret den 14. april 1986 (sag nr. 883/1986)

Ved Københavns Byrets dom af 14. april 1986 blev tiltalte, der var israelsk statsborger, idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, jf. § 2, jf. bilag liste A nr. 2, ved i forening og med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af ca. 200 gram heroin.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 4.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Udvisningspåstanden tages i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 4, jf. § 32 til følge som nedenfor bestemt.

... tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig."

Døm afsagt af Østre Landsret den 20. august 1986 (sag nr. 162/1986)

Københavns Byrets døm af 14. april 1986 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten stadfæstede dommen, idet den om udvisningsspørgsmålet udtalte følgende:

"Straffen findes passende, ligesom bestemmelsen om ... udvisning tiltrædes."

Køn: Mand
Født den: 28. august 1945

Nationalitet: Israel

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 4

Dom afsagt af Københavns Byret den 14. april 1986 (sag nr. 883/1986)

Ved Københavns Byrets dom af 14. april 1986 blev tiltalte, der var israelsk statsborger, idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, jf. § 2, jf. bilag liste A nr. 2, ved i forening og med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af ca. 200 gram heroin.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved dom af 7. oktober 1981 ved retten i Amsterdam med fængsel i 4 år for overtrædelse af den hollandske opiumlov og straffelov.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning for bestandig efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 4.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Udvisningspåstanden tages i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 4, jf. § 32 til følge som nedenfor bestemt.

... tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig."

Dom afsagt af Østre Landsret den 20. august 1986 (sag nr. 162/1986)

Københavns Byrets dom af 14. april 1986 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten stadfæstede dommen, idet den om udvisningsspørgsmålet udtalte følgende:

"Straffen findes passende, ligesom bestemmelsen om ... udvisning tiltrædes."

Køn: Mand
Født den: 3. februar 1963
Nationalitet: Sri Lanka

Indrejsetidspunkt: 19. maj 1985

Opholdsgrundlag: Fra maj 1985 til juli 1987 opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Herefter intet opholdsgrundlag.

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2. 1. pkt., og nr. 4

Dom afsagt af retten i Odense den 30. oktober 1986 (sag nr. 155/86 og 137/86)

Tiltalte, der var srilankansk statsborger indrejste i Danmark i 1985 efter at være blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Tiltalte havde på Sri Lanka indgået ægteskab med en dansk kvinde.

Et år efter ægteskabet indgåelse blev ægteskabet opløst. På baggrund heraf meddelte Direktoratet for Udlændinge i 1986 tiltalte afslag på forlængelse af opholds- og arbejdstilladelsen. Direktoratets afgørelse blev efterfølgende stadfæstet af Justitsministeriet, der samtidig pålagde tiltalte at udrejse af Danmark senest den 27. september 1986. Tiltalte havde siden ægteskabets ophør levet sammen med en anden dansk kvinde, med hvem pågældende påtænkte at indgå ægteskab, og med hvem han ventede et barn.

Ved dom afsagt af retten i Odense den 30. oktober 1986 blev tiltalte idømt fængsel af 2 år og 3 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 288, ved i forening med to andre at have af tvunget en ekspeditrice i en kiosk 4.500 kroner,

2. Straffelovens § 288, ved i forening med to andre i en kiosk at have frarøvet ekspeditricen 1.100 kroner,
3. Straffelovens § 276, ved - efter at have skaffet sig adgang til en restaurant gennem et toiletvindue - at have stjålet spiritus og cigaretter til en samlet værdi af 2.682 kroner,
4. Straffelovens § 276, ved - efter at have skaffet sig adgang ved at knuse en rude - fra "Den Rytmiske Aftenskole" at have stjålet musikinstrumenter til en samlet værdi af cirka 20.000 kroner,
5. Straffelovens § 165, ved til politiet urigtigt at have anmeldt en taske indeholdende en videomaskine og en walkman til en samlet værdi af 19.920 kroner stjålet,
6. Straffelovens § 279, jf. § 21, ved at have forsøgt at formå et forsikringsselskab til at udbetale erstatning for videomaskinen og walkman,
7. Straffelovens § 288, ved i et bageri at have røvet cirka 780 kroner, og
8. Straffelovens § 288, ved i endnu et bageri at have røvet 770 kroner.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2 og § 24, nr. 4.

Tiltalte oplyste under sagens behandling, at han ikke fandt det væsentligt at blive i Danmark, men at han inden en tilbagevenden til Sri Lanka ønskede at gennemføre en uddannelse som teknisk assistent inden for landbrugsområdet. Pågældende havde på tidspunktet for anholdelsen netop påbegyndt basisåret inden for EFG, jern- og metal.

Kriminalforsorgen udarbejdede i forbindelse med straffesagen en personundersøgelse jf. retsplejelovens § 808. I undersøgelsen konkluderedes det, at tiltalte skønnedes egnet til at modtage en

dom efter gældende praksis, og at tiltaltes sociale og sproglige tilpasningsvanskeligheder måske delvist ville kunne afhjælpes igennem et 2-årigt tilsyn.

Byretten udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet følgende:

"Når henses til størrelsen af den idømte straf og grovheden af den begåede kriminalitet samt til, at (tiltalte) ikke længere opholder sig lovligt her i landet, findes tiltalte at burde udvises jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt, og nr. 4. Når henses til tiltaltes manglende arbejdsmæssige tilknytning til landet og til den korte varighed af tiltaltes samliv med (samleversken), findes der på trods af, at tiltaltes samleverske venter barn med tiltalte, ikke at foreligge sådanne forhold, som kan antages at medføre, at udvisningen vil virke særlig belastende for tiltalte."

Pågældende udvist herafter med indrejseforbud gældende for bestandig.

Køn: Mand
Født den: 10. februar 1963
Nationalitet: Sri Lanka

Indrejsetidspunkt: 22. april 1985

Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2. 1. pkt.

Dom afsagt af retten i Odense den 30. oktober 1986 (sag nr. 155/86 og 137/86)

Tiltalte, der var srilankansk statsborger, indrejste i Danmark i 1985 efter at være blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Denne tilladelse var senest blevet forlænget indtil den 23. februar 1987.

Ved dom afsagt af retten i Odense den 30. oktober 1986 blev tiltalte idømt fængsel af 2 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 288, ved i forening med to andre at have aftvunget en ekspeditrice i en kiosk 4.500 kroner,
2. Straffelovens § 288, ved i forening med to andre i en kiosk at have frarøvet ekspeditricen 1.100 kroner,
3. Straffelovens § 276, ved - efter at have skaffet sig adgang ved at knuse en rude - fra "Den Rytmiske Aftenskole" at have stjålet musikinstrumenter til en samlet værdi af cirka 20.000 kroner,
4. Straffelovens § 288, ved i et bageri at have røvet cirka 780 kroner, og

5. Straffelovens § 288, ved i endnu et bageri at have røvet 770 kroner.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning af tiltalte for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, stk. 2, nr. 1.

Det oplystes ved behandlingen af sagen, at tiltalte i 1984 på Sri Lanka havde indgået ægteskab med en dansk kvinde. Efter tiltaltes indrejse i Danmark havde ægtefællerne indimellem levet sammen i weekenderne. Hustruen havde imidlertid på tidspunktet for straffesagen ansøgt om skilsmisse.

Tiltalte, der ikke var i besiddelse af en faglig uddannelse, oplyste endvidere under sagens behandling, at han indtil anholdelsen havde haft beskæftigelse som altmuligmand på en færge. Pågældende mente, at han ville være i stand til på ny at opnå ansættelse her. Tiltalte oplyste endvidere, at han ikke ville have problemer med at få arbejde, såfremt han vendte tilbage til Sri Lanka.

Byretten udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet følgende:

"Når henses til størrelsen af den idømte straf og grovheden af den begåede kriminalitet findes tiltalte at burde udvises, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. Der findes ikke, når henses til den korte varighed af tiltaltes ophold i Danmark og til tiltaltes manglende arbejdsmæssige tilknytning til landet, samt når henses til, at tiltalte ikke bor fast sammen med sin ægtefælle, at foreligge sådanne forhold som kan antages at medføre at udvisningen vil virke særlig belastende for tiltalte."

Pågældende udvistes herefter med indrejseforbud i 10 år.

Dom afsagt af Østre Landsret den 30. marts 1987 (sac? nr. 396/1986)

Odense rets dom af 30. oktober 1986 blev af tiltalte anket til landsretten med påstand om frifindelse. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse af straffen.

Landsretten fandt ikke grundlag for at ændre byrettens bestemmelse om udvisning og udtalte:

"Landsretten tiltræder den fastsatte udvisning af tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., med indrejseforbud indtil 1. januar 1997, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1."

Køn: Mand
Født den: 10. marts 1960
Nationalitet: Iran

Indrejsetidspunkt: 17. april 1987

Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2. 1. pkt.

Dom afsagt af kriminalretten i Hillerød den 8. juli 1987 (sag nr. 196/1987)

Tiltalte, der var iransk statsborger, indrejste i Danmark i april 1987 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Ved dom afsagt af kriminalretten i Hillerød den 8. juli 1987 blev tiltalte idømt fængsel af 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, ved at have stjålet 13.500 kroner, som tiltaltes hustru opbevarede for sin broder,
2. Straffelovens § 260 og § 232, ved at have tvunget hustruen, der var bundet og af klædt, til at tåle, at han tog et eller flere fotografier af hende, hvilket var egnet til at krænke hendes blufærdighed,
3. Straffelovens § 266, ved at have udtalt, at han, såfremt hustruen oplyste noget om det passerede, ville slå hende ihjel, hvilket var egnet til hos hende at fremkalde alvorlig frygt for liv, helbred eller velfærd, og
4. Straffelovens § 261, ved den 27. maj 1987 i tidsrummet mellem cirka klokken 9.30 og cirka 13.30 at have berøvet hustruen

friheden, idet tiltalte bandt hende.

I Direktoratet for Udlændinges udtalelse til brug for sagen anførtes vedrørende tiltaltes personlige og familiemæssige forhold, at tiltalte indrejste i Danmark i 1987 efter 2 år forinden i Iran at have indgået ægteskab med den nu i Danmark fastboende hustru. Tiltaltes hustru var omtrent *M* år efter ægteskabets indgåelse indrejst i Danmark, hvor hun havde ansøgt om asyl. Hustruen meddeltes i 1986 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

I 1986 indgav tiltalte via den danske ambassade i Teheran ansøgning om at måtte blive familiesammenført med hustruen i Danmark. Denne ansøgning blev i marts 1986 imødekommet, hvorefter tiltalte indrejste her i landet.

I forbindelse med sagens behandling oplyste tiltalte vedrørende forholdet til hustruen, at ægtefællerne forinden indrejsen i Danmark udover samlivet i Iran tillige havde samlevet cirka 5 måneder i Tyrkiet, i hvilken periode forholdet mellem dem havde været godt. Efter tiltaltes ankomst til Danmark havde forholdet imidlertid ikke fungeret. Hustruen havde alene tilladt ham at flytte ind på hendes bopæl, da han ikke havde andet sted at bo. I foråret 1987 havde hustruen besluttet, at hun ville skilles.

Tiltalte oplyste endvidere, at han i Iran - på grund af en tvist med en såkaldt "gardist" - havde mistet sit arbejde. Pågældende oplyste, at han gerne på ny ville bosætte sig i Iran, men frygtede betydelige ubehageligheder dels i form af fængsel, dels som følge af manglende anerkendelse af en i Danmark opnået skilsmisse.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Retten udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet følgende:

"Under hensyn til den idømte straf og grovheden af de begåede forbrydelser, for hvilke strafferammen, bortset fra forhold 3 (tyveri), indeholder et maksimum af fængsel i mindst 2 år, er betingelserne for udvisning i medfør af § 24, nr. 2, 1. pkt., opfyldt, og idet de af tiltalte nævnte forventede vanskeligheder efter hjemkomsten til Iran, som han ikke selv er flygtet fra, ikke kan sidestilles med overlast som anført i lovens § 26, nr. 5, vil anklagemyndighedens påstand om udvisning være at tage til følge, således at den i lovens § 32, stk. 1, nævnte

frist fastsættes til 5 år fra 1. juli 1987."

Dom afsagt af Østre Landsret den 5. oktober 1987 (sag nr. 261/1987)

Kriminalrettens dom af 8. juli 1987 blev af tiltalte anket til landsretten med påstand om frifindelse. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse af straffen samt stadfæstelse for så vidt angår beslutningen om udvisning.

Det oplystes i forbindelse med sagen, at tiltalte og hustruen var blevet separeret ved bevilling af 25. juni 1987.

Et flertal udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Fem af rettens medlemmer kan af de i dommen anførte grunde tiltræde bestemmelsen om udvisning med indrejseforbud indtil 1. juli 1992."

Et mindretal udtalte følgende:

"Et af rettens medlemmer finder ikke, at de begåede forhold er af en sådan art og grovhed, at de bør medføre udvisning."

Landsretten stadfæstede herefter kriminalrettens dom.

Køn: Mand
Født den: 18. december 1966
Nationalitet: Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: Første gang i 1984
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byret den 31. maj 1988 (sag nr. 1676/1988)

Tiltalte, der var jugoslavisk statsborger, havde opholdt sig i Danmark fra begyndelsen af 1984 til begyndelsen af 1986. Han indrejste i Danmark påny i oktober 1986, hvor han blev gift med en dansk kvinde.

Ved Københavns Byrets dom af 31. maj 1988 blev tiltalte idømt fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 3, jf. bilag liste B, nr. 80, ved at have været i besiddelse af 225,5 gram morfinbase med henblik på videreoverdragelse.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold blandt andet, at samlivet med ægtefællen havde været meget kortvarigt. Siden slutningen af 1987 havde han boet sammen med en anden kvinde, der var irsk statsborger.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., og § 24, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Tiltalte ... udvises i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., og § 24, nr. 3, jf. § 32, stk. 1, i 10 år med indrejseforbud gældende indtil den 1. juli 1998."

Dom afsagt af Østre Landsret den 25. juli 1988 (sag nr. 266/1988)

Københavns Byrets dom af 31. maj 1988 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse af den udmålte straf og med påstand om udvisning for bestandig.

Tiltalte ankede med påstand om formildelse af udvisningsbestemelsen i dommen, således at tiltalte udvistest i et kortere tidsrum.

Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder, og tog anklagemyndighedens påstand om udvisning for bestandig til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Tiltalte udvises med indrejseforbud for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 12. december 1968
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og 3

Dom afsagt af kriminalretten i Helsingør den 19. august 1988 (sag nr. 287/188)

Tiltalte, der var jugoslavisk statsborger, havde siden november 1985 boet her i landet med henblik på varigt ophold. Pågældende havde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Ved dom afsagt af kriminalretten i Helsingør den 19. august 1988 blev tiltalte idømt fængsel af 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, ved den 13. april 1988 på et diskotek at have stjålet en kvindes taske, indeholdende cirka 150 kroner og nogle legitimationspapirer,
2. Færdselslovens § 56, ved i 2 tilfælde at have ført personbil, uagtet at tiltalte ikke havde erhvervet kørekort,
3. Straffelovens § 172, jf. § 171, jf. § 21, ved at have udskiftet billedet i et kørekort med et billede af sig selv, for at gøre brug af dokumentet til at skuffe i retsforhold, og
4. Straffelovens § 276, ved i forening med andre at have stjålet et større antal damesko, dametøj og smykker til en samlet værdi af 32.127 kroner.

Tiltalte var tidligere straffet her i landet:

1. Ved Helsingør kriminalrets dom af 6. november 1987 for overtrædelse af straffelovens § 276 og færdselslovens § 56 med en betinget dom uden straffastsættelse med prøvetid i 2 år, og
2. Ved Gladsaxe rets dom af 16. marts 1988 for overtrædelse af straffelovens § 244 og § 285, jf. § 276, jf. tildels § 21 og § 293 med en fællesstraf af fængsel i 4 måneder omfattende dommen af 6. november 1987.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning under henvisning til udlændingelovens § 24, nr. 2 og 3.

Retten udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet følgende:

"Under henvisning til, at tiltalte siden 11. november 1985 må antages efter det oplyste at have boet her i landet med henblik på varigt ophold, og idet der uanset det oplyste om hans tidligere vandel ikke findes fuldt tilstrækkeligt grundlag for at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet vil begå nye lovovertrædelser, findes betingelserne for udvisning af tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2 eller nr. 3, ikke fuldt ud at være opfyldte, hvorfor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke vil være at tage til følge. Det tilføjes, at retten ved sin overvejelse tillige har taget hensyn til, at politiet i forbindelse med tiltaltes tidligere straffesager ikke har nedlagt påstand om udvisning."

Tiltalte blev herefter frifundet for påstanden om udvisning.

Køn: Mand
Født den: 20. august 1970
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: August 1987
Opholdsgrundlag: Uoplyst
Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byret den 5. september 1988 (sag nr. 2819/1988)

Ved dom af 5. september 1988 afsagt af Københavns Byret, blev tiltalte, en 18-årig tyrkisk statsborger, der var indrejst i Danmark i august 1987, idømt en straf af betinget fængsel i 10 måneder med en prøvetid på 2 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 23. juni 1988 i forening med to andre personer ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold at have- frataget to personer deres tegnebøger indeholdende henholdsvis 470 kr og 230 kr, samt diverse personlige papirer,
2. Straffelovens § 276, ved den 23. juni 1988 i forening med to andre fra en personbil, hvortil de skaffede sig adgang ved at opbryde en dør at have stjålet en dameruskindsjakke til en værdi af ca. 200 kr,
3. Straffelovens § 276, ved den 23. juni 1988 i forening med to andre fra en uaflåst personbil at have stjålet 1 hvid damejakke og 1 bøllehat til en samlet værdi af ca. 375 kr.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud i medfør af udlændinge-

lovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Tiltalte oplyste om sine personlige forhold, at han i 1987 kom til Danmark, hvor hans fader arbejdede, mens hans moder og øvrige søskende blev i Tyrkiet. Pågældende, der havde haft 4 års skolegang i Tyrkiet, havde i Danmark blandt andet arbejdet på en fabrik.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Med hensyn til udvisningspåstanden er betingelserne i udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., efter straffastsættelsen ikke opfyldt, hvorfor tiltalte frifindes for påstanden herom."

Køn: Mand
Født den: 29. maj 1952
Nationalitet: Holland
Indrejsetidspunkt: 16. juni 1987
Opholdsgrundlag: EF-opholdsbevis
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byret 10. afdeling den 21. januar 1988
(sag nr. 4504/87)

Tiltalte, der var hollandsk statsborger, indrejste i Danmark den 16. juni 1987, hvor han siden havde haft fast ophold. Han blev den 19. maj 1988 meddelt EF-opholdstilladelse gældende til den 17. maj 1993 med henblik på varigt ophold.

Ved Københavns Byrets dom af 21. januar 1988 blev tiltalte idømt fængsel i 60 dage for overtrædelse af:

1. Loven om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9 november 1984 § 27, jf. § 3, jf. bilag liste B nr. 10, ved i august 1987 efter forudgående aftale med en uidentificeret person i Holland ad 3 gange at have indført i alt ca. 20 gram amfetamin fra Holland til Danmark, idet han modtog amfetaminen i postbesørgede breve, der for to af brevenes vedkommende var afsendt fra Holland af en uidentificeret person, hvoraf han ved anholdelsen den 26. oktober 1987 var i besiddelse af i alt ca. 15 gram.
2. Våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1 stk. 1, nr. 1 og 2, sammenholdt med bekendtgørelse nr. 53 0 af 1]. december 1985, § 2, ved den 26. oktober 1987 på sin bopæl uden politiets tilladelse at have været i besiddelse af 1 stk. uboret stratpistol af mærket Røhm RG 7 samt 50 stk. skarpe patroner, cal. 22.

Tiltalte var ikke tidligere i Danmark straffet.

Det fremgår af sagen, at tiltalte traf i februar 1987 mødte en dansk kvinde i Israel, og at de i juni 1987 sammen rejste til Danmark. De havde siden boet sammen. Tiltalte havde endvidere siden 30. september 1987 haft arbejde i sin svigerfaders firma.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud i 10 år jf. udlændingeloven § 49, stk. 1, jf. § 24 nr. 4 .

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge.

Retten bemærkede følgende:

"Selvom tiltalte er fundet skyldig i at have indført en ikke ubetydelig mængde amfetamin til Danmark med henblik på videresalg, må forholdet anses for at være af så lejlighedspræget karakter, at der ikke findes at være helt tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om udvisningen af den ikke tidligere straffede tiltalte, som på trods af sit ret kortvarige ophold her i landet må anses for nært knyttet til ... og hendes familie, til følge."

Dm afsagt af Østre Landsret 12. afdeling den 13. juli 1988. (sag nr. 191/1988)

Københavns Byrets dm af 21. januar 1988 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse af den idømte straf og om udvisning af tiltalte.

Tiltalte påstod stadfæstelse, eventuelt således, at straffen gjordes betinget.

Det fremgår af sagen, at tiltalte den 20. februar 1988 havde indgået ægteskab med sin danske veninde.

Landsretten fandt henset til forseelsernes karakter samt til, at at indsmuglingen var planlagt og foretaget for vindings skyld at straffen burde forhøjes til fængsel i 5 måneder.

Landsretten udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisningen:

"Af de foran anførte grunde og efter varigheden og karakteren af tiltaltes tilknytning til landet stemmer 5 dommere for at tage anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. pkt.

1 dommer vil af de af byretten anførte grunde samt henset til, at tiltalte nu har indgået ægteskab, ikke tage udvisningspåstanden til følge.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet, således at tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud i 10 år."

Døm afsagt af Højesteret den 6 . januar 1989. (sag nr. I 302/1988)

Østre Landsrets døm af 13. juli 1988 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af straffen samt stadfæstelse af dømmens bestemmelse om udvisning.

Højesteret nedsatte straffen til fængsel i 4 måneder og udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Efter det oplyste om kriminalitetens omfang og om tiltaltes familiemæssige tilknytning til personer her i landet finder Højesteret ikke, at tiltalte bør udvises, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., sammenholdt med § 26, nr. 2. Bestemmelsen om udvisning bør derfor udgå."

Køn: Mand
Født den: 25. august 1965
Nationalitet: Egypten

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byret den 6. januar 1989 (sag nr. 956/1988)

En 24-årig mandlig statsborger fra Egypten blev ved dom afsagt af Københavns Byret den 6. januar 1989 idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, ved den 20. september 1988 i en opgang ved vold eller trussel om vold at have tiltvunget sig samleje med forurettede, idet tiltalte skubbede hende ind i opgangen og ned på gulvet, hvorefter han gennemførte samleje til sædafgang.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Det fremgik af en udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge, at tiltalte var gift med en dansk statsborger.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., med indrejseforbud gældende til den 1. juli 1998.

Retten tog påstanden om udvisning til følge, idet retten bemærkede følgende:

"Anklagemyndighedens påstand om udvisning tages til følge i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. punktum, med indrejseforbud indtil den 1. juli 1998. Der bemærkes herved, at retten ikke under de givne omstændigheder har fundet tiltaltes tilknytning til sin danske ægtefælle eller andre forhold til hinder for udvisning, jfr. herved udlændingelovens § 26."

Dom afsagt af Østre Landsret den 2. marts 1989 (sag nr. 34/1989)

Københavns Byrets dom af 6. januar 1989 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse, herunder om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten fandt straffen passende bestemt og stadfæstede byrettens bestemmelse om udvisning. Landsretten udtalte følgende:

"4 voterende stemmer for tillige at stadfæste dommens bestemmelser om udvisning .

1 voterende stemmer for at frifinde tiltalte for udvisningspåstanden."

Kendelse afsagt af Københavns Byret den 6. december 1989 (sag nr. 3762/1989)

Ved skrivelse af 30. august 1989 begærede tiltalte spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1.

Tiltaltes forsvarer gjorde i forbindelse med byretssagen gældende, at der var indtrådt væsentlige ændringer i forhold til situationen den 2. marts 1989, idet tiltaltes helbredstilstand var alvorligt: forringet som følge af en langvarig spiseværing.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om opretholdelse af udvisningen under henvisning til, at tiltaltes helbredsmæssige forringelse måtte anses som selvforskyldt.

Byretten udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Retten finder det på grundlag af overlæge...s oplysninger godtgjort, at domfældtes helbred nu er alvorligt truet, og at der i den foreliggende situation ikke er udsigt til bedring. Som domfældtes fysiske og psykiske tilstand har udviklet sig siden april 1989 finder retten en nærliggende risiko for en tragisk udvikling i sagen, hvis afgørelsen om udvisning fastholdes. Der findes derfor nu at foreligge så væsentlige ændringer i domfældtes forhold, at udvisningen må ophæves i medfør af udlændingelovens § 50, jf. § 26."

Kendelse afsagt af Østre Landsret den 22. december 1989 (sag nr. 537/1989)

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at tiltalte fra den 2. april 1989 havde nægtet at tage føde til sig samt nedsat sine aktiviteter til et minimum, ligesom han havde foretaget enkelte selvmordslignende forsøg. Fra den 13. juni 1989 var han blevet tvangsernæret via sonde i mavesækken.

Ved skrivelse af 18. august 1989 fra Kriminalforsorgen konkluderedes det, at tiltaltes tilstand og situation udgjorde en trussel mod såvel hans fysiske som mentale helbred, og at det ville være helt uforsvarligt at sende ham ud af landet.

Tiltalte fortsatte med at sultestrejke, men accepterede tvangsernæring ved sonde.

Af en lægeerklæring, som blev fremlagt i sagen, anførtes det om tiltaltes hustrus forhold, at hun indtil dommen ikke havde haft psykiske problemer. Efter dommen fremtrådte hun distræt og rådvild, ligesom lægen konkluderede, at en eventuel udvisning ville være truende for hendes sociale og helbredsmæssige tilstand.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at det efter udlændingelovens § 50, stk. 1, krævedes, at der var indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold.

Direktoratet bemærkede videre, at der ikke burde ske udsendelse af tiltalte, så længe hans helbredstilstand var som anført. Men direktoratet fandt ikke, at dette forhindrede, at udvisningen med indrejseforbud indtil den 1. juli 1998 af tiltalte blev fastholdt med henblik på udsendelse af domfældte, når hans helbredsmæssige tilstand tillod det.

Sammenfattende var det direktoratets opfattelse, at der burde nedlægges påstand om fastholdelse af den idømte udvisning, dog således at udsendelsen først skulle ske, når den pågældendes helbredsmæssige tilstand tillod det.

Ved Østre Landsrets kendelse blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden.

Kendelse afsagt af Højesteret den 8. august 1990 (sag nr. 181/1990)

Den af Østre Landsret afsagte kendelse blev med Justitsministeriets tilladelse indbragt for Højesteret af anklagemyndigheden med påstand om, at bestemmelsen om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., i Østre Landsrets dom af 2. marts 1989 blev opretholdt.

Den beskikkede forsvarer påstod stadfæstelse.

For Højesteret fremlagdes lægeerklæringer af 21. marts og 13. juni 1990 fra Bispebjerg Hospital, psykiatrisk afdeling E, hvoraf konklusionen af erklæringen fra den 13. juni 1990 var følgende:

"Det drejer sig om en 24-årig gift mand af egyptisk herkomst, som udviklede en sindssygelig reaktiv depression i forbindelse med en truende adskillelse fra hustruen, som er hans eneste nærtstående og fortrolige person overhovedet. Efter en længerevarende indlæggelse, hvorunder patienten blev behandlet med antipsykotisk medicin i høj dosering, en behandling, som fortsat opretholdes, forbedres tilstanden, og han kunne udskrives uden sindssygelige symptomer. Han har udvist en betydelig reaktivitet i forbindelse med belastning, og der består fortsat en væsentlig risiko for et tilbagefald til den sindssygelige tilstand, der også rummer latent selvmordsfare, såfremt han belastes af en truende eller en reel adskillelse fra hustruen."

Højesteret stadfæstede landsrettens kendelse, idet Højesteret bemærkede følgende:

"Det tiltrædes, at der efter afsigelsen af Østre Landsrets anke dom er indtrådt væsentlige ændringer i domfældtes helbredsmæssige forhold. Disse ændringer, som i hvert fald efter de senest foreliggende lægeerklæringer ikke kan anses for selvforskyldte, gør det overvejende betænkeligt at opretholde beslutningen om udvisning af domfældte."

Køn: Mand
Født den: 1. maj 1961
Nationalitet: England
Indrejsetidspunkt: Seneste indrejse den 1. juli 1988
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af Østre landsret den 10. maj 1989

Ved Østre Landsrets dom af 10. maj 1989 blev tiltalte idømt fængsel i 4 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., ved i begyndelsen af juli 1988 med henblik på videreoverdragelse at have modtaget ialt ca. 400 gram heroin.
2. Våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1, nr. 4, jf. justitsministeriets bekendtgørelse nr. 438 af 19. juli 1988 § 9, stk. 1, nr. 9, jf. tidligere bekendtgørelse nr. 530 af 11. december 1985 § 7, stk. 1, nr. 3, ved i et til hans bopæl tilhørende kælderrum uden politiets tilladelse at have været i besiddelse af en gaspatron, kaliber 8 mm mrk. GECO 9 mm CS.

Tiltalte var tidligere straffet.

Ved Københavns byrets dom af 19. januar 1987 fundet skyldig i tyveri. Straffastsættelsen blev ved dommen udsat i medfør af straffelovens § 56, stk. 1, med en prøvetid på 2 år, og tiltalte idømmes en tillægsbøde.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning af landet med indrejseforbud gældende for bestandig.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Med hensyn til påstanden om tiltaltes udvisning af landet er der afgivet 23 stemmer for i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, at tage denne påstand til følge og 1 stemme for frifindelse. Efter afstemningens resultat vil tiltalte være at udvise af landet for bestandig."

Dm afsagt af Højesteret den 8. december 1989 (sag nr. II 166/1989)

Østre Landsrets dom af 10. maj 1989 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af den idømte straf samt frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod straffen skærpet og i øvrigt stadfæstelse.

Højesteret stadfæstede dommen med følgende udtalelse:

"Da straffen er passende bestemt, og da der ikke er grundlag for at ophæve bestemmelsen om udvisning, stadfæster Højesteret dommen."

Køn: Mand
Født den: 27. juli 1970
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: Den 8. april 1988

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led

Dom afsagt af retten i Ballerup den 29. august 1990 (sag nr. S. 106/90)

En 20-årig jugoslavisk statsborger indrejste i Danmark den 8. april 1988, hvorefter han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse med henblik på varigt ophold. Den pågældende er tilmeldt folkeregisteret.

Ved dom af 29. august 1990 afsagt af retten i Ballerup blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1 ved den 24. februar 1990 i Ballerup at have udøvet legemsangreb af særlig rå, brutal og farlig karakter over for en mand, idet tiltalte formentlig med en springkniv tildelte denne 2 knivstik, hvoraf det ene gik ind i højre side mellem hof-teskål og ribben og det andet i siden, ca. 10 cm. over det første, hvor knivspidsen gik 4 cm. ind og perforerede højre lunge, hvorefter tiltalte, da manden var faldet om, tildelte denne et spark i hovedet. Alt dette medførte hospitalsindlæggelse og mulighed for varigt mén i form af let nedsættelse af lungefunktionen.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Pågældende blev under sagen mentalundersøgt på Justitsministeriets Psykiatriske Undersøgelsesklinik. Ifølge denne var han ikke sindssyg. Han var normalt begavet, og led ikke af epilepsi.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at pågældende efter det oplyste ikke havde nogen tilknytning til Danmark, ligesom der iøvrigt ikke var oplysninger om forhold som nævnt i Udi. § 26, der kunne tale for at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af landet med indrejseforbud for et af retten fastsat tidsrum.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten begrundede dette således:

"Under hensyn til det oplyste om tiltaltes familiemæssige og øvrige tilknytning til landet findes der ikke tilstrækkeligt grundlag for udvisning af ham, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2 og nr. 3."

Køn: Kvinde
Født den: 19. juli 1947

Nationalitet: Uoplyst

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af retten i Frederiksberg den 22. november 1990 (sag nr. 1-357/90)

En 43-årig kvinde blev ved dom af 22. november 1990 afsagt af retten i Frederiksberg idømt en straf af fængsel i 30 dage for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 171, ved den 24. september 1986 på Frederiksberg Rådhus at have gjort brug af et falsk dokument til at skuffe i retsforhold, idet tiltalte til brug ved prøvelse af betingelserne for indgåelse af ægteskab med en mand til rådhusets ægteskabskontor indleverede en af hende for sit vedkommende udfyldt ægteskabserklæring på engelsk vedrørende sine personlige oplysninger, i hvilken hun urigtigt navngav og falskeligt underskrev sig som en kvindelig fransk statsborger, født den 25. juni 1958 i Francois, Martinique,
2. Straffelovens § 171, ved den 16. marts 1989 på Frederiksberg Rådhus at have gjort brug af et falsk dokument til at skuffe i retsforhold, idet tiltalte til brug ved prøvelse af betingelserne for indgåelse af ægteskab med en mand til rådhusets ægteskabskontor indleverede en af hende for sit vedkommende udfyldt ægteskabserklæring vedrørende sine personlige oplysninger, i hvilken hun urigtigt angav sit eget efternavn samt for- og mellemnavn på den i forhold 1 nævnte franske statsborger, født den 25. juni 1958 i Francois, Martinique, ligesom hun falskeligt underskrev erklæringen i et andet navn, og

3. Straffelovens § 174, ved den 24. september 1986 og den 16. marts 1989 på Frederiksberg Rådhus i retsforhold at have gjort brug af et ægte dokument som vedrørte en anden end den, hvem det virkeligt angik.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, skulle udvises af Danmark.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Der findes under hensyn til arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke tilstrækkeligt grundlag til at udvise tiltalte, hvorfor hun for så vidt vil være at frifinde."

Køn: Mand
Født den: 3. februar 1953
Nationalitet: Sydafrika

Indrejsetidspunkt: Første gang den 10. marts 1989

Opholdsgrundlag: Ansøgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af retten i Brødstrup den 23. november 1990 (sag nr. 230/1990)

Tiltalte, der var sydafrikansk statsborger, indrejste ulovligt i Danmark den 10. marts 1989. Ved Direktoratet for Udlændinges resolution af 29. marts 1989 afvistes han som indrejst uden fornødent visum og udsendtes til England den 30. marts 1989.

Den 1. april 1989 indrejste han påny, og den 4. april 1989 indgik han ægteskab med en dansk statsborger. Han blev på dette grundlag den 23. maj 1989 meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 1. maj 1990. Ægteparret udrejste af Danmark den 27. juni 1989.

Ægteparret vendte tilbage til Danmark den 20. august 1990, og den 6. september 1990 indgav tiltalte fornyet ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse. Behandlingen af denne ansøgning var på tidspunktet for rettens afgørelse endnu ikke afsluttet.

Ved Brødstrup rets dom af 23. november 1990 blev tiltalte idømt fængsel i 3 måneder for

1. Overtrædelse af straffelovens § 266 og § 252, ved på en måde, der er egnet til hos nogen at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv eller helbred, at have truet med at foretage en strafbar handling og for af grov kådhed eller på

lignende hensynsløs måde at have voldt nærliggende fare for nogens liv eller førlighed, idet tiltalte indfandt sig i en stue medbringende en skarpladt pistol, med hvilken han på få meters afstand sigtede mod en person, idet han på engelsk spurgte ham, om han vidste, hvad dette var, hvorefter tiltalte trak pistolen mod højre afsikrede den og affyrede et skud, der i en afstand af ca. 65 cm passerede forbi den pågældendes hoved,

2. Overtrædelse af § 245, stk. 1, og § 266, for legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter og for på en måde der er egnet til hos nogen at fremkalde frygt for eget eller andres liv eller helbred at have truet med at foretage en strafbar handling, ved at have trukket personen nævnt i forhold 1 der var sagesløs, op af en stol og med den skarpladte, afsikrede pistol tildelt den pågældende et slag i venstre tinding, hvorved et skud gik af og ramte personens højre pegefinger, hvorefter tiltalte sparkede denne, der var faldet om på gulvet, 2 - 3 gange i skridtet og med pistolen pegede mod hans skridt og udtalte, at han ville skyde ham i testiklerne,
3. Overtrædelse af straffelovens § 266, for på en måde, der er egnet til hos nogen at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv eller helbred, at have truet med at foretage en strafbar handling, ved flere gange at have truet med at skyde personen nævnt i forhold 1 og 2, idet tiltalte i indgangsdøren satte pistolen med mod dennes bryst, samtidig med at han truede med at skyde ham, og idet tiltalte i stuen, hvor den pågældende forsøgte at telefonere efter hjælp, greb telefonen og truede med at dræbe ham, hvis politiet blev tilkaldt, og
4. Overtrædelse af våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, ved til Danmark at have indført og herefter besiddet og tildels anvendt 1 pistol, 2 magasiner til pistolen, ca. 112 patroner, 5 afskudte patronhylstre og 2 hylstre.

Tiltalte forklarede blandt andet, at han var uddannet som dyrlæge i Australien. Han havde mødt sin ægtefælle 4 måneder før ægteskabets indgåelse i Kenya. Tiltalte var vendt tilbage til Danmark med sin ægtefælle, fordi den politiske udvikling i Sydafrika ikke

var under kontrol, og de fandt at fortsat ophold i Sydafrika vil-
le være farligt. Det var hans hensigt at drive et stutteri i Dan-
mark. Da det imidlertid varede flere år, inden investeringen gav
afkast, begyndte han en importforretning for at kunne forsørge
sin ægtefælle. Det var fortsat hans hensigt at blive i Danmark og
drive virksomhed her, og han vidste ikke, hvad der ville ske,
hvis han blev udvist.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning ef-
ter udlændingelovens § 24, nr. 4, subsidiært § 24, nr. 2, 1. pkt.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte
følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Da tiltalte den 6. september 1990 har indsendt ansøgning om opholdstillad-
delse, som han efter sit ægteskab ... har retskrav på i medfør af udlændinge-
lovens § 9, findes påstanden om udvisning af Danmark at måtte bedømmes efter
udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Da hverken den idømte straf eller arten eller grovheden af de begåede handlin-
ger findes at medføre, at tiltalte ikke bør forblive her i landet, tages på-
standen om udvisning ikke til følge."

Køn: Mand
Født den: 15. marts 1963
Nationalitet: Gambia

Indrejsetidspunkt: 1. januar 1989

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Kriminalretten i Kolding den 16. november 1989
(UFR 1990.112)

En 27-årig gambisk statsborger indrejste i Danmark den 1. januar 1989 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse i 3 måneder. Tilladelsen blev meddelt indtil den 1. april 1989 med henblik på, at den pågældende skulle følge et kursus på Borehus Folkehøjskole. Ved skrivelse af 14. maj 1989 meddelte Direktoratet for Udlændinge afslag på forlængelse af opholdstilladelsen.

Den 27. juli 1989 blev den pågældende meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 24. maj 1990 med henblik på varigt ophold på grundlag af ægteskab indgået med en herboende dansk statsborger den 19. maj 1989.

Ved dom afsagt af Kriminalretten i Kolding blev tiltalte idømt en straf af fængsel i 6 måneder for overtrædelse af:

1. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9/11-1984 § 2, bilag 1, liste A, nr. 2 og 1, ved i perioden fra midten af januar 1989 til maj 1989 over flere gange at have modtaget 11,5 gram heroin til videresalg og viderelevering, og
2. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9/11-1984 § 2, bilag 1, liste A, nr. 2 og 1, ved i samme periode i forening med 4 andre

personer, at have købt ca. 180 gram hash - for tiltaltes vedkommende 50 gram - af ca. 1 gram pr. gang til eget forbrug for en pris af kr. 50,- pr. gram.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Tiltalte forklarede, at han traf sin danske ægtefælle midt i marts måned 1989, og at parret havde boet sammen siden de blev gift, og indtil han blev anholdt.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2 og 3.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Tiltalte findes efter sit ægteskab med en dansk statsborger og med bemærkning, at ægtefællen udtrykkelig har erklæret, at hun efter sagens afslutning ønsker at fortsætte samlivet med tiltalte, at have en sådan tilknytning til Danmark, at udvisning efter lov om udlændinge § 26, stk. 2, ikke bør ske. Påstanden om udvisning tages derfor ikke til følge".

Dom afsagt af Vestre Landsrets 4. afdeling den 4. april 1990
(sag nr. S 2722/1989)

Kolding rets dom blev af anklagemyndigheden anket med påstand om, at tiltalte blev udvist af landet, og i øvrigt stadfæstelse af dommen.

Tiltalte påstod formildelse og stadfæstelse af dommens bestemmelse vedrørende udvisningen.

Tiltalte forklarede supplerende, at han traf sin ægtefælle den 16. marts 1989, hvorefter de flyttede sammen i slutningen af marts måned. Ægtefællen havde ikke besøgt ham under varetægtsfængslingen, da han var isoleret. Siden løsladelsen boede tiltalte sammen med ægtefællen og dennes søn. Tiltalte var uden beskæftigelse men havde planer om at søge arbejde som ingeniør eller golf-spiller.

Landsretten nedsatte straffen til fængsel i 3 måneder og bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Under henvisning til karakteren af den begåede kriminalitet findes tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt, at burde udvises med indrejseforbud i 5 år. Det tilføjes, at når henses til at tiltalte alene er kommet til landet med henblik på et kortere ophold, og at det indgåede ægteskab er af kortere varighed, findes udvisningen ikke at virke så belastende, at udvisningspåstanden ikke bør tages til følge efter § 26, nr. 2."

Tiltalte blev udvist af landet med indrejseforbud indtil den 1. januar 1995.

Dom afsagt af Højesteret den 20. december 1990 (sag nr. I 267/1990)

Vestre Landsrets dom blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om stadfæstelse af frihedsstraffen og ophævelse af udvisningsafgørelsen.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse for så vidt angår strafudmålingen og stadfæstelse af udvisningsafgørelsen.

Højesteret fandt straffen passende, og bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

" . . . . og stadfæster af de grunde, der er anført af landsretten, dømmens bestemmelse om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 10. maj 1953
Nationalitet: Uoplyst
Indrejsetidspunkt: 5. august 1989
Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af retten i Frederiksberg den 21. november 1990 (sag nr. 1-199/1990)

Ved Frederiksberg rets dom af 21. november 1990 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for

1. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, ved at have videresolgt ca. 150 gram heroin, idet en medtiltalt overdrog stoffet til tiltalte der fra sin bopæl videresolgte heroinen for en pris af 900 kr. pr. gram,
2. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, ved i forening og efter forudgående aftale med andre og med henblik på videreoverdragelse at have indført ca. 150 gram heroin til Danmark via Gedser, og
3. Overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 21, ved med henblik på videreoverdragelse i forening og efter forudgående aftale med andre at have forsøgt at indføre 206 gram heroin fra Kenya til Danmark via Kastrup.

Tiltalte havde den 5. august 1989 indgået ægteskab med en dansk statsborger. Han var indrejst i Danmark samme dato. De havde et fællesbarn født den 4. oktober 1990.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning ef-

ter udlændingelovens § 24, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Påstanden om udvisning for bestandig tages til følge for ... tiltalte."

Dom afsagt af Østre Landsret den 23. maj 1991 (sag nr. 238/1990)

Frederiksberg rets dom af 21. november 1990 blev anket af tiltalte mod påstand om frifindelse for forhold 2 og 3 og og iøvrigt formildelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten stadfæstede dommen. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"... det tiltrædes, at betingelserne for ... udvisning af ... tiltalte med indrejseforbud for bestandig er opfyldt."

Køn: Mand
Født den: 18. oktober 1957
Nationalitet: Tunesien

Indrejsetidspunkt: 3. februar 1989

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § § 24, nr. 2, 1. pkt. og
§ 24, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byret den 5. februar 1991 (sag nr. 9076834)

Tiltalte, der var tunesisk statsborger, indrejste første gang til Danmark i november 1986, hvor han opholdte sig i 2 uger som turist.

I 1987 indrejste tiltalte 3 gange på kortere turistbesøg.

Den 4. februar 1990 indrejste tiltalte på ny til Danmark og indgik ægteskab med en dansk statsborger, hvorpå han ansøgte om opholds- og arbejdstilladelse.

Af politirapport af 3. maj 1988 fra Rigspolitichefen fremgik blandt andet, at tiltalte i perioden fra 1976 til 1981 opholdte sig i Sverige, hvor han blev idømt fængsel i 10 måneder for overtrædelse af den svenske narkotikalovgivning og blev udvist af Sverige med indrejseforbud til den 2. december 1991.

Ved resolution af 6. maj 1988 blev tiltalte udvist af Danmark med indrejseforbud til den 1. januar 1991 efter udlændingelovens § 24, nr. 5, jf. § 32, stk. 1, idet han var indrejst i Danmark uden gyldigt visum, uagtet han i 1981 blev udvist af Sverige med indrejseforbud gældende indtil den 12. december 1991.

Den 11. maj 1988 udsendtes tiltalte til Rom.

Ved skrivelse af 25. august 1988 stadfæstede Justitsministeriet direktoratets afgørelse vedrørende udvisning.

Tiltalte ansøgte gennem den danske ambassade i Tunis om ophævelse af det meddelte indrejseforbud samt opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af ægteskab.

Den 12. januar 1989 ophævede Direktoratet for Udlændinge det meddelte indrejseforbud og meddelte tiltalte opholds- og arbejdstilladelse til den 1. marts 1990. Tilladelsen blev senere forlænget til den 9. november 1990.

Tiltalte indrejste på ny i Danmark den 3. februar 1989, hvor han blev tilmeldt folkeregisteret.

Ved Københavns Byrets dom af 5. februar blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, ved i 2 tilfælde i forening med en anden, med henblik på delvis videreoverdragelse at have indført henholdsvis ca. 90 gram kokain og 50 gram heroin fra Holland til Danmark, og
2. Straffelovens § 191, ved i 1 tilfælde at have modtaget ikke under 150 gram heroin som tiltalte videresolgte, samt i 1 tilfælde at have overdraget 65.000 kr til en anden med henblik på at denne skulle rejse til Holland og købe heroin, hvorefter denne indførte 300 gram heroin fra Holland til Danmark, hvor tiltalte solgte en del heraf.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse fremgik blandt andet, at tiltalte havde levet sammen med sin ægtefælle siden november 1987. Tiltalte havde 2 brødre i Sverige og en broder i Tyskland. Han havde endvidere en 3 år gammel søn, der boede i Sverige. Det fremgik yderligere, at tiltalte frygtede for tortur og fængsel ved en eventuel hjemsendelse til Tunis, og at han frygtede for anholdelse og fængsling, da hans pas var ved at udløbe.

Direktoratet bemærkede i udtalelsen, at ægteskabet med den danske

statsborger ikke mæd afgørende vægt talte for, at påstand om udvisning burde undlades.

Direktoratet anbefalede på den baggrund, at der i forbindelse mæd straffesagen skulle nedlægges påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning mæd indrejseforbud gældende for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Efter grovheden af den narkotikakriminalitet, som tiltalte ... har begået samt de foreliggende oplysninger om hans personlige forhold, herunder hans tidligere narkotikamisbrug, findes der grundlag for at udvise ham efter både udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 3. Da ... (tiltaltes) tilknytning her til landet, herunder til hans danske ægtefælle og deres fælles barn, ikke findes at kunne opveje de hensyn, der begrunder udvisning, udvises ... (tiltalte) for bestandig."

Dm afsagt af Østre Landsret den 25. juni 1991 (sag nr. 12/1991)

Københavns Byrets dm af 5. februar 1991 blev af tiltalte anket til landsretten mæd påstand om delvis frifindelse, formildelse samt frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Retten udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Det tiltrædes endvidere af de i dømmen anførte grunde, at tiltalte er udvist af Danmark mæd indrejseforbud gældende for bestandig."

Landsretten stadfæstede herefter byrettens dm.

Køn: Mand
Født den: 20. april 1964
Nationalitet: Pakistan

Indrej setidspunkt: 7. november 19 8 9

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byrets 1. afdeling den 22. november 1991
(sag nr. 9119590)

Tiltalte indrejste til Danmark den 7. november 1989 efter at være blevet meddelt 12 måneders opholds- og arbejdstilladelse med henblik på varigt ophold på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger. Den 28. september 1990 fik tiltalte forlænget sin tilladelse til den 13. september 1991. Tiltaltes ægtefælle fraflyttede den 21. september 1991 den fælles bopæl og indgav begæring om skilsmisse. Som følge heraf blev tiltaltes opholdstilladelse den 15. oktober 1991 inddraget.

Ved Københavns Byrets dom af 22. november 1991 blev tiltalte idømt fængsel i 4 måneder for overtrædelse af straffelovens § 232 og § 224, jf. § 222, stk. 2, jf. stk. 1, og § 223, stk. 1, jf. tildels § 21 ved i tiden fra primo 1991 til den 21. september 1991 på bopælen adskillige gange at have haft anden kønslig omgang end samleje med en mindreårig steddatter.

Direktoratet for Udlændinge udtalte i relation til udlændingelovens § 26:

Ad § 2 6, nr 2:

Det fremgik af sagen, at tiltalte havde boet her i landet siden den 7. november 1989, og at han havde været gift med en dansk statsborger igennem 2 ½ år. Forholdet var dog ophørt og søgtes

for tiden opløst ved skilsmisse.

Ad § 26, nr. 4 :

Det fremgik endvidere af sagen, at tiltaltes forældre samt en bror og to søstre alle boede i Pakistan, mens en bror var bosiddende i Danmark og endelig en søster i Norge.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende til den 1. juli 2001 efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. led, jf. § 24, nr. 3 og § 24, nr. 4, og § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende:

"Under hensyn til længden af den idømte fængselsstraf, sammenholdt med tiltaltes tilknytning til landet, finder retten ikke fornødent grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge."

Køn: Mand
Født den: 17. oktober 1957
Nationalitet: Norge
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemtelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Østre Landsrets 17. afdeling den 26. juni 1992 (sag nr. S 109/1992 - nævningesag)

Ved Østre Landsrets dom af 26. juni 1992 blev tiltalte idømt fængsel i 10 år for overtrædelse af straffelovens § 237 ved mellem den 6. september 1991 ca. 20.30 og den 8. september 1991 kl. 14.55 på bopælen ved kvælning at have dræbt sin samleverske.

Tiltalte var efter det oplyste ikke tidligere straffet i Danmark.

Under sagen er tiltalte blevet mentalundersøgt på Justitsministeriets Retspsykiatriske Klinik, hvorfra der foreligger erklæring af 26. november 1991.

Retslægerådet udtalte på grundlag heraf i erklæring af 3. januar 1992 blandt andet, at tiltalte var normalt begavet, og at han ikke var sindssyg og ikke kunne antages at have været det på tidspunktet for den påsigtede handling. Tiltalte havde på tidspunktet for den påsigtede handling været under indflydelse af alkohol, men der fandtes ikke at være holdepunkter for at antage tilstedeværelse af en heraf fremkaldt abnorm rustilstand.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. pkt., jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og anførte følgende:

"Udvisningspåstanden tages til følge med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. pkt., jf. § 32, stk. 1.

Køn: Mand
Født den: 1. januar 1963
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Helsingør kriminalret den 19. juni 1992 (sag nr. S 40/1992)

Ved Helsingør kriminalrets dom af 19. juni 1992 blev tiltalte, der var jugoslavisk statsborger, idømt fængsel i 1 år og 9 måneder for overtrædelse af

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved sammen med 3 medtiltalte i en villa i Fredensborg ved vold og trussel om vold at have frataget en ældre dame kontanter, smykker og en kikkert til en værdi af ikke under 26.300 kr. , idet en medtiltalt fastholdt den ældre dame på sengen, hvor hun blev truet med et koben, der blev ført mod hendes pande, ligesom en tændt cigaret blev holdt tæt mod hendes ansigt og et tørklæde lagt over halsen, medens de andre gennemsøgte villaen, der blev forladt efter, at telefonledningen var revet over
2. Straffelovens § 286, stk. 1, jf. § 276, ved sammen med 3 andre at have stjålet sølvtøj, smykker, en Cape i sølvræv samt undertøj til værdi af ca. 200.000 kr. fra en villa i Fredensborg, hvor de brød ind.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"... da betingelserne for udvisning i udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. , er til stede for så vidt angår tiltalte..., samt da ingen af de i lovens § 26 nævnte hensyn efter det fremkomne taler imod tiltaltes udvisning, vil anklagemyndighedens påstand herom være at tage til følge.

Indrejseforbudet gælder i 10 år, jf. lovens § 32, stk. 1."

Dom afsagt af Østre Landsret den 7. oktober 1992 (sag nr. 295/1992)

Helsingør kriminalrets dom af 19. juni 1992 blev anket af domfældte med påstand om frifindelse for dommens bestemmelse om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Domfældte forklarede, at hans ægtefælle havde besøgt ham to gange om ugen i fængslet i hele perioden fra besøg blev tilladt og indtil nu. En gang om ugen medbragte hun domfældtes datter, som nu boede hos ægtefællen.

Ægtefællen forklarede bla., at hun blev gift med domfældte den 6. august 1991. Ægteskabet var godt for det meste, men det gav problemer, at hans søster blandede sig for meget i deres forhold. Hun indgav begæring om skilsmisse, fordi domfældte havde begået røveri. Under et møde i statsamtet traf hun domfældte for første gang siden han var blevet fængslet, og hun talte da med ham og trak så skilsmissebegæringen tilbage. Domfældte pressede hende ikke til dette. Hun forklarede videre, at de havde planer om at flytte til Jylland, når domfældte havde udstået sin straf, således at de kunne komme på afstand af hans familie.

Af sagen fremgik, at domfældtes opholds- og arbejdstilladelse den 29. maj 1992 var blevet inddraget af Direktoratet for Udlændinge på grundlag af oplysning om, at samlivet med ægtefællen var ophørt, og om at hun havde indgivet begæring om skilsmisse.

Retten stadfæstede bestemmelsen om udvisning. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Under hensyn til den idømte straf samt til arten og grovheden af den begåede kriminalitet tiltrædes det, at betingelserne for udvisning af domfældte efter ud-

lændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt, er opfyldt.

Efter de foreliggende oplysninger findes der ikke at foreligge forhold af den i udlændingelovens § 26, nævnte karakter, der i særlig grad gør en udvisning betænkelig.

Som følge af det anførte vil den indankede doms bestemmelse om udvisning af domfældte være at stadfæste."

Køn: Mand
Født den: 3. marts 1970
Nationalitet: England
Indrejsetidspunkt: Senest den 5. maj 1991
Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byret den 1. juli 1992 (sag nr. S 12957/1992)

Tiltalte, der var britisk statsborger, indrejste første gang til Danmark den 9. februar 1989, hvor han indgav ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse. Han udrejste inden der var taget stilling til ansøgningen.

Tiltalte indrejste påny til Danmark den 5. maj 1991 og indgav påny ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse. Tiltalte blev meddelt afslag på ansøgningen den 30. oktober 1991. Tiltalte indgav herefter påny ansøgning den 28. november 1991 og blev samme dato meddelt opholds- og arbejdstilladelse gældende indtil den 1. august 1996.

Ved Københavns byrets dom af 1. juli 1992 blev tiltalte idømt fængsel i 2 år for overtrædelse af

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved at have aftalt at begå røveri, indkøbt effekter, taget en bil, der skulle benyttes til røveriet og være taget hjemmefra med effekterne for at finde et sted, hvor røveriet kunne begås,
2. Straffelovens § 293, stk. 1, ved i forening med medtiltalte at have sat sig i besiddelse af en personbil, hvorefter de tiltalte uberettiget gjorde brug af bilen, indtil de næste

dag forlod bilen efter et færdselsuheld.

3. Færdselslovens § 3, stk. 1, § 9, stk. 1 og § 41, stk. 2, nr. 3, ved under kørsel i den førnævnte bil, at have undladt at udvise fornøden agtpågivenhed, hvilket i forbindelse med at tiltalte undlod at holde en efter forholdene passende lav hastighed, bevirkede, at han påkørte en personbil, der holdt parkeret, hvorefter tiltalte forlod stedet,
4. Lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 1, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. liste A, nr. 2, ved at have været i besiddelse af 4,90 gram heroin.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen fremgik blandt andet, at tiltaltes kone og barn boede i England, og at han i Danmark havde en onkel, som han havde boet hos, og nogle venner.

Det fremgik videre at det var direktoratets opfattelse, at tiltalte ikke havde nogen særskilt stærk tilknytning til det danske samfund, og når hensås til grovheden af den kriminalitet, der var rejst sigtelse for, fandt direktoratet ikke, at varigheden af tiltaltes ophold i Danmark og den dermed skabte tilknytning talte imod udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning indtil 1. januar 2002 efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. pkt., og nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende til den 1. juli 2002."

Dom afsagt af Østre Landsret den 19. november 1992 (sag nr. S 277/1992)

Københavns Byrets dom af 1. juli 1992 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for overtrædelse af straffelovens § 288,

stk. 1, nr. 1, jf. § 21, og i øvrigt formildelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Retten nedsatte straffen til 1 år og 6 måneder. Retten stadfæstede udvisningen idet den udtalte:

"Det tiltrædes, at tiltalte ... er udvist med indrejseforbud som fastsat i den indankede dom."

Køn: Mand
Født den: 28. december 1963
Nationalitet: Tunesien

Indrejsetidspunkt: 14. januar 1989

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af retten i Frederiksberg den 13. januar 1993 (sag nr. SP 9208840-1)

Tiltalte, der var tunesisk statsborger, indrejste i Danmark som turist den 14. januar 1989. Den 22. april 1989 indgik han ægteskab med en dansk statsborger. På dette grundlag blev han den 18. maj 1989 meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark indtil den 18. maj 1990.

Samlivet ophørte den 24. januar 1990, og den 26 april 1990 blev parret skilt.

Den 7. maj 1990 indgik tiltalte påny ægteskab med en dansk statsborger, og parret udrejste til Tunesien den 22 juli 1990.

Tiltalte indrejste påny i Danmark den 29. december 1990 som visumfri turist og blev samme dag tilmeldt folkeregisteret på grundlag af det nye ægteskab.

Den 1. februar 1991 blev tiltalte meddelt opholds- og arbejdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2.

Ved Frederiksberg rets dom af 13. januar 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 60 dage for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, ved at have taget 4 T-shirts fra en forretning på Frederiksberg og lagt dem ned i sin taske med den

hensigt at medtage dem uden at betale,

2. Straffelovens § 266, ved at have truet forretningsindehaveren til forretningen på Frederiksberg med en kniv,
3. Straffelovens § 276, ved i et supermarked i Vejle at have stjålet en mands pung indeholdende 100 kr. fra dennes baglomme,
4. Straffelovens § 284, jf. § 276, ved af en ukendt mand på gaden for 1.200 kr. at have købt cowboybukser til en værdi af 2.636 kr., uagtet tiltalte vidste eller bestemt formodede, at de hidrørte fra tyveri.
5. Bekendtgørelse nr. 19 af 18. januar 1984 § 48, stk. 1, jf. § 41, ved at have opholdt sig i en tøjforretning på Frederiksberg uden at medbringe pas eller opholdstilladelse.
6. Bekendtgørelse nr. 19 af 18. januar 1984 § 48, stk. 1, jf. § 41, ved at have opholdt sig i et supermarked i Vejle uden at medbringe pas eller opholdstilladelse.

Direktoratet for Udlændinge anførte, at den pågældendes ophold fandtes at burde regnes fra tidspunktet for tilmelding til Folkeregistret. Direktoratet lagde således til grund, at tiltalte havde haft lovligt ophold i Danmark i 19 måneder.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse til brug for sagen af 27. juli 1992 fremgik endvidere, at tiltalte var sømand, og at han efter det oplyste arbejdede som kok. Han havde ingen børn.

Tiltalte havde levet sammen med sin ægtefælle siden maj 1990, og de havde efter det oplyste et godt ægteskab. Ægtefællen havde boet i Jylland i en 6 måneders periode i forbindelse med uddannelse.

Det fremgik videre at, tiltalte havde boet i Tunesien indtil 1989 og senest havde været der på 5 måneders besøg i 1990. Tiltaltes forældre boede fortsat i Tunesien.

Direktoratet fandt ikke, at der ved eventuel udvisning var risiko for, at tiltalte ville blive udsat for særligt byrdefulde straf-

foranstaltninger, eller for der påny at blive udsat for straf for den samme lovovertrædelse, som han måtte blive dømt for i Danmark.

Henset til karakteren af de begåede lovovertrædelser sammenholdt med den forventede sanktion i form af fængselsstraf, fandt direktoratet, at der burde nedlægges påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Tiltalte var tidligere straffet ved Københavns byrets dom af 18. februar 1991 for overtrædelse af straffelovens § 244 og § 287, stk. 1, jf. § 276 med 12 dagbøder ä 100 kr.

Tiltalte havde endvidere den 7. oktober 1991 udenretligt vedtaget en bøde på 300 kr. for overtrædelse af straffelovens § 287, stk. 1, jf. § 276.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. pkt.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til længden af den idømte frihedsstraf sammenholdt med den omstændighed, at tiltalte siden maj 1990 har været gift med en dansk kvinde, findes en udvisning at ville virke særligt belastende. Påstanden herom tages derfor ikke til følge."

Køn: Mand
Født den: 16. juni 1967
Nationalitet: Tyskland

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Lovligt ophold med fast bopæl

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Østre Landsret den 19. maj 1993 (UFER 1993. 916 H)

Tiltalte, der var tysk statsborger, havde i 7 måneder haft lovligt ophold med fast bopæl i Danmark.

Ved Østre Landsrets dom af 19. maj 1993 blev tiltalte ved nævningeting dømt for drab på sin 6 uger gamle søn i medfør af straffelovens § 237, idet han greb barnets ben og flere gange slog barnets hoved mod gulvet. Han blev i medfør af straffelovens § 16, stk. 1, kendt straffri og blev dømt til anbringelse på et hospital for sindslidende, jf. straffelovens § 68.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Under sagen blev der foretaget mentalobservation af tiltalte på Middelfart sygehus. På grundlag af erklæring derfra af 12. august 1992 udtalte Retslægerådet i erklæring af 7. oktober 1992, at tiltalte ikke var aktuell sindssyg, men at han måtte antages, at have været sindssyg på gerningstidspunktet, at han igennem en årrække havde haft et dagligt alkoholforbrug, og at han indenfor de seneste par måneder havde haft et sporadisk misbrug af centralstimulerende stoffer (amfetamin og kokain).

En præcis afklaring af tiltaltes sindssygdom fandtes således ikke mulig, men Retslægerådet fandt under alle omstændigheder, at tiltalte var omfattet af straffelovens § 16.

Såfremt han fandtes skyldig, anbefalede Retslægerrådet som følge af den diagnostiske usikkerhed og den eventuelle risiko for ligeartet kriminalitet en døm til anbringelse i hospital for sindslidende.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., og § 24, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte i denne forbindelse :

"Under hensyn til arten og grovheden af den begåede kriminalitet, og idet bestemmelserne i udlændingelovens § 26 ikke findes at være til hinder for udvisning, tages anklagemyndighedens påstand om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig til følge."

Døm afsagt af Højesteret den 10. september 1993. (sag nr. I 235/1993)

Østre Landsrets døm af 19. maj 1993 blev anket af tiltalte med principal påstand om døm til ambulant psykiatrisk behandling på et psykiatrisk sygehus, subsidiært døm til psykiatrisk behandling på hospital for sindslidende eller under tilsyn heraf. Hæn påstod endvidere frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Retten fandt ikke grundlag for at ændre landsrettens døm om anbringelse i medfør af straffelovens § 68.

I relation til udvisningspåstanden udtalte retten følgende:

"I henhold til de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at tiltalte udvises i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., med indrejseforbud for bestandig. Højesteret stadfæster herefter dommen."

Køn: Mand
Født den: Uoplyst
Nationalitet: Gambia

Indrejsetidspunkt: 24. september 1992

Opholdsgrundlag: Opholds- og arbejdstilladelse med henblik på varigt ophold

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led og § 24, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byret den 18. januar 1994 (sag nr. 32264/93)

En 24-årig gambisk statsborger indrejste i Danmark den 24. september 1992 efter at være blevet meddelt visum for ophold i landet i 15 dage.

Den 25. september 1992 indgik han ægteskab med en dansk statsborger, hvorefter han på baggrund heraf den 6. oktober 1992 blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Tilladelsen blev meddelt indtil den 6. oktober 1993, og blev senest den 11. oktober 1993 forlænget til den 6. oktober 1994.

Ved dom afsagt af Københavns Byret blev tiltalte idømt fængsel i 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, ved den 8. december 1993 i København - med henblik på videreoverdragelse - at have været i besiddelse af ca. 39,1 gram heroin.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at opholdets længde og karakter førte til, at betingelserne for en eventuel udvisning skulle søges i udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led og § 24, nr. 3.

Tiltalte havde boet her i landet siden den 24. september 1992 og

havde siden den 25. september 1992 været gift med en dansk statsborger.

Under henvisning til U 1991.112 H, jf. den kommenterede udlændingelov side 211, fandt direktoratet, at der kunne være grundlag for udvisning med indrejseforbud.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud til den 1. januar 2004 i medfør af udlændingelovens § 24 og § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under henvisning til karakteren af den begærede kriminalitet, og idet tiltaltes tilknytning her til landet alene består i et ægteskab, der er indgået den 25. september 1992, med en dansk statsborger, tages påstanden om udvisning med indrejseforbud i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende indtil den 1. januar 2004."

Dom afsagt af Østre Landsrets 18. afdeling den 28. februar 1994
(sag nr. S-0387-94)

Københavns Byrets dom blev anket af tiltalte med endelig påstand om frifindelse for så vidt angik udvisningen.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Tiltalte forklarede supplerende, at han ikke havde haft arbejde her i landet, men havde gået i skole for at lære dansk. Han ville ikke have forladt Gambia, hvis han ikke havde mødt sin kone i januar 1992, hvor hun var på 3 ugers ferie i Gambia med sin moder.

Landsretten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til karakteren af det strafbare forhold og til tiltaltes kortvarige ophold her i landet, findes tiltalte uanset tilknytningen ved ægteskab til en dansk statsborger at burde udvises, som fastsat ved den indankede dom.

Dommen stadfæstes derfor i det omfang den er påanket."

Køn: Mand
Født den: 19. marts 1963
Nationalitet: Det tidligere Jugoslavien (Serbien)
Indrejsetidspunkt: 24. juli 1992
Opholdsgrundlag: Processuelt ophold
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af retten i Fredericia den 15, marts 1994 (sag nr. SS 25/94)

En 31-årig statsborger fra det tidligere Jugoslavien (Serbien) indrejste sammen med ægtefælle og tre børn, hvorefter han indgav ansøgning om asyl. Afslag på asyl blev givet den 6. november 1992. Denne afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet den 21. juli 1993, hvorved der pålagdes den pågældende at udrejse senest den 5. august 1993.

Ansøgning om opholdstilladelse jfr. udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2 blev indgivet den 23. juli 1993. Indenrigsministeriet meddelte afslag den 6. august 1993, i hvilken forbindelse udrejsefristen blev sat til den 23. august 1993. Efter anmodning fra Dansk Røde Kors blev denne udrejsefrist udsat til den 23. oktober 1993.

Den 2. september udsatte Flygtningenævnet den pågældendes udrejsefrist indtil videre, idet Flygtningenævnet på daværende tidspunkt afventede en udtalelse fra Udenrigsministeriet om forholdene i Serbien.

Ved dom afsagt af Retten i Fredericia den 15. marts 1994 blev tiltalte idømt fængsel i 3 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 245, stk. 1 og stk. 2, ved den 30. juli 1993 at have tildelt en anden person et slag i hovedet med et ca.

50 cm. langt jernrør, hvorved den forurettede tilføjedes 2 flænger på henholdsvis 3 og 1 cm's længde i hovedet, og

2. Straffelovens § 287, jfr. § 276, ved i Bilka den 24. september 1993 at have stjålet 3 par sko samt deodorant og aftershave til en værdi af 814,00 kr.

Tiltalte er ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte oplyste om sine personlige forhold, at han havde ægtefælle og tre børn her i landet. Såfremt han skulle vende tilbage til det tidligere Jugoslavien, ville han få problemer. Han var bange for, at han ville blive indkaldt til militæret.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at den pågældende efter det oplyste ingen tilknytning til Danmark havde, ligesom der i øvrigt ikke var oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for at påstand om udvisning burde undlades. Direktoratet tilføjede, at sigtede indrejste til Danmark sammen med sin ægtefælle og tre børn, og at afgørelser om afslag eller tildeling af opholdstilladelser som blev givet til sigtede til lige gjaldt for hans familie.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning.

Retten tog ikke udvisningspåstanden til følge. Retten anførte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Når henses til sagens karakter, finder 2 af rettens medlemmer ikke grundlag for at udvise de tiltalte, mens 1 af rettens medlemmer stemmer for at udvise begge de tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet således, at de tiltalte frifindes overfor påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 10. juni 1968
Nationalitet: Gambia

Indrejsetidspunkt: 9. juli 1993

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2,
1. pkt., og nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byret den 30. marts 1994 (sag nr. 05030/94)

En 26-årig gambisk statsborger indrejste i Danmark den 9. juli 1993, hvorefter han indgav ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til, at han den 27. august 1993 havde indgået ægteskab med en dansk statsborger. Tiltalte blev den 4. oktober 1993 meddelt opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til den 1. oktober 1994 med henblik på varigt ophold.

Ved dom afsagt af Københavns Byret blev tiltalte idømt fængsel i 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jfr. § 1, stk. 2 og § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jf. § 2, og § 3, jf. bilag 1, liste A, nr. 3 samt liste B, nr. 29, ved i perioden august 1993 til januar 1994 i København at have solgt et kvantum af minimum 50 gram heroin og kokain til forskellige personer, ligesom tiltalte havde været i besiddelse af 0,44 gram heroin og 2,08 gram kokain med henblik på videreoverdragelse og 10.140 Dkr., 260 Skr., og 8 USD, som hidrørte fra narkohandel.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han kom til Danmark den 9. juli 1993. Han blev den 27. august 1993 gift med

sin hustru, som han havde truffet i Danmark. Han havde ingen familie i Gambia, men søskende i Danmark, Sverige og Tyskland.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende udlændingelovens § 26 følgende:

Ad § 26, nr. 2:

Det fremgik af sagen, at tiltalte blev gift med en dansk statsborger, som han mødte kort efter sin indrejse i Danmark. Yderligere fremgik det, at tiltalte havde en herboende søster, som var gift med en dansk statsborger.

Ad 26, nr. 4:

Tiltalte havde en søster i Malmø, samt en søster i Gambia. Det fremgik endvidere af sagen, at sigtede inden indreisen til Danmark havde en to-årig arbejdskontrakt med et shippingfirma i Senegal.

Direktoratet fandt henset til karakteren af den kriminalitet, pågældende var tiltalt for, uanset pågældendes tilknytning til Danmark i form af ægteskab med en dansk statsborger, at der burde nedlægges påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. led, og nr. 3, og § 32, stk. 1, med indrejseforbud fastsat i overensstemmelse med sædvanlig praksis.

Retten tog påstanden om udvisning til følge, idet retten udtalte følgende:

"Under henvisning til karakteren af den begåede kriminalitet, og idet tiltaltes tilknytning her til landet - foruden en i landet bosiddende søster - alene består i et ægteskab der er indgået den 27. august 1993, med en dansk statsborger, tages påstanden om udvisning i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge, idet der fastsættes et indrejseforbud gældende indtil den 1. januar 2004."

Dom afsagt af Østre Landsrets 18. afdeling den 29. juni 1994 (sag nr. S-1214-94)

Københavns Byrets dom af 30. marts 1994 blev anket af tiltalte med påstand dels om frifindelse og i øvrigt formildelse.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse i overensstemmelse med anklageskriftet samt skærpelse.

Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 9 måneder og stadfæstede bestemmelsen om udvisning, idet landsretten bemærkede følgende:

"Dommens bestemmelser om konfiskation og udvisning tiltrædes."

Køn: Mand
Født den: 15. marts 1963
Nationalitet: Gambia

Indrejsetidspunkt: Den 6. september 19 92

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byrets 4. afdeling den 18. maj 1994 (sag nr. 11843/94)

En 31-årig gambisk statsborger indrejste den 6. september i Danmark, hvorefter den pågældende blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 7. december 1993 på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger. Denne opholds- og arbejdstilladelse blev senest forlænget til den 7. december 1994.

Hustruen indgav den 5. april 1994 skilsmissebegæring, og samlivet blev ophævet i midten af februar 1994.

Ved dom af 18. maj 1994 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 4 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191,

1. Ved den 6. april 1994 på Brustrupgade i København med henblik på videreoverdragelse, at have været i besiddelse af 3,14 gram kokain.
2. Ved den 8. april 1994 på Brustrupgade med henblik på videreoverdragelse, at have været i besiddelse af 0,70 gram heroin.
3. Ved den 12. april 1994 i en opgang på Brustrupgade med henblik på videreoverdragelse, at have været i besiddelse af 11,5 gram kokain og 0,22 gram heroin, samt ved at have været i besiddelse af 10.450 kr., der hidrørte fra forudgående salg af he-

roin eller kokain, svarende til ca. 15 gram.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i Danmark.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han havde været **gift** i 1 år og 5 måneder med en dansk statsborger. Parret havde ingen børn. Hustruen indgav den 5. april 1994 skilsmissebegæring. De havde levet faktisk adskilt siden midten af februar 1994. Ud over ægtefællen havde han ingen tilknytning til Danmark. Under opholdet i Danmark havde han alene haft arbejde i en 3 måneders periode.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at pågældendes personlige forhold ikke talte for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud til den 1. januar 2004, jfr. udlændingelovens § 49, stk. 1, jfr. § 24, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende beslutningen:

"Under henvisning til karakteren af den begåede kriminalitet, og idet tiltaltes tilknytning her til landet alene består i et kortvarigt ægteskab med en dansk statsborger, finder to af rettens medlemmer, at påstanden om udvisning bør tages til følge i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led. Et af rettens medlemmer finder ikke, at der i medfør af de af anklagemyndigheden påberåbte bestemmelser bør ske udvisning af tiltalte. Der afsiges **døm** efter stemmeflertallet."

Døm afsagt af Østre Landsrets 12. afdeling den 11. juli 1994 (sag nr. S-1910-94)

Københavns Byrets 4. afdelings **døm** af 18. maj 1994 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse efter anklageskriftet samt skærpeelse.

Tiltaltes ægtefælle meddelte ved skrivelse af 12. juni 1994 til tiltaltes forsvarer, at hun havde tilbagekaldt sin begæring om

skilsmisse fra tiltalte.

Direktoratet for Udlændinge meddelte ved skrivelse af 2. juli 1994, at man ikke fandt, at det forhold, at den pågældendes ægtefælle havde trukket anmodningen om skilsmisse tilbage, kunne begrunde en ændret stillingtagen til udvisningspåstanden.

Landsretten fandt straffen passende bestemt, og tiltrådte dommens bestemmelse om udvisning af tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Landsretten anførte følgende:

"Københavns Byrets 4. afdelings dom i sagen mod .... stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 15. juni 1967
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: 14. august 1991

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og asylansøger

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. eller § 24, nr. 3

Dom afsagt af kriminalretten i Fredericia den 15. marts 1994 (sag nr. S 25/94)

En 26-årig mand fra det tidligere Jugoslavien indrejste i Danmark den 14. august 1991, hvorefter han indgav ansøgning om asyl.

Ved skrivelse af 25. maj 1993 blev den pågældende meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 29. marts 1994 på baggrund af ægteskab indgået den 20. marts 1993 med en herboende dansk statsborger.

Direktoratet for Udlændinge meddelte den 18. oktober 1993 den pågældende afslag på asyl. Denne afgørelse blev af pågældende indbragt for Flygtningenævnet, der på tidspunktet for straffesagens afgørelse endnu ikke havde truffet afgørelse i asylsagen.

Ved dom af 15. marts 1994 afsagt af Kriminalretten i Fredericia blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1 og 2, ved efter at en medtalt med et ca. 50 cm. langt jernrør havde tildelt forurettede et slag i hovedet, at have stukket medtalt i brystet med en dolk, samt for overtrædelse af våbenbekendtgørelsens § 9, stk. 1, nr. 2, ved at være fundet i besiddelse af en springkniv, som han ikke havde opnået tilladelse til at besidde.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn kunne antages at gøre en udvisning særligt belastende, at sigtede, uanset hans ægtefælle var bosiddende i Danmark, ikke havde nogen særskilt tilknytning til det danske samfund. Henset til grovheden af den påsigtede kriminalitet fandt direktoratet derfor, at der burde nedlægges påstand om udvisning under straffesagen.

Direktoratet bemærkede i øvrigt, at sigtedes forældre og broder fortsat var bosiddende i Jugoslavien.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud.

Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Når henses til sagens karakter, finder 2 af rettens medlemmer ikke grundlag for at udvise de tiltalte, mens 1 af rettens medlemmer stemmer for at udvise begge de tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Der afsige dom efter stemmeflertallet, således at de tiltalte frifindes overfor påstanden om udvisning."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 4. oktober 1994 (sag nr. S-0868-94)

Fredericias Kriminalrets dom blev af den pågældende indanket for Vestre Landsret med påstand om frifindelse samt i øvrigt formildelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten tiltrådte, at tiltalte var fundet skyldig, samt fandt straffen passende. Landsretten stadfæstede derfor dommen, herunder frifindelse for udvisningspåstanden.

Landsretten udtalte følgende vedrørende beslutningen:

"Den indankede dom stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 1. november 1966
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 28. marts 1992

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byret den 11. april 1994 (sag nr. S 07471/1994)

En 25-årig tyrkisk statsborger indrejste i Danmark den 28. marts 1992, efter at Direktoratet for Udlændinge den 27. marts 1992 i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, havde meddelt den pågældende opholds- og arbejdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Ved Københavns Byrets dom af 11. april 1994 blev tiltalte idømt fængsel i 4 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 245, stk. 1, ved at have tildelt en person et knivstik under venstre armhule,
2. Våbenlovens § 10, stk. 1, ved uden anerkendelsesværdigt formål at have båret en foldekniv med en knivlængde på 9,9 cm.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

I skrivelse af 28. marts 1994 oplyste Direktoratet for Udlændinge, at der verserede en straffesag mod tiltalte, hvor der var rejst sigtelse for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 4.

I samme skrivelse udtalte direktoratet i relation til udlændingelovens § 26, nr. 1, 3, 4, og 5, at der ikke til sagen var oplyst

om omstændigheder, der kunne begrunde, at udvisning af de i disse bestemmelser nævnte grunde burde undlades.

Direktoratet udtalte endvidere i relation til udlændingelovens § 26, nr. 2, at tiltalte den 19. juli 1990 havde indgået ægteskab med en herboende dansk statsborger, og at parret ikke havde børn. Tiltaltes ægtefælle oplyste imidlertid, at parret ikke havde samlevet siden juni 1993, og at ægteskabet var indgået proforma mod aftale om betaling. Herudover oplyste direktoratet, at tiltalte havde en herboende bror og søster.

Herefter fandt direktoratet ikke, at tiltalte havde en sådan tilknytning til det danske samfund, eller at de foreliggende omstændigheder i øvrigt talte for, at der ikke burde nedlægges påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud til den 1. januar 1999 efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 1. pkt., og § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt. Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende indtil den 1. januar 1999."

Dom afsagt af Østre Landsret den 21. december 1994 (sag nr. S-1607-94)

Københavns Byrets dom af 11. april 1994 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse og iøvrigt således at udvisningspåstanden ikke blev taget til følge.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse efter anklageskriftet og påstod skærpelse og gentog påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., og påstod endvidere for landsretten udvisning efter § 24, nr. 3.

Retten stadfæstede byrettens dom og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Dommens bestemmelse om . . . udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. tiltrædes."

Køn: Mand
Født den: 3. august 1967
Nationalitet: Tyskland (Sydslesvig)

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Tidligere opholdstilladelse med henblik på skoleophold. P.t. intet opholdsgrundlag.

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., og § 24, nr. 4

Dom afsagt af retten i Esbjerg den 17. januar 1995 (sag nr. SS 2A-21/94)

En 27-årig tysk statsborger havde fra sit 3. til sit 14. år hvert år opholdt sig i Danmark som feriebarnd hos en dansk familie. Opholdene var af ca. 1 månedes varighed.

Efter endt skolegang i Tyskland var tiltalte 2 år på Vamdrup Efterskole, 2 år på HF-uddannelse samt 1 år på Svendborg Produktionskole. Herefter flyttede tiltalte til Tyskland, hvor han begyndte at arbejde.

Han har siden opholdt sig i Danmark i flere perioder af 3 måneders varighed.

Direktoratet for Udlændinge meddelte den 2. november 1984 tiltalte opholdstilladelse med henblik på skoleophold. Opholdstilladelsen blev løbende blevet forlænget, indtil han den 10. august 1988 blev registreret som forsvundet. Han har herefter ikke haft opholdstilladelse i Danmark.

Ved dom afsagt af retten i Esbjerg blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, ved i januar 1993 i forening med en anden at have indsmuglet 70,0 gram amfetamin fra Holland til Danmark, ved i foråret 1993 ligeledes i

forening med en anden, ad tre gange at have indsmuglet ialt 180 gram heroin fra Holland til Danmark, og ved i maj og juni måned 1993 i forening med en anden, at have indsmuglet ialt 100 gram heroin fra Holland til Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at tiltalte havde oplyst, at hans forældre nok var bosiddende i Tyskland, og at han ikke havde nogen herboende familie. Han havde dog en herboende forlovede, som han havde kendt i ca. 4 måneder. Tiltalte tilhørte det danske mindretal i Sydslesvig.

Direktoratet for Udlændinge fandt således ikke, at den pågældende efter det oplyste havde nogen væsentlig aktuel tilknytning til Danmark, ligesom der i øvrigt ikke var oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Direktoratet fandt på denne baggrund, at der burde nedlægges påstand om udvisning under straffesagen.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 4.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Retten finder, at de objektive betingelser for udvisning er tilstede. Når henses til, at tiltaltes personlige forhold og fremtidsmuligheder efter det i sagen oplyste er betydeligt mere relaterede til Danmark end til Tyskland, findes udvisning af tiltalte ikke at være rimelig. Herefter, og da tiltalte er ustraffet, da der ikke findes at være nærliggende fare for recidiv, og da tiltalte, fra første færd, har erkendt de påtalte forhold og bistået med sagens opklaring, tages udvisningsbegæringen ikke til følge."

Køn: Mand
Født den: Uoplyst
Nationalitet: Ungarn
Indrejsetidspunkt: 19. juli 1995
Opholdsgrundlag: Intet
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byret den 10. oktober 1995 (sag nr. 29945/95)

Ved dom afsagt af Københavns Byret blev en 22-årig mandlig statsborger fra Ungarn idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. til dels § 21, ved den 6. juli 1995 i en guldsmedeforretning i København i forening med en anden tiltalt, fra en aflåst udstillingsmontre, hvortil de skaffede sig adgang med en nøgle, som de tilegnede sig i forretningen, at have stjålet 2 stk. herreambåndsure, mrk. Rolex til en samlet værdi af 325.000 kr., og ved den 20. juli 1995 i en anden guldsmedeforretning i forening med en anden tiltalt, at have forsøgt at stjæle et eller flere ure, m.v. fra en aflåst udstillingsmontre, hvori der opbevaredes ure m.v. til en samlet værdi af ca. 200.000 kr.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han var ungarsk statsborger, og at han i Ungarn havde sin egen virksomhed, som fremstillede tasker og lædervarer. Han var uden tilknytning til Danmark. Han kom til Danmark sammen med en ven for at spille på kasino. De havde tidligere været i Danmark på tilsvarende korte besøg for at spille på kasino, sidste gang for et par uger siden.

Direktoratet for Udlændinge blev ikke hørt angående udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2 og § 32, stk. 1.

Retten tog udvisningspåstanden til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Den nedlagte udvisningspåstand tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge, idet der alene fastsættes et indrejseforbud på 10 år fra den 1. juli 1995."

Døm afsagt af Østre Landsrets 17. afdeling den 4. december 1995

Københavns Byrets døm afsagt den 10. oktober 1995 blev af tiltalte anket mod påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse efter anklageskriftet i forholdene 2,4 og 5 samt skærpelse.

Landsretten bemærkede følgende:

"Straffen findes passende ligesom bestemmelsen om udvisning tiltrædes.

Den indankede døm stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: Uoplyst
Nationalitet: Ungarn
Indrejsetidspunkt: 19. juli 1995
Opholdsgrundlag: Intet
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af Københavns Byret den 10. oktober 1995 (sag nr. 29945/95)

Ved dom afsagt af Københavns Byret blev en 39-årig ungarsk idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 286, stk. 1 jf. § 276, ved den 6. juli 1995 i en guldsmedeforretning i København, i forening med en anden fra en aflåst udstillingsmontre, hvortil de skaffede sig adgang med en nøgle, som de tilegnede sig i forretningen, at have stjålet 2 stk. herrearmbåndsure, mrk. Rolex til en samlet værdi af 325.000 kr.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han drev forretning med tøj i Ungarn. Han kom til Danmark sammen med en ven for at spille på kasino og gå i Tivoli. De havde tidligere én gang været i Danmark på et lignende kasinobesøg.

Direktoratet for Udlændinge blev ikke hørt angående udvisningsspørgsmålet.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af Danmark for bestandig i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, og § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Den nedlagte udvisningspåstand tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge, idet der alene fastsættes et indrejseforbud på 10 år fra den 1. juli 1995."

Dom afsagt af Østre Landsrets 17. afdeling den 4. december 1995
(sag nr. S-3374-95)

Københavns Byrets dom af 10. oktober 1995 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse efter anklageskriftet i forholdene 2, 4 og 5 samt skærpelse.

Straffen fandtes passende ligesom bestemmelsen om udvisning tiltrådtes.

Landsretten stadfæstede derfor byretsdommen.

Køn: Mand
Født den: 12. januar 1962
Nationalitet: Norge

Indrejsetidspunkt: 1993 - tilmeldt Folkeregistret den 28.
november 19 94

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 1
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Dom afsagt af retten i Lyngby den 31. august 1995 (sag nr. SS 93-91-95)

En 33-årig norsk statsborger indrejste i Danmark i 1993. Den pågældende tilmeldte sig den 28. november 1994 folkeregisteret i Danmark.

Ved dom afsagt af retten i Lyngby den 31. august 1995 blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år og 10 måneder for overtrædelse af straffelovens §§ 276, 277 og 288 samt våbenloven, ved i perioden fra januar til juni 1995 at have begået flere tilfælde af tyverier og røverier.

Tiltalte var tidligere straffet flere gange i Norge senest:

1. Ved dom af 24/1-91, bl.a. for røveri med fængsel i 2 år og 3 måneder,
2. Ved af 23/6-92, bl.a. for trussel mod tjenestemand i funktion med fængsel i 5 måneder,
3. Ved dom af 1/3-93, bl.a. for groft tyveri med fængsel i 5 måneder, og
4. Ved dom af 30/8-93, bl.a. for trussel mod tjenestemand i funktion og hæleri med fængsel i 6 måneder.

Tiltalte blev prøveløsladt den 9/9-93 med en reststraf på 112 dage og en prøvetid på 6 måneder.

Direktoratet for Udlændinge udtalte til sagen, at den pågældende ikke havde nogen tilknytning til Danmark, ligesom der ikke i øvrigt forelå oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for at påstand om udvisning burde undlades.

På den baggrund indstillede direktoratet, at der blev nedlagt påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning fra Danmark med indrejseforbud i 10 år i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"I medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., jfr. § 32, stk. 1, udvises tiltalte med indrejseforbud i 10 år fra den 1. januar 1996."

Dom afsagt af Østre Landsrets 8. afdeling den 21. februar 1996
(sag nr. S-2936-95)

Lyngby Rets dom af 31. august 1995 blev af tiltalte indanket for Østre Landsret med påstand om frifindelse for visse af forholdene, subsidiært formildelse, samt frifindelse for påstanden om udvisning og konfiskation.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse samt stadfæstelse for så vidt angik dommes bestemmelse om udvisning.

Landsretten forhøjede straffen til 3 år. Landsretten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Det tiltrædes, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. jf. § 32, stk. 1, er udvist med indrejseforbud i 10 år fra den 1. januar 1996."

Køn: Mand
Født den: 10. maj 1958
Nationalitet: Italien
Indrejsetidspunkt: 1980
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Kendelse afsagt af Københavns Byret den 6. april 1984 (sag nr. 3902/1983)

Tiltalte, en 27-årig italiensk statsborger, indrejste i Danmark i 1980, hvorefter han den 18. april 1980 tilmeldte sig til folke-
registret. Pågældende opholdte sig derefter i Danmark, indtil han
den 13. maj 1983 blev frihedsberøvet.

Ved ankedom af 7. oktober 1984 afsagt af Østre Landsret blev den
pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år, for overtrædelse af
straffelovens § 216, jf. tildels § 224, jf. tildels § 21 og § 23,
ved den 12. maj 1983 i forening med to medtiltalte at have begået
voldtægt og anden kønslig omgængelse overfor en 18-årig pige.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Den 7. november 1983 traf Tilsynet med Udlændinge beslutning om
udvisning af domfældte for en nærmere angiven periode i medfør af
dagældende lov om udlændinges adgang til landet m.v.

Denne beslutning blev af domfældte indbragt for Københavns Byret
i medfør af udlændingelovens § 65.

Anklagemyndigheden nedlagde i den forbindelse påstand om, at til-
synets beslutning om udvisning blev opretholdt.

Domfældte nedlagde påstand om ophævelse af udvisningsbeslutning-

en.

Domfældte oplyste under sagen, at han for tiden var uden arbejde, men at han havde fået ansættelse pr. 1. maj 1984 på en restaurant i Tivoli. Den 15. marts 1984 indgik han ægteskab med en dansk statsborger, som nu var gravid i 3. måned. Parret havde for nogle måneder siden skaffet sig en lejlighed i København.

Retten tog ikke påstanden om opretholdelse af udvisningen til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Når henses til ... enkeltstående kriminelle forhold og det nu oplyste om ... personlige forhold ... finder retten ikke, at hensynet til retshåndhævelsen med fuldt tilstrækkelig styrke bør føre til, at ... skal udvises".

På denne baggrund ophævede retten beslutningen om udvisning.

Kendelse afsagt af Østre Landsrets 14. afdeling den 8. juni 1984
(sag nr. 130/1984)

Københavns Byrets kendelse om ophævelse af udvisningspåstanden blev af anklagemyndigheden køret til landsretten med påstand om, at tilsynets beslutning blev opretholdt.

Domfældte påstod stadfæstelse af byrettens kendelse.

Til støtte for sin påstand gjorde anklagemyndigheden gældende, at det af udlændingelovens § 27 fulgte, at domfældtes opholdstid her i landet måtte anses for endeligt afbrudt ved anholdelsen den 13. maj 1983, og at den sædelighedsforbrydelse, han var blevet idømt 1 års fængsel for, måtte anses for så grov en forbrydelse, at almindelige retshåndhævelseshensyn burde føre til udvisning, jf. herved udlændingelovens § 24, nr. 2. 1. pkt.

Heroverfor anførte domfældte, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, ikke var opfyldt. I den forbindelse anførte han, at der ved beregningen af opholdstiden i henhold til udlændingelovens § 27, alene skulle tages hensyn til hele den faktiske opholdstid her i landet regnet fra tidspunktet for hans indrejse til Danmark, alene med fradrag af de perioder, hvor han havde været frihedsberøvet. Dernæst anførte domfældte,

at det pådømte voldtægtsforhold, der blev bedømt meget mildt af retten, ikke var af en sådan grovhed, at det burde føre til udvisning.

Landsretten udtalte:

"Under hensyn til det tidsrum, . . . domfældte havde været tilmeldt folkeregistret ved afsigelsen af byrettens dom i straffesagen den 7. juli 1983, og til den tid, ... har været varetægtsfængslet, har ... har boet her i mere end 2 år, men under 4 år. Herefter, og når henses til den idømt straf og til arten og grovheden af den begåede kriminalitet, findes betingelserne for udvisning af ... i medfør af § 24, nr. 2, 2. pkt., at være opfyldt.

Under hensyn til varigheden af ... ophold i Danmark og til hans personlige og familiemæssige tilknytning til landet finder retten ... at udvisning af ... domfældte ikke bør ske, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2".

Køn: Mand
Født den: 14. oktober 1946

Nationalitet: England

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byret den 25. juni 1984 (sag nr. 1687/1984) .

Ved Københavns Byrets dom af 25. juni 1984 blev tiltalte, der var engelsk statsborger, idømt fængsel i 1 år og 9 måneder som fællesstraf for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, ved i forening med andre med henblik på videresalg at have indsmuglet 240 gram heroin fra Indien til Danmark, idet to andre efter forudgående aftale med tiltalte rejste til Indien og erhvervede stoffet og medbragte det til Danmark, hvor tiltalte forestod afsætningen af en del af stoffet,
2. Straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 279, ved for derigennem at skaffe sig uberettiget vinding, at have undladt at underrette bistandskontoret om arv på 262.432,55 kr og derved skaffet sig en uberettiget vinding af en ikke nærmere angivet størrelse.

Tiltalte var tidligere straffet ved Københavns Byrets dom af 16. august 1983 efter straffelovens § 277 og § 279, jf. § 21, med en betinget dom uden straffastsættelse og prøvetid på 2 år.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandigt efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Uanset karakteren af den ved nærværende dom idømte straf findes tiltaltes tilhørsforhold til Danmark, under særlig hensyntagen til hans ægteskabelige stilling og længden af hans ophold i landet, at måtte føre til, at den i udlændingelovens § 24, stk. 2, 2. pkt. anførte udvisningsgrund ikke kan antages at foreligge. Retten har herved særligt lagt vægt på, at ... (ægtefællen) efter det oplyste er stærkt afhængig af sin ægtefælle, hvortil kommer, at hun angiveligt kun, såfremt hun samlever med sin ægtefælle, vil have mulighed for at få fælles barnet og sit særbarn tilbage. Begge børn er for tiden anbragt på institution.

Som følge af det anførte vil ... være at frifinde for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 1. november 1964
Nationalitet: Marokko
Indrejsetidspunkt: 1981
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Østre Landsrets 15. afdeling den 26. september 1984
(sag nr. 234/1984/nævningesag)

Tiltalte, der var marokkansk statsborger, indrejste i Danmark i 1981.

Tiltalte var født og opvokset i en marokkansk bjerglandsby, hvor han havde boet med sin moder og sine søskende indtil han omkring 16 års alderen kom til Danmark.

Ved Østre Landsrets dom af 26. september 1984 blev tiltalte idømt fængsel i 8 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, ved den 19. november 1983 formentlig om eftermiddagen i en lejlighed at have dræbt en person, idet han tildelte denne flere stik med en foldekniv, hvorefter han skar halsen over på pågældende, der afgik ved døden,
2. Straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, ved den 19. november 1983, da tiltalte forlod den ovenfor nævnte lejlighed, at have stjålet en pung indeholdende ca. 250 kr.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Justitsministeriet psykiatriske undersøgelsesklunik udtalte i sin erklæring af 2. april 1984 blandt andet, at tiltalte måtte opfattes som sindssyg på undersøgelsestidspunktet, og man fandt det

sandsynligt - men ikke sikkert - at han havde været sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling.

Retslægerådet anførte i en erklæring af 3. maj 1984 følgende:

"Ved den i forbindelse med aktuelle sag gennemførte mentalundersøgelse har han givet udtryk for at være hallucineret på hørelsen, ligesom han testpsykologisk har frembrudt et billede, der overbevisende peger i retning af diagnosen skizofreni. Det kan dog ikke udelukkes - omend det må anses for mindre sandsynligt - at han aktuelt er lidende af en af sjælelig belastning udløst sindssygdom.

I tilfælde af førstnævnte mulighed må det påregnes, at sigtede også var sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling og er omfattet af straffelovens § 16, stk. 1. Ifald han kendes skyldig, skal rådet da anbefale dom til anbringelse i hospital for sindslidende. Såfremt det i stedet antages, at han aktuelt manifesterer en af sjælelig belastning udløst sindssygdom, kan det ikke med sikkerhed forudsættes, at han var sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling. Han må i så fald antages - i kraft af sin personlighedsmæssige egenart - at henhøre til den i straffelovens § 69, stk. 1, omtalte personkreds, og efter tidspunktet for den påsigtede handling at have udviklet en ikke blot forbigående tilstand omfattet af straffelovens § 16, stk. 1, hvorefter man, jfr. samme lovs § 73, stk. 1, som mest formålstjenlig foranstaltning skal anbefale, at han i stedet for straf, eller indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes, dømmes til anbringelse i hospital for sindslidende."

En speciallæge i psykiatri, Københavns fængsler, udtalte i erklæring af 19. september 1984 blandt andet følgende:

"Den psykologiske testning peger ikke entydigt i retning af en skizofren udvikling og er yderligere behæftet med meget store usikkerhedsmomenter, ikke alene på grund af de sproglige vanskeligheder, men også på grund af (tiltaltes) religiøse og kulturelle baggrund. Heller ikke i mentalobservationens beskrivelse af forløbet af den nu påsigtede handling er der momenter, som tyder på, at han skulle have været psykotisk under denne. På baggrund af de foreliggende præmisser synes det at dreje sig om en lidt tungt begavet mand, som fra den tidligste barndom har frembudt

angsthysteriske symptomer, og at det fortsat er disse der i overvejende grad præger sygdomsbilledet."

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandigt efter udlændingelovens § 24, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende:

"Efter anklagemyndighedens påstand vil der være at give dom ... til udvisning af landet med indrejseforbud gældende for bestandigt, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2."

Køn: Mand
Født den: 9. februar 1960
Nationalitet: Jordan
Indrejsetidspunkt: 28. oktober 1980
Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

**Dom afsagt af retten i Aalborg den 3. juli 1984 (sag nr. SS
362/1984)**

En 24-årig jordansk statsborger blev ved dom af 3. juli 1960 afsagt af retten i Aalborg idømt fængsel af 8 måneder for overtrædelse af :

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 13. december 1983 i en forretning i Aalborg, i forening med medtiltalte, at have frataget forurettede 2.400 kr. i kontanter, idet de tiltalte tildelte forurettede slag og spark i hovedet og på kroppen, tildels mens han blev holdt fast på gulvet, hvorefter de fra hans lommer tog de nævnte penge,
2. Straffelovens § 276, ved den 8. februar 1984 fra varehuset Salling i Aalborg, hvor han havde indfundet sig som kunde, at have stjålet en læderjakke til en værdi af 1.299 kr.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud gældende indtil den 1. januar 1994 i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, jfr. § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Efter størrelsen af den tiltalte ... idømte straf og oplysninger om, at tiltalte har opholdt sig her i landet siden 28. oktober 1980 finder retten ikke grundlag for udvisning."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 16. oktober 1984 (sag, nr. 1529/1984)

Aalborgs rets dom af 3. juli 1984 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for forhold 1 og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om domfældelse og skærpelse og gentog påstanden om udvisning.

Landsretten stadfæstede dommen med den ændring, at straffen fastsattes til fængsel i 6 måneder. Landsretten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Det tiltrædes at påstanden om udvisning ikke er taget til følge."

Køn: Mand
Født den: 2. oktober 1957

Nationalitet: Israel

Indrejsetidspunkt: 1982

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af retten i Århus den 17. august 1984 (sag nr. SS 421-4/1984)

En 27-årig israelsk statsborger indrejste i Danmark i 1982. Den 16. maj 1982 ansøgte han opholdstilladelse, hvilket han blev meddelt.

Ved dom af 17. august 1984 blev tiltalte idømt en straf af fængsel i 2 år og 3 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 244, stk. 4, ved den 27. januar 1984 om aftenen i en lejlighed i Århus, at have nikket sin hustru en skalle, hvorved hun pådrog sig hævelse og ømhed over det ene øje,
2. Straffelovens § 244, stk. 4, ved den 29. januar 1984 om aftenen i en lejlighed i Århus, at have nikket sin hustru 3 skaller, hvorved hun pådrog sig næseblod og kraftige hævelser ved øjnene,
3. Straffelovens § 266, ved den 29. januar 1984 om aftenen i en lejlighed i Århus, at have truet sin hustru, idet tiltalte udtalte, at han ville slå både hende og deres fælles barn ihjel, hvis hun forlod tiltalte,
4. Straffelovens § 245, stk. 2, jfr. stk. 1, ved den 8. februar 1984 kort efter midnat i en lejlighed i Århus, at have tildelt sin hustru flere knytnæveslag i ansigtet, knust en spiritus-

flaske i hovedet på hende og stukket hende med en fjerkræsaks, hvorved hun tilføjedes mindst 19 stik- og snitlæsioner i hovedet og læsioner andre steder på kroppen, alt hvorved forurettede foruden risiko for varigt mén på grund af adskillige læsioner i ansigtet blev påført åbent brud på næsen.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte havde i Israel gennemgået en uddannelse og haft arbejde, men har under sit ophold i Danmark været uden arbejde.

Der blev under sagen foretaget mentalundersøgelse af tiltalte på Psykiatrisk Hospital i Århus. Erklæringen blev forelagt Retslægerådet, som i sin udtalelse af 25. juni 1984 gav udtryk for, at tiltalte ikke er sindssyg og ej heller kunne antages at have været det på tidspunkterne for de påsigtede handlinger. På tidspunktet for nogle af de påsigtede handlinger havde han været under indflydelse af alkohol, men der var ifølge erklæringen ikke holdepunkter for at antage, at en deraf fremkaldt abnorm sindstilstand skulle have foreligget. Tiltalte ansås for normalt begavet.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge, og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Når henses til arten og grovheden af tiltaltes forseelse og straffens størrelse, findes tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, at burde udvises. De oplysninger om tiltaltes tilknytning til Danmark findes ikke at føre til et andet resultat, og tiltalte findes efter de foreliggende omstændigheder at burde udvises for bestandig."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 6. december 1984 (sag nr. 1745/1984)

Århus rets dom af 17. august 1984 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for tiltalen i forhold 3 og 4, formildelse af straffen samt tidsbegrænsning af udvisningen.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse, skærpelse af den idømte straf og stadfæstelse af afgørelsen om udvisning.

Det oplystes i forbindelse med sagens behandling, at tiltalte ved dom afsagt den 5. september 1984 af retten i Århus blev separeret fra sin hustru. Ved dommen blev det blandt andet bestemt, at forældremyndigheden over parternes fællesbarn, født den 8. oktober 1982, blev tillagt hustruen.

Tiltalte forklarede, at hans eneste tilknytning til Danmark var den fraseparerede ægtefælle og fællesbarnet.

Landsretten fandt under hensyn til forholdenes grovhed at burde fastsætte straffen til fængsel i 3 år. Landsretten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Det tiltrædes, at tiltalte i medfør af de i dommen anførte bestemmelser er udvist for bestandig."

Landsretten stadfæstede herefter byrettens bestemmelse om udvisning af tiltalte.

Køn: Mand
Født den: 19. april 1955
Nationalitet: Nigeria
Indrejsetidspunkt: Den 1. april 1981
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af retten i Århus den 21. februar 1985 (sag nr. 3646-11/84)

En 30-årig nigeriansk statsborger indrejste i Danmark den 1. april 1981, hvorefter han den 11. april 1981 blev gift med en dansk kvinde, som han havde mødt i Paris.

Ved dom afsagt af Retten i Århus blev tiltalte idømt fængsel i 2 år for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 14. december 1984 i Spare- og lånekassen for offentlige ansatte, ved trussel om øjeblikket anvendelse af vold, idet han udtalte, at han skulle have alle pengene, samt fremtog en attrappistol, tvang en bankkasserer til at udlevere sig 34.980 kr. fra sparekassens bankbeholdning.

Tiltalte var ikke her i landet straffet af betydning for nærværende sag.

Om tiltaltes personlige forhold forklarede han selv under sagen, at han var født i Nigeria. Han led ikke af nogen fysisk sygdom, men havde psykiske problemer og blev behandlet af lægen i arresten. Tiltalte forklarede videre, at han var opvokset hos sine forældre i Lagos, Nigeria, hvor han også havde gået i skole. Hans forældre var i live endnu og boede i Lagos sammen med hans 8 søskende.

Tiltalte forlod Nigeria første gang i 1974 og boede i England i 1

år hos noget familie. Han flyttede herefter til Paris, hvor han boede i 3 år. Herefter flyttede han tilbage til England, hvor han boede i 1 år, hvorefter han sommeren 1980 tog tilbage til Lagos og boede hos forældrene i 3-4 måneder. I oktober 1980 flyttede han tilbage til Paris, hvor han mødte sin nuværende hustru, som var ung pige i huset hos en fransk familie.

Tiltalte og ægtefællen flyttede sammen i Frankrig, og den 1. april 1981 tog de til Danmark og blev gift den 11. april 1981. Herefter boede de sammen til december 1983, hvor hustruen forlangte separation. De boede dog sammen til september 1984, med undtagelse af 3 måneder, hvorefter tiltalte flyttede til København, mens hustruen forblev i Århus for at læse jura. Tiltalte havde stadig sin lejlighed i København og ville ikke sælge den. Hustruen ønskede ikke at flytte til København. Hun var dog villig til at genoptage samlivet med tiltalte efter dommen.

Tiltalte oplyste, at der ikke var børn i ægteskabet, og at hustruen ikke var gravid. Tiltalte havde ikke børn med andre kvinder og havde ikke boet sammen med andre kvinder. Tiltalte havde ikke familie i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog ikke påstanden til følge, idet retten udtalte følgende :

"Vedrørende udvisningsspørgsmålet finder retten, at de formelle betingelser for at iværksætte en udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt, er opfyldt, men under hensyntagen til, at tiltalte, da han begik røveriet, havde haft uafbrudt ophold i Danmark i mere end 3 ½ år, at han siden 11. april 1981 har været gift med en dansk kvinde, at parterne har boet sammen lige siden efteråret 1980, og at det må lægges til grund, at det var tanken, at ægtefællerne på ny skulle flytte sammen, findes der ikke at være tilstrækkelig baggrund for at efterkomme udvisningspåstanden, i hvilken forbindelse der også er lagt vægt på, at tiltalte har levet hele sit voksne liv i Vesteuropa, og at han kun har ringe tilknytning til Nigeria."

Dom afsagt af Vestre Landsrets 1. afdeling den 23. april 1985
(sag nr. S 464/1985)

Århus Rets dom blev anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse. Anklagemyndigheden gentog endvidere den for byretten nedlagte påstand om udvisning.

Tiltalte påstod stadfæstelse.

Landsretten udtalte følgende:

"Da straffen findes passende bestemt, og idet det af de grunde, som er anført i dommen, tiltrædes, at der ikke er truffet bestemmelse om udvisning, stadfæster landsretten dommen."

Køn: Kvinde
Født den: 13. januar 1953
Nationalitet: Trinidad

Indrejsetidspunkt: 1980

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Østre Landsrets 15. afdeling den 24. september 1985
(sag nr. 219/1985/nævningesag)

Tiltalte, der var fra Trinidad, havde siden 1980 opholdt sig i Danmark. Tiltaltes opholdstilladelse var løbende blevet forlænget, senest indtil den 20. januar 1986.

Ved Østre Landsrets dom af 24. september 1985 blev tiltalte idømt fængsel i 2 år for overtrædelse af straffelovens §§ 245, stk. 1, jf. stk. 2, jf. § 244, stk. 2 og stk. 4, ved den 12. december 1984 på fælles bopælen, at have affyret 5 skud mod ægtefællen, der blev ramt af 1 skud i hovedet og 4 skud i lænderegionen med livsfarlige læsioner og varig invaliditet til følge.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Tiltalte blev i forbindelse med straffesagen mentalundersøgt.

I en erklæring af 29. marts 1985 fra Justitsministeriets psykiatriske undersøgelsesklinik anførtes blandt andet:

"Hun er ved undersøgelsen ikke fundet sindssyg og kan ej heller antages at have været sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling ... Hun har siden 1980, efter at hun i forbindelse med

graviditet indgik ægteskab med en dansker, opholdt sig her i landet, hvor hun hurtigt har lært dansk. I forbindelse med tiltagende ægteskabelige vanskeligheder, ægtefællens utroskab, indtog hun i forbindelse med et skænderi med ægtefællen i affekt en overdosis af medicin og blev indlagt i psykiatrisk afdeling, hvor hun fandtes belastet, men ikke udviste tegn på sindssygdom. Op til den påsigtede handling tilspidsedes hendes problem, og på tidspunktet for den påsigtede handling må tiltalte anses for at have befundet sig i en af ægtefællens adfærd fremkaldt stærk sindsbevægelse, der må antages at være yderligere fremmet af, at hun i forvejen befandt sig i en krisesituation, hvor hun fjernt fra sine slægting i et fremmed land skulle tage stilling til de sociale og følelsesmæssige konsekvenser, som separation ville have for såvel hende og hendes datter ... Hun frembyder imidlertid ikke sådanne afvigende personlighedstræk, at hun - hendes fremmedartede kulturelle baggrund taget i betragtning - kan henregnes til den i straffelovens § 69, stk. 1, omhandlede personkreds, ligesom hun ej heller kan henføres til samme lovs § 16."

Retslægerådet anførte i en udtalelse af 9. maj 1985 bl.a. følgende:

" ... er (ikke) sindssyg og kan ikke antages at have været sindssyg på gerningstidspunktet."

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende:

"Der findes efter alt foreliggende ikke anledning til at tage påstanden om udvisning af tiltalte til følge."

Køn: Mand
Født den: 2. oktober 1962
Nationalitet: Pakistan
Indrejsetidspunkt: Den 8. februar 1983
Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byrets 6. afdeling den 10. oktober 1985
(sag nr. 2752/1985)

En 23-årig pakistansk statsborger blev ved dom af 10. oktober 1985 afsagt af Københavns Byret idømt en straf af fængsel i 8 måneder for overtrædelse straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 og § 244, stk. 3, ved den 13. august 1985 i forening og efter aftale med en anden ved vold at have frataget en person 220 kr. samt dennes sygesikringsbevis og kørekort, idet tiltalte med en halvfuld ølflaske tildelte forurettede to slag i hovedet, hvorefter de tiltalte, da forurettede var faldet om på jorden, tog pengene fra dennes brystlomme og løb derfra. Ved slaget pådrog forurettede sig en 4 cm lang flænge i baghovedet, som måtte sys.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1, påstand om udvisning med indrejseforbud gældende indtil den 1. januar 1991.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet findes tiltalte ikke at burde forblive her i landet. Anklagemyndighedens påstand tages derfor til følge i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2. Under hensyn til længden af den fastsatte straf fastsættes indrejseforbudets varighed i medfør af

udlændingelovens § 49, stk. 1, jfr. § 32, til 5 år gældende fra den 1. juli 1985. "

Dom afsagt af Østre Landsret den 29. november 1985 (sag nr. 261/1985)

Københavns Byrets dom af 10. oktober 1985 blev anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse af den idømte straf.

Tiltalte påstod frifindelse, subsidiært formildelse og særlig frifindelse for påstanden om udvisning.

Landsretten, der fandt straffen passende bestemt, udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet følgende:

"3 voterende stemmer for at stadfæste byrettens straffastsættelse.

3 voterende stemmer for at forhøje straffen til fængsel i 1 år og for, at stadfæste byrettens bestemmelse om udvisning.

Tiltalte straffes herefter med fængsel i 8 måneder.

Efter straffastsættelsen er der ikke hjemmel til at træffe beslutning om udvisning af tiltalte ..., jfr. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. Han frifindes derfor for påstanden om udvisning."

Køn: Kvinde
Født den: 29. juli 1936
Nationalitet: Sverige
Indrejsetidspunkt: 1981
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 1
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Østre Landsret 3. afdeling den 25. juni 1986 (sag nr. 39/1986)

Tiltalte indrejste i Danmark i 1981, hvor hun siden havde haft fast ophold.

Ved Østre landsrets dom af 25. juni 1986 blev tiltalte idømt fængsel i 4 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, ved den 3. marts 1985 omkring kl. 19.45 på bopælen at have dræbt sin samlever med en køkkenkniv.

Tiltalte var tidligere ved Helsingborgs tingsrets dom af 23. oktober 1979 fundet skyldig i manddrab, og var ved denne dom blevet dømt til psykiatrisk behandling på en lukket afdeling.

Tiltalte forklarede under domsforhandlingen, at hun var født i Finland og opvokset i Sverige. Hendes plejefar døde, da hun var 9 år gammel, og hendes plejemor døde, da hun var 12 år gammel. Hun gik 7 år i folkeskolen. Da hun var 16 år blev hun smidt ud hjemmefra, fordi hun drak. Tiltalte havde herefter haft forskellige jobs. Hun havde været gift 2 gange. Fra det første ægteskab havde tiltalte 3 børn, som alle var bosat i Sverige.

Tiltalte blev under sagen undergivet mentalundersøgelse på Amtshospitalet i Nykøbing Sjælland, som i en erklæring af 11. oktober 1985 blandt andet udtalte, at tiltalte ikke ved undersøgelsen fandtes sindssyg, og at hun i intellektuel henseende fandtes

velfungerende og således ikke åndssvag.

Af Retslægerådets erklæring af 17. december 1985 fremgik blandt andet, at tiltalte ikke var sindssyg og ej heller kunne antages at have været sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling. Hun havde da været under indflydelse af alkohol, men der var ikke holdepunkter for, at antage, at abnorm rustilstand havde foreligget.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende:

"Påstanden om udvisning, som tiltalte har protesteret imod, tages i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., jf. § 32, stk. 1, til følge som bestemt nedenfor.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig."

Dm afsagt af Højesteret den 8. september 1986 (sag nr. I 256/1986)

Østre Landsrets dom af 25. juni 1986 blev anket af tiltalte mod påstand om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Det fremgik af oplysningerne i sagen, at tiltalte fra 1941 til indrejsen i Danmark havde levet i Sverige, hvor hendes 3 børn boede. Hun havde på gerningstidspunktet opholdt sig i Danmark i 3 år og 4 måneder og havde i øvrigt ingen særlig tilknytning her til landet.

Tre dommere udtalte følgende:

"Tre dommere ... finder det under hensyn til varigheden af tiltaltes ophold i Danmark og de særlige omstændigheder, der har været baggrund for lovovertrædelsen, ikke påkrævet, at tiltalte udvises.

De stemmer derfor for at lade dommens bestemmelse om udvisning udgå."

To dommere udtalte:

"Dommerne ... finder under hensyn til forholdets karakter og størrelsen af den idømte straf ikke grundlag for at ændre landsrettens bestemmelse om udvisning.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

Landsrettens dom ændres, således at bestemmelsen om udvisning af tiltalte ... udgår."

Køn: Kvinde
Født den: 20. juni 1963

Nationalitet: Uoplyst

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byrets 8. afdeling den 13. april 1988
(sag nr. 4553/1987)

En 24-årig kvinde blev ved Københavns Byrets dom af 13. april 1988 idømt en straf af fængsel i 60 dage for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, jfr. stk. 1, jfr. § 244, stk. 2 og 4, samt forsøg herpå, jfr. § 21, ved den 11. juli 1987 på særlig farlig måde at have tilføjet en mand, der var sagesløs, skade på legeme eller helbred, idet hun med en 32 cm lang køkkenkniv stak manden i brystet, hvorved han blev tilføjet et ca. 3 cm bredt og ca. 2 cm dybt tværgående stiksår over venstre brystkasse mellem 9. og 10. ribben, hvorefter tiltalte hentede en 20 cm lang køkkenkniv og påny stak ud efter manden, der dog ikke blev ramt.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandigt i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jfr. § 24, nr. 2, jfr. § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende :

"Under hensyn til, at forurettede inden den af tiltalte begåede vold har til-
delt tiltalte i hvert fald 2 slag i hovedet med flad hånd, at tiltaltes hand-
lemåde efter rettens opfattelse i vidt omfang har været irrationel og båret
præg af stærk sindsbevægelse og til det om tiltaltes personlige og ægteskabe-

lige forhold oplyste, finder retten, at der i relation til vurderingen af den af tiltalte begåede strafbare handling foreligger forhold, der taler for en ikke ubetydelig nedsættelse af den forskyldte straf, jfr. herved princippet i straffelovens § 85.

Under henvisning til det i forbindelse med strafudmålingen anførte har retten ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for helt eller delvist at imødekomme den af anklagemyndigheden nedlagte påstand om udvisning, hvorfor tiltalte for så vidt frifindes."

Køn: Mand
Født den: 29. marts 1962
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: 1984

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., og
nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 12. september 1989
(sag nr. 38/1989)

Tiltalte indrejste i Danmark i 1984, hvor han siden havde haft fast ophold.

Ved Østre Landsrets dom af 12. september 1986 blev tiltalte idømt fængsel i 6 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 1 og stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. til dels § 21, samt lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, jf. § 2, jf. bilag liste A nr. 2, ved til dels i forening og i flere forhold at have solgt eller søgt at indføre ialt ca. 2,7 kg heroin med henblik på videreoverdragelse,
2. Straffelovens § 284, jf. § 276, jf. til dels § 21, ved i 1987 og 1988 i København bl.a. som betaling for heroin at have modtaget videoapparater, smykker m.v., uagtet han vidste eller bestemt antog at effekterne hidrørte fra tyveri.

Tiltalte var ikke tidligere i Danmark straffet af betydning for denne sag.

Under retsmødet forklarede tiltalte, at han er født i Makedonien, hvor han er vokset op hos sine forældre sammen med 2 søstre og 1

bror. Han har gået i skole i 12 år og er uddannet mekaniker. Tiltalte kom til Danmark 1984. Tiltalte lærte en pige at kende i Danmark, og de blev gift i oktober eller november 1984. De har et barn sammen. Tiltalte havde arbejde i 16 måneder fra han kom til Danmark, men måtte efter råd fra sin læge sige sit job op. Han kone er norsk, men født i Danmark. Hun besøger ham 3 gange om ugen i fængslet. Tiltaltes forsvarer oplyste under retsmødet, at tiltalte og hans kone blev separeret 11. marts 1988. Tiltalte har i august 1987 været på ferie i Jugoslavien. Tiltalte forklarede under retsmødet at han, hvis han får lov til at blive i Danmark, vil arbejde som mekaniker og tage sig af sin kone og sit barn.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 2. pkt., og nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende :

"I medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., og nr. 3 udvises tiltalte af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dm afsagt af Højesteret den 14. februar 1990 (sag nr. II 321/1989)

Østre Landsrets dm af 12. september 1989 blev anket af tiltalte med påstand om, at der ikke sker udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Højesteret tog påstanden om udvisning til følge idet

"Højesteret tiltræder, at tiltalte under hensyn til den idømte straf af fængsel i 6 år samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, og at ingen af de i lovens § 26 nævnte hensyn bør føre til, at tiltalte ikke udvises.

Landsrettens dm stadfæstes derfor, for så vidt den er anket."

Køn: Mand
Født den: 20. marts 1960
Nationalitet: Uoplyst
Indrejsetidspunkt: Uoplyst
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af Østre Landsret den 5. december 1989 (sag nr. 2 05/1989/nævningesag)

Tiltalte blev ved Østre Landsrets dom af 5. december 1989 idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, jf. § 21, ved at have forsøgt at sælge cirka 100 gram heroin,
2. Straffelovens § 191, ved til 2 personer at have leveret henholdsvis 25 gram heroin og 50 gram heroin, hvoraf de 25 gram efterfølgende udførtes til Norge,
3. Straffelovens § 191 jf. § 21, ved i forening med en anden at have forsøgt at indføre cirka 210 gram heroin til Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning af tiltalte for bestandig.

Landsretten udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Udvisningspåstanden(e) tages til følge med indrejseforbud for bestandig for ... i medfør af udlændingelovens § 49, jf. § 24, nr. 2."

Dm afsagt af Højesteret den 6. april 1990 (sag nr. 9/1990)

Østre Landsrets dom af 5. december 1989 blev af tiltalte anket til Højesteret med påstand om formildelse, herunder at der ikke skulle ske udvisning. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse.

Højesteret, der stadfæstede landsrettens bestemmelse om udvisning, udtalte:

"(Retten) ... finder ikke grundlag for at nedsætte straffen(e) eller for at ændre bestemmelsen om udvisning af tiltalte."

Køn: Mand
Født den: 24. marts 1956
Nationalitet: Uoplyst
Indrejsetidspunkt: Den 2. september 1986
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. led

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 31. august 1990
(sag nr. 28/1990/nævningesag)

Tiltalte indrejste i Danmark den 2. september 1986.

Ved Østre Landsrets dom blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 2, jfr. stk. 1, 1. pkt, jfr. lov om euforiserende stoffer, § 3, stk. 1, jfr. § 1, stk. 2, jfr. tildels straffelovens 21,

a) ved i april 1989 i forening med andre at have forsøgt at indsmugle 100 gram heroin til Danmark, hvilket forsøg mislykkedes, da leverandøren kun ville udlevere stoffet mod kontant betaling,

b) ved i april/maj 1989 i København at have overdraget 100 gram heroin til to andre personer, der herefter transporterede heroinen til Norge, og

c) ved primo juni 1989 i forening med andre at have indført ca. 500 gram heroin fra Polen til Danmark med henblik på videreoverdragelse, idet tiltalte foranledigede, at disse to personer rejste til Polen, hvor de fik udleveret heroinen, som de herefter indførte til Danmark, og i Køben-

havn overdrog til tiltalte,

2. Straffelovens § 284, jfr. § 276, jfr. § 21, ved i foråret 1989 af en række uidentificerede personer at have købt beklædningsgenstande til en samlet værdi af ca. 50.000 kr., uagtet at tiltalte vidste eller havde bestemt formodning om, at effekterne, hvis tilhørsforhold var ukendt, hidrørte fra tyveri,
3. Våbenlovens § 10, jfr. § 2, stk. 1, jfr. § 1, stk. 1, nr. 2 og 4, ved den 29. juni 1989, at have været i besiddelse af 2 stk. cal. 22 patroner og en militærrøgbombe.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Om tiltaltets personlige forhold fremgik det af sagen, at han den 30. oktober 1986 havde indgået ægteskab med en dansk statsborger, og at parret den 27. januar 1987 fik en datter.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af Danmark for bestandig.

Landsretten tog påstanden om udvisning til følge, idet retten bemærkede følgende:

"Vedrørende tiltalte er der afgivet 20 stemmer for at udvise ham med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, og § 32, stk. 1, medens der er afgivet 4 stemmer for ikke at udvise ham. Efter afstemningens resultat vil tiltalte være at udvise med indrejseforbud for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 5. september 1968
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: 22. september 1986
Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, stk. 1, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Københavns byret den 26. september 1990 (sag nr. 9069607)

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, havde haft ophold i Danmark i perioden 1972 - 1977 og indrejste påny i Danmark den 22. september 1986.

Ved Københavns byrets dom af 26. september 1990 blev tiltalte idømt fængsel i 2 år som fællesstraf for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i en bank ved vold eller trussel om vold at have aftvunget bankpersonalet 87.340 kr. , idet tiltalte iført en form for elefanthue indfandt sig i banken, hvor han holdt en uladt gas- og løsskudsrevolver frem foran sig uden at tage direkte sigte på nogen og udtalte: "This is a robbery" og "Don't move" og senere pegede på bombeattrap og udtalte: "It is a bomb who will blow within two minutes". Da han forlod banken, blev han eftersat, hvorefter han på kort afstand rettede revolveren mod en person, ligesom han i en afstand af ca. 15 meter vendte sig mod eftersætterne og udtalte: "Jeg har en pistol", samtidig med at han pegede på dem med revolveren og flere gange trykkede på aftrækkeren, ligesom han ved pågribelsen slog ud efter dem med revolveren,
2. Våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2 e, stk. 1, jf. bekendtgørelse nr. 438 af 19. juli 1988 § 2, stk. 3, for uden

tilladelse af have besiddet den i forhold 1 nævnte gas- og løsskudsrevolver.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved Københavns Byrets døm af 19. oktober 1989 efter straffelovens § 172, stk. 1, jf. § 171, § 285, stk. 1, jf. § 284, jf. § 276, betinget uden straffastsættelse med prøvetid i 2 år.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse af 31. juli 1990 fremgik blandt andet, at tiltaltes moder samt 6 af hans 10 søskende var bosiddende i Danmark. Han havde boet hos en veninde i Danmark, som han dog blev uvenner med i foråret 1990, men de havde aftalt, at de skulle flytte sammen, når han blev løsladt fra fængslet.

Direktoratet anførte videre, at tiltalte efter direktoratets opfattelse ikke havde nogen særskilt stærk tilknytning til det danske samfund, og når hensås til grovheden af den kriminalitet, der var rejst sigtelse for, fandt direktoratet, at varigheden af tiltaltes ophold i Danmark og den dermed skabte tilknytning ikke talte imod udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 2. pkt. og § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Domsmandsretten kan tiltræde, at spørgsmålet om udvisning i den foreliggende sag skal afgøres efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., i det tiltaltes ophold i Danmark 1972 - 1977 ikke kan medregnes.

To af rettens dommere finder herefter henset til den idømte straf og kriminalitetens art og grovhed grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge, således at tiltalte udvises med indrejseforbud i 10 år.

En af rettens dommere finder, at en udvisning vil være særligt belastende for tiltalte, navnlig henset til, at det meste af tiltaltes familie boede i Danmark og at tiltaltes veninde, med hvem han agter at indgå ægteskab, bor i Danmark, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2. Denne dommer finder derfor, at tiltal-

te bør frifindes for udvisningspåstanden."

Døm afsagt af Østre Landsret den 13. december 1990 (sag nr. 175/1990)

Københavns Byrets døm af 26. september 1990 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse og frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten stadfæstede **dømmen** og udtalte følgende:

"Det tiltrædes, at spørgsmålet om udvisning skal afgøres efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Af de i **dømmen** anførte grunde og da tiltalte ikke findes at have en sådan tilknytning her til landet, at det efter udlændingelovens § 26, nr. 2, kan føre til andet resultat, stemmer 4 af rettens medlemmer for at udvise tiltalte som ved **dømmen** sket.

2 af rettens medlemmer stemmer af de i dissensen til **dømmen** anførte grunde for ikke at træffe bestemmelse om udvisning.

Der vil om dette spørgsmål være at træffe afgørelse efter stemmeflertallet."

Køn: Mand
Født den: 24. december 1963

Nationalitet: Uoplyst

Indrejsetidspunkt: 9. november 1987

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af Frederiksberg ret den 21. november 1990 (sag nr. 1-199/1990)

Ved Frederiksberg rets dom af 21. november 1990 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 1, ved at have videresolgt ca. 150 gram heroin, idet en medtiltalt overdrog stoffet til tiltalte, der fra sin bopæl videresolgte heroinen for en pris af 900 kr. pr. gram,
2. Straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, ved i forening og efter forudgående aftale med andre og med henblik på videreoverdragelse at have indført ca. 150 gram heroin til Danmark via Gedser,
3. Straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 21, ved med henblik på videreoverdragelse i forening og efter forudgående aftale med andre at have forsøgt at indføre 206 gram heroin fra Kenya til Danmark via Kastrup,
4. Lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af den 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 2, stk. 1, jf. bilag liste A, nr. 2, ved at have bestilt 10 gram heroin af 2 uidentificerede personer i Indien, hvorefter heroinen blev sendt til tiltaltens bopæl.

Tiltalte havde den 21. november 1987 indgået ægteskab med en dansk statsborger. Han indrejste i Danmark den 9. november 1987. Han havde en søn født den 27. april 1983, som var adopteret af tiltaltes ægtefælle.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Påstanden om udvisning for bestandig tages til følge for ... tiltalte."

Dom afsagt af Østre Landsret den 23. maj 1991 (sag nr. 238/1990)

Frederiksberg rets dom af 21. november 1990 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for forhold 4 og for beslutningen om udvisning, og iøvrigt formildelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten stadfæstede dommen. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"... det tiltrædes, at betingelserne for ... udvisning af ... tiltalte med indrejseforbud for bestandig er opfyldt."

Køn: Mand
Født den: 7. februar 1965
Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 6. november 1987

Opholdsgrundlag: Lovligt ophold med henblik på varigt ophold

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Vestre Landsrets 1. afdeling den 24. september 1991
(sag nr. 798/1991)

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark siden den 6. november 1987.

Ved Vestre Landsrets dom af 24. september 1991 blev tiltalte idømt fængsel i 5 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, jf. § 21, for forsøg på manddrab ved den 10. december 1990 i Ikast at have forsøgt at dræbe en anden person, idet han tildelte denne adskillige knivstik på armene og på kroppen, herunder i brystet og maven,
2. Straffelovens § 266, ved den 10. december 1990 overfor forurettede, som tiltalte umiddelbart forinden havde stukket med en kniv, at have udtalt, at han ville dræbe dennes moder, såfremt forurettede fortalte politiet, at det var tiltalte, der havde stukket ham med en kniv,
3. Våbenlovens § 4, stk. 1, ved den 10. december 1990 uden tilladelse at have besiddet en køkkenkniv med en klingelængde på ca. 20 cm.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med

indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. jf. 1. pkt., jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende:

"Under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet, og idet udvisningen ikke findes at virke så belastende, at udvisningspåstanden ikke bør tages til følge efter § 26 bør tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., jf. 1. pkt. udvises med indrejseforbud for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 18. oktober 1946
Nationalitet: Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: 29. september 1986
Opholdsgrundlag: Uoplyst
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Påstand om udvisning efter § 24, nr. 2

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 28. juni 1991 (sag nr. 67/1991/nævningesag)

Tiltalte indrejste i Danmark den 29. september 1986, hvor han siden havde haft fast ophold.

Ved Østre landsrets dom af 28. juni 1991 blev tiltalte idømt fængsel i 5 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., ved fra januar - februar 1990 med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af ca. 1 kg. heroin,
2. Straffelovens § 191 a, jf. § 21, ved i flere tilfælde i foråret 1990 at have forsøgt at afkræve en person ca. 500.000 kr. for leveret heroin.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Under domsforhandlingen forklarede tiltalte vedrørende sine personlige forhold, at han var født i Jugoslavien, og at han kom til Danmark den 29. september 1986. Tiltalte var på gennemrejse i Danmark og skulle videre til Sverige. I Danmark havde tiltalte mødt en ven og fået lov til at overnatte hos denne. Senere lærte tiltalte en pige at kende, som han flyttede sammen med. Tiltaltes kone opholdte sig på dette tidspunkt i Wien. Tiltalte indgav skilsmissebegæring, men der opstod visse problemer, og tiltalte

var ikke helt sikker på, om han var blevet skilt. Tiltalte, der ingen børn havde med sin tidligere kone fik efterfølgende et barn med den danske kæreste. Dette barn var nu 3 M år gammelt. Tiltalte var uddannet maskintekniker i Jugoslavien. Tiltalte havde ingen arbejdstilladelse, men havde arbejde i 3 måneder og senere i 6 måneder. I 1989 købte tiltalte en forretning sammen med sin kæreste. De opgav forretningen den 15. maj 1990 for derefter at starte en ny forretning på en anden adresse.

Af en udtalelse af 19. april 1991 fra Direktoratet for Udlændinge, fremgik det, at tiltalte siden den 1. juli 1987 havde levet sammen med en herboende kvinde, med hvem han havde en datter født den 5. september 1987.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandigt, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.

Retten udtalte vedrørende udvisningspåstanden følgende:

"Der er afgivet 22 stemmer for at tage anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge. 2 stemmer for, at tiltalte ikke udvises. I overensstemmelse med flertallet udvises tiltalte som nedenfor bestemt.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 31. oktober 1991 (sag nr. I 200/1991)

Østre Landsrets dom af 28. juni 1991 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærpelse af straffen og stadfæstelse af udvisningsbeslutningen.

Højesteret udtalte følgende:

"Da straffen er passende bestemt, og da der ikke er grundlag for at ophæve bestemmelsen om udvisning, stadfæster Højesteret dommen."

Køn: Mand
Født den: 1. januar 194 6

Nationalitet: Tyrkiet

Indrej setidspunkt: 198 7

Opholdsgrundlag: Uoplyst

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Østre Landsrets 7. afdeling den 21. maj 1992 (sag nr. 41/1992)

En 46-årig tyrkisk statsborger indrejste i Danmark i 1987, hvor han den 16. juli 1987 blev tilmeldt folkeregistret.

Ved dom af 21. maj afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 14 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, ved natten til den 13. marts 1991 i sin lejlighed i Kalundborg ved kvælning at have dræbt en kvinde, født den 5. januar 1954,
2. Straffelovens § 276, ved natten til den 13. marts 1991 i sin lejlighed i Kalundborg at have stjålet 350 kr. tilhørende den i forhold 1 omtalte kvinde.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved Kalundborg rets dom af 8. december 1988 for overtrædelse af straffelovens § 232 og § 260, nr. 1, med fængsel i 60 dage.

Retslægerådet udtalte på grundlag af mentalerklæring af 27. august 1991 fra Justisministeriets Retspsykiatriske Klinik og øvrige for Rådet foreliggende akter i skrivelse af 20. november 1991, at tiltalte i forbindelse med varetægtsfængslingen syntes at have udviklet en tilstand præget af overflødhedsforestillinger, usikker realitetstestning, skiftende vrangforestillinger af før-

følgelseskarakter og selvmordsimpulser. Han fandtes aktuelt at befinde sig i en psykisk abnorm tilstand, hvorunder han forbigående måtte antages at være psykotisk udløst af det pres hans nuværende situation udgjorde. Der var imidlertid ingen holdepunkter for at antage, at han på tidspunkterne for de påsigtede handlinger havde været sindssyg.

Tiltaltes aktuelle psykiske tilstand fremtrådte som afvigende, udadprojicerende, dramatiserende, uflexibel ligesom han havde vanskelighed med forvaltningen af affekter.

Tiltalte fandtes således at måtte henregnes til straffelovens § 69. Retslægerådet kan imidlertid ikke, såfremt han kendtes skyldig, pege på foranstaltninger i henhold til samme lovs § 68, 2. pkt., som var mere formålstjenlige end straf til forebyggelse af fornyet kriminalitet ligeartede med den nu påsigtede.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jfr. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og anførte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"I medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., og § 32, stk. 1, udvises han med indrejseforbud for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 21. maj 1992 (sag nr. 226/1992)

Østre Landsrets dom af 21. maj 1992 blev anket af den pågældende med påstand om formildelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Højesteret fandt, at straffen burde nedsættes til fængsel i 12 år og stadfæstede i øvrigt dommen. Højesteret udtalte følgende:

"Landsretten dom ændres, således at tiltalte straffes med fængsel i 12 år."

Køn: Mand
Født den: 22. maj 1963

Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: Uoplyst

Opholdsgrundlag: Uoplyst

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af kriminalretten i Helsingør den 19. juni 1992 (sag nr. S 40/1992)

Ved Helsingør kriminalrets dom af 19. juni 1992 blev tiltalte, der var jugoslavisk statsborger, idømt fængsel i 2 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved sammen med 3 medtiltalte i en villa i Fredensborg ved vold og trussel om vold at have frataget en ældre dame kontanter, smykker og en kikkert til en værdi af ikke under 26.300 kr., idet en medtalt fastholdt den ældre dame på sengen, hvor hun blev truet med et koben, der blev ført mod hendes pande, ligesom en tændt cigaret blev holdt tæt mod hendes ansigt og et tørklæde lagt over hendes hals, medens de andre gennemsøgte villaen, der blev forladt efter, at telefonledningen var revet over,
2. Straffelovens § 286, stk. 1, jf. § 276, ved sammen med 3 andre, at have stjålet sølvtøj, smykker, en Cape i sølvrvæv samt undertøj til værdi af ca. 200.000 kr. fra en villa i Fredensborg, hvor de brød ind,
3. Straffelovens § 284, jf. § 276, ved i 4 forhold at have købt genstande, der stammede fra tyveri, deriblandt 7 sæt sengetøj til en værdi af 2.346 kr., en læderjakke til en værdi af ca. 3.000 kr., en dolk til en ukendt værdi samt messingelefanter, gudefigurer og kander til en værdi af 585 kr. og 4 sæt senge-

tøj til en værdi af 832 kr.,

4. Straffelovens § 277, ved at have tilegnet sig en panserhalskæde i metal til en værdi af ca. 150 kr., som lå på Helsingør jernbanestation.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Uanset at betingelserne for udvisning af tiltalte ... er tilstede efter reglerne i udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., vil han desuagtet under henvisning til lovens § 26 ikke være at udvise, da han har haft ophold her i landet i ca. 4 år, da han i ca. 2 år har været gift med en dansk kvinde, og da han utvivlsomt har et dårligt helbred."

Køn: Mand
Født den: 10. april 1961
Nationalitet: Tunesien
Indrejsetidspunkt: Seneste indrejse marts 1988
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., og
§ 24, nr. 3

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 21. januar 1993
(UFR 93.461 H)

Den 31-årige tiltalte, der var tunesisk statsborger, indrejste i Danmark første gang den 5. august 1982, hvorefter han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 12. februar 1983 på grundlag af ægteskab indgået den 6. september 1982 med en dansk statsborger. Tilladelsen blev senest forlænget til den 12. august 1984.

Ved skrivelse af 25. april 1984 blev tiltaltes opholds- og arbejdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, grundet samlivsophør med sin danske ægtefælle, hvorefter tiltalte udrejste af landet.

Tiltalte indrejste påny her i landet den 3. september 1985, hvorefter han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 1. november 1986 på grundlag af ægteskab indgået den 2. oktober 1985 med en anden dansk statsborger.

Ved skrivelse af 26. juni 1986 blev hans opholds- og arbejdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, på grund af samlivsophør, hvorefter tiltalte udrejste til Polen.

Den 20. oktober 1986 indrejste den pågældende påny i Danmark og

blev ved Direktoratet for Udlændinges resolution af 23. oktober 1986 udvist af Danmark med indrejseforbud gældende indtil den 1. juli 1989 i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, jf. § 32, stk. 1.

Den 24. marts 1988 ophævede direktoratet det meddelte indrejseforbud, og tiltalte blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 23. marts 1989. Tiltalte blev den 11. februar 1989 gift med dansk statsborger. Han blev den 29. marts 1989 tilmeldt folkeregistret, og den 9. april 1990 blev han meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse. I foråret 1990 fraflyttede tiltalte den fælles bopæl og parterne havde ingen kontakt i det følgende ca. 1 1/2 år. I februar 1992 ansøgte ægtefællen om separation, og den 12. februar blev parterne skilt. Tiltalte ansås at have haft lovligt ophold i landet i 3 år og 9 måneder, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1 og 3.

Ved Østre Landsrets dom af 21. januar 1993 blev tiltalte ved nævningeting idømt en fællesstraf af fængsel i 3 år og 6 måneder, jf. straffelovens § 61, stk. 2, og til dels § 40, for overtrædelse af:

1. Lov om euforiserende stoffer, lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, stk. 1, jf. § 2 liste A, nr. 2, ved den 16. april 1992 at have været i besiddelse af 0,33 gram heroin,
2. Straffelovens § 276, ved den 20. maj 1992 at have stjålet en tegnebog indeholdende blandt andet 209 kr. i kontanter til en samlet værdi af 500 kr.,
3. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 26. maj 1992 ved vold at have frataget en person kontanter, en togbillet og et armbåndsurs til en samlet værdi af ca. 2.500 kr.,
4. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 26. maj 1992 ved vold at have frataget en person ca. 4.184 kr. i udenlandsk valuta samt et kamera til en samlet værdi af 10.184 kr.,
5. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved den 19. juni 1992 ved vold at have forsøgt ved vold at fratage en per-

son 2 guldhøreapparater til en værdi af ca. 8.800 kr.

Tiltalte var tidligere straffet:

Ved Københavns Byrets dom af 7. februar 1991 for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 og § 245, stk. 1, samt lov om euforiserende stoffer m.v. med fængsel i 8 måneder. Prøveløsladt den 10. februar 1992 med en reststraf på fængsel i 83 dage og prøvetid på 2 år,

Ved Københavns Byrets dom af 24. marts 1992 efter straffelovens §§ 284, jf. § 276, jf. § 21, med hæfte i 10 dage, betinget, med prøvetid i 1 år fra dommens dato.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig, jf. Udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 2. pkt., og § 24, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse til brug for sagen af 27. august 1992 fremgik følgende vedrørende udlændingelovens § 26:

Tiltalte havde været gift i 3 år med en dansk statsborger, med hvem han havde to børn på henholdsvis 2 og 6 år. Ægteskabet blev endeligt opløst ved skilsmisse den 12. februar 1992. Tiltalte fraflyttede den fælles bopæl i foråret 1990 og havde ikke kontakt til familien, indtil familien kontaktede ham under hans afsoning i januar 1992. Fra hans løsladelse den 10. februar 1992 og frem til pinsen 1992 besøgte tiltalte familien hver weekend. Tiltalte havde ikke samkvem med børnene, idet han aldrig havde bedt om dette. I pinsen 1992 blev tiltalte under et besøg smidt ud af sin tidligere ægtefælle, der ikke siden havde set tiltalte eller hørt fra ham.

Tiltaltes moder samt hans 6 søskende boede i Tunesien. Hans far var død, men han havde en "plejefar" i Schweiz, hvor han havde opholdt sig i flere perioder.

Tiltalte påstod sig frifundet for udvisningspåstanden, idet tiltaltes ophold i landet fra 1982 til 1984 og fra 1985 til 1986 skulle tages i betragtning, hvorfor afgørelsen om udvisning skul-

le træffes på baggrund af udlændingelovens § 23. Tiltalte påberåbte sig i øvrigt udlændingelovens § 26, nr. 2 og 4.

Landsretten tog anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge og udtalte:

"De voterende finder, at det ophold her i landet, der er afgørende for, om udvisningsspørgsmålet skal afgøres efter § 23 eller § 24, bør regnes fra den 29. marts 1988. Spørgsmålet om udvisning skal således afgøres på grundlag af bestemmelsen i udlændingelovens § 24.

Der er afgivet 22 stemmer for at udvise tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. og nr. 3, jf. § 49, med indrejseforbud gældende for bestandig, jf. lovens § 32. Der er afgivet 2 stemmer for at undlade udvisning under henvisning til det i udlændingelovens § 26, nr. 2, nævnte hensyn. Afgørelsen vedrørende udvisningsspørgsmålet træffes efter stemmeflertallet således, at tiltalte udvises af landet med indrejseforbud gældende for bestandig".

Dm afsagt af Højesteret den 17. marts 1993 (sag nr. II 54/1993)

Østre Landsrets dom af 21. januar 1993 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse for så vidt angik straffen og påstod i øvrigt stadfæstelse.

Retten udtalte:

"Da straffen er passende bestemt, og da der ikke er grundlag for at ophæve bestemmelsen om udvisning, stadfæster Højesteret dommen".

Køn: Mand
Født den: 18. juni 1964
Nationalitet: Tanzania

Indrejsetidspunkt: 15. juni 1990

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

Dom afsagt af Østre Landsret den 6. april 1993 (sag nr. 341/1992)

Tiltalte, der var tanzaniansk statsborger, indrejste til Danmark den 15. juni 1990. Han indgik ægteskab med en herboende norsk statsborger og indgav ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse. Han blev den 20. december 1990 meddelt opholdstilladelse. Denne blev senere forlænget til den 13. juli 1992.

Ved Østre Landsrets dom af 6. april 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 7 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbekendtgørelse nr 391 af 21. juli 1969 § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer § 27, jf. § 2, jf. liste A, nr. 2, delvis jf. straffelovens § 21,

1. Ved efter forudgående aftale og i forening med andre med henblik på videreoverdragelse at have forsøgt at indsmugle ca. 1.000 gram heroin fra Polen til Danmark, hvilket kun delvist lykkedes, idet de i Polen kun fik udleveret ca. 770 gram heroin,
2. Ved efter forudgående aftale og i forening med andre med henblik på videreoverdragelse at have forsøgt at indsmugle ca. 1.000 gram heroin fra Holland til Danmark, hvilket kun delvist lykkedes, idet de i Holland kun fik udleveret ca. 700 gram heroin,

3. Ved efter forudgående aftale og i forening med andre med henblik på videreoverdragelse at have forsøgt at indsmugle ca. 630 gram heroin fra Holland til Danmark, hvilket kun delvist lykkedes, idet de i Holland kun fik udleveret ca. 460 gram heroin,
4. Ved efter forudgående aftale og i forening med andre med henblik på videreoverdragelse at have indsmuglet ikke under 200 gram heroin fra Holland til Danmark.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Af Direktoratet for Udlændinges udtalelse i sagen af 4. november 1992 fremgik blandt andet, at tiltalte og hans ægtefælle ikke havde nogen børn, men at han havde et barn i Tanzania. Hans forældre boede i Tanzania.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Der er enighed om i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, jf. § 32, stk. 1, at udvise tiltalte ... af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 27. august 1993 (sag nr. II 161/1993)

Østre Landsrets dom af 6. april 1993 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse.

Højesteret stadfæstede dommen og udtalte følgende:

"Højesteret finder straffen passende bestemt og stadfæster derfor dommen."

Køn: Mand
Født den: 2. september 1955
Nationalitet: Finland
Indrejsetidspunkt: Den 18. juli 1990
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 1

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

**Dom afsagt af retten i Århus, 6. afdeling den 28. april 1993 (SS
93 08430-6)**

En 38-årig finsk statsborger indrejste i Danmark den 18. juli 1990, hvor han siden havde opholdt sig, bortset fra en rejse til Finland fra den 9. oktober 1992 til den 15. oktober 1992.

Ved dom af 28. april 1993 afsagt af Retten i Århus, 6. afdeling blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år og 6 måneder, for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 245, stk. 1, ved den 30. juli 1992 i Åbyhøj på fortovet uden for en kiosk at have tildelt forurettede knytnæveslag i ansigtet, hvorved han faldt om på fortovet, hvorefter tiltalte iført en træsko sparkede forurettede flere gange i ansigtet, hvilket blandt andet medførte tab af højre øje,
2. Straffelovens § 245, stk. 1 og § 266, ved den 9. februar 1993 i en lejlighed i Åbyhøj, at have slået forurettede i hovedet med en ølflaske, der knustes, hvorefter tiltalte, medens forurettede befandt sig på sin seng, udtalte, at han ville slå ham ihjel, hvorefter tiltalte med en køkkenkniv stak eller skar forurettede i halsen med overskæring af en mindre pulsåre til følge,
3. Straffelovens § 123, ved umiddelbart herefter at have fremsat

trusler overfor forurettede og to andre i anledning af de pågældendes forventede forklaring til politiet og i retten vedrørende det i lejligheden passerede, idet tiltalte udtalte, at de ville dø, hvis de ikke vidnede.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i Danmark.

Tiltalte havde under sagen oplyst, at han indtil kort tid før han blev frihedsberøvet i forbindelse med nærværende straffesag levede sammen med en dansk statsborger, at dette samliv ophørte på grund af uoverensstemmelser, men at tiltalte regnede med, at samlivet kunne genoptages, når han blev løsladt. Tiltaltes familie opholdt sig i øvrigt i Finland.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at direktoratet under hensyn til karakteren af den begåede kriminalitet ikke fandt, at der var forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne føre til, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om en ubetinget frihedsstraf og principalt om udvisning af Danmark for bestandig, subsidiært med et af retten fastsat indrejseforbud, jvf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten begrundede beslutningen således:

"Efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. findes tiltalte under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet at burde udvises, idet retten ikke finder, at der foreligger forhold, som taler for, at udvisning ikke bør finde sted, jf. udlændingelovens § 26. Tiltalte vil herefter være at udvise med indrejseforbud til den 1. januar 2003."

Dom afsagt af Vestre Landsrets 1. afdeling den 20. september 1993
(sag nr. S 1111/93)

Århus rets dom blev anket af den pågældende med påstand om formildelse af straffen og frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af straffen.

Landsretten fandt straffen passende bestemt og tiltrådte dommens bestemmelse om udvisning. Landsretten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Uanset tiltaltes ægteskab indgået med en dansk statsborger efter byrettens dom tiltrædes det, at tiltalte er udvist med indrejseforbud i 10 år."

Landsretten stadfæstede derfor dommen.

Køn: Mand
Født den: 2. maj 1962
Nationalitet: Marokko

Indrejsetidspunkt: Den 22. juni 1990

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byrets 5. afdeling den 30. november 1993
(sag nr. 29037/1993)

En 31-årig marokkansk statsborger indrejste i Danmark den 22. juni 1990. Den 4. oktober 1990 ansøgte han om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk statsborger.

Opholdstilladelsen blev senest forlænget den 14. oktober 1992, i hvilken forbindelse den pågældende blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom af 30. november 1993 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, ved den 7. oktober 1993 på Dagmarsgade i København ved trussel om vold med en vinflaske, som han slog bunden af, at have tiltvunget sig samleje med en kvinde.

Tiltalte var under sagen frihedsberøvet fra den 7. oktober 1993.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Han forklarede om sine personlige forhold, at han den 2. oktober 1990 indgik ægteskab med en dansk statsborger i Danmark. Parret er nu separeret. Han havde aldrig været gift før. Han havde ingen børn, heller ikke i Marokko. Han havde to brødre i Danmark.

Han havde sine forældre og yderligere 6 søskende i Marokko.

Endvidere forklarede han, at han ikke havde nogen uddannelse. Han havde arbejdet i 2 år og 4 måneder på en restaurant i Danmark. Han er p.t. arbejdsløs og modtager understøttelse.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der, henset til karakteren af den begåede kriminalitet, burde nedlægges påstand om udvisning. Direktoratet fandt ikke, at de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold kunne give anledning til en anden vurdering.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud i et af retten fastsat tidsrum, jfr. udlændingelovens § 49, stk. 1, jfr. § 24, nr. 2, 2. pkt., og § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende beslutningen:

"Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende indtil den 1. januar 2004."

Dom afsagt af Østre Landsrets 18. afdeling den 3. februar 1994
(sag nr. S-4324-93)

Københavns Byrets dom af 30. november 1993 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden påstod skærkelse.

Landsretten fandt straffen passende bestemt, og tiltrådte dommens bestemmelse om udvisning med indrejseforbud. Landsretten anførte følgende:

"Københavns Byrets dom stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 20. februar 1960
Nationalitet: Tyrkiet
Indrejsetidspunkt: 13. september 1990
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byret den 24. januar 1994 (sag nr. 20727/93)

En 33-årig tyrkisk statsborger indrejste i Danmark den 13. september 1990 på besøgsvisum. Pågældende blev den 7. december 1990 meddelt opholdstilladelse indtil den 7. december 1991 på baggrund af ægteskab indgået i 1990 med en herboende dansk statsborger. Opholdstilladelsen blev senere forlænget til den 7. oktober 1992.

Den 31. december 1992 blev pågældendes ægteskab opløst ved skilsmisse. Efter ansøgning blev den pågældende meddelt opholdstilladelse til den 24. april 1993 på grundlag af et nyt ægteskab indgået den 23. april 1992 med en anden herboende dansk statsborger. Tilladelsen blev meddelt med henblik på varigt ophold.

Ved dom af 24. januar 1994 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 3 år for overtrædelse af straffelovens § 180, ved at have sat ild til en beboelsesejendom, idet tiltalte i "Den Tyrkiske Klub", der var beliggende i ejendommens stueetage, antændte ca. 10-15 liter benzin, hvorved klublokalet udbrændte, og således at der skete skade på den faste ejendom for ca. 2,5 mill.kr. og på løsøre for et anslået beløb af ca. 889.470 kr., ligesom 13 personer i ejendommen udsattes for overhængende livsfare.

Direktoratet for Udlændinge udtalte følgende vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de i udlændingelovens § 2 6 nævnte forhold kun-

ne antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende for sigtede:

Ad § 26, nr. 2:

Det fremgik af sagen, at den pågældende den 24. april 1992 indgik ægteskab med en herboende dansk statsborger, ligesom han havde en del onkler og fætre i Danmark.

Ad § 26, nr. 3:

Pågældende havde opholdt sig i Tyrkiet, det meste af sit liv, og havde kun haft ringe tilknytning til det danske arbejdsmarked, ligesom han kun talte lidt dansk. Han havde desuden ingen nære venner i Danmark, men både danske og tyrkiske bekendte.

Ad § 26, nr. 4:

Pågældende havde 3 mindreårige børn, 1 bror og 2 søstre i Tyrkiet. Han havde forældremyndigheden over børnene, ligesom han besøgte sin familie en gang om året i 1-2 måneder, og holdt i øvrigt kontakt med familien ved at skrive og ringe.

På denne baggrund anførte direktoratet, at pågældende ikke havde nogen særskilt tilknytning til Danmark, og henset til grovheden af den påsigtede kriminalitet, fandt direktoratet, at der burde nedlægges om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt... .Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Østre Landsret den 21. april 1994 (sag nr. S-0424-94)

Københavns Byrets dom blev af den pågældende indanket for Østre Landsret med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse af

straffen og frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 3 år og 6 måneder, og bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Dommens bestemmelse om udvisning stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: Uoplyst

Nationalitet: Tyrkiet

Indrejsetidspunkt: 7. december 1990

Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholdstilladelse

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Vestre Landsrets 5. afdeling den 14. juni 1994
(sag nr. S-0347-94)

En 41-årig tyrkisk statsborger indrejste i Danmark den 7. december 1990 efter at have fået meddelt opholds- og arbejdstilladelse med henblik på varigt ophold. Tilladelsen blev meddelt på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger, indgået den 16. juni 1990. Den 10. december 1992 blev pågældende meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Den 25. januar 1993 blev tiltalte separeret fra sin ægtefælle.

Ved dom afsagt af Vestre Landsret blev tiltalte idømt 8 års fængsel for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 237, ved den 19. marts 1993 i Brabrand på parkeringspladsen med pistolskud at have dræbt en person, ved på samme sted og tid med en pistol at have skudt en anden person i hovedet, hvilket bevirkede, at denne anden person den 21. marts 1993 afgik ved døden, og ved på samme tid og sted med en pistol at have skudt en tredje person i hovedet, hvilket bevirkede, at denne tredje person den 20. marts 1993 afgik ved døden,
2. Våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, ved uden tilladelse at have besiddet en pistol med tilhørende skarpe patroner.

Ved udmålingen af straffen fandt straffelovens § 84, stk. 1, nr. 4, og § 85 anvendelse.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte følgende vedrørende udlændingelovens § 26:

Ad § 26, nr. 2:

Tiltalte blev separeret fra sin danske ægtefælle i januar 1993. De havde ingen børn sammen.

Tiltalte havde fire børn med en tidligere ægtefælle i Tyrkiet, som han havde forældremyndigheden over.

De to ældste børn, født den 20. juli 1994 og den 19. februar 1977, var bosat i Danmark. Begge indrejste i Danmark den 29. december 1991 efter at have fået meddelt opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Tiltalte havde endvidere en ældre bror, som var bosat her i landet.

Ad § 26, nr. 3:

Tiltalte var født, opvokset og havde levet i Tyrkiet, indtil han udrejste til Danmark i december 1990.

Sammenfattende fandt direktoratet ikke, at tiltalte havde en sådan tilknytning til det danske samfund, eller at de foreliggende omstændigheder iøvrigt talte for, at der ikke burde nedlægges påstand om udvisning, særligt når der blev henset til grovheden af den kriminalitet, der var rejst tiltale for.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til den fastsatte straf og arten af den begåede kriminalitet

samt omstændighederne i øvrigt, herunder tiltaltes personlige forhold og tilknytning til det danske samfund, træffes i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., sammenholdt med § 26, bestemmelse om udvisning med indrejseforbud for bestandig."

Køn: Mand
Født den: 21. marts 1966

Nationalitet: Iran

Indrej setidspunkt: Den 29. september 19 90

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af kriminalretten i Fredericia den 7. juli 1994 (sag nr. SS 124/94)

En 28-årig iransk statsborger indrejste i Danmark den 29. september 1990, hvor han straks indgav ansøgning om asyl. Ved Direktoratet for Udlændinges afgørelse af 28. januar 1991 blev han meddelt; afslag på asyl. Ved beslutning af 13. februar 1992 stadfæstede Flygtningenævnet direktoratets afgørelse.

Ved Direktoratet for Udlændinges afgørelse af 8. oktober 1992 blev den pågældende efter ansøgning meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk herboende kvinde, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Den pågældende var ved anklageskrift af 22. juni 1994 tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., ved i perioden fra den 28. februar 1994 til den 10. marts 1994, i forening med 4 andre tiltalte, med henblik på overdragelse til et større antal personer eller mod et betydeligt vederlag, i en pakkeforsendelse, at have indført eller medvirket til at indføre ca. 750 g. råopium fra Thailand til Danmark.

Retten fandt det godtgjort, at tiltalte var klar over, at der var euforiserende stoffer i pakken, og fandt, at han havde haft forset til at begå overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, men retten fandt det imidlertid ikke godtgjort, at han var klar over, at der var tale om 750 g. råopium, hvorfor der ikke fandtes

grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt.

Retten statuerede endvidere, at der (for denne tiltaltes vedkommende) alene var tale om forsøg, jf. straffelovens § 21.

Tiltalte blev herefter dømt for overtrædelse af § 2, stk. 4, i lov om euforiserende stoffer, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993, jf. liste B, nr. 106, jf. straffelovens § 21.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Tiltalte havde i forbindelse med sagen været varetægtsfængslet fra den 10. marts 1994. Retten anså den forskyldte straf udstået ved varetægt og fængslingen.

Tiltalte havde under sagen oplyst, at han havde en hjertesygdom, som bl.a. medførte, at han fik hjertanken ved psykiske belastninger. Han modtog ikke behandling herfor.

Udlændingestyrelsen udtalte, at den pågældende ikke havde arbejde eller var under uddannelse i Danmark. Han indgik den 5. juni 1991 ægteskab med en herboende dansker. Ægteskabet ophørte imidlertid ved skilsmisse den 14. oktober 1993. Hans ægtefælle havde den 24. december 1991 født en søn, som tiltalte til sagen oplyste, at han ikke var far til. Tiltalte havde ingen samkvemsret med sønnen. Han havde desuden en broder i Danmark, mens hans forældre og øvrige søskende boede i Iran.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark for bestandig efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., jf. § 32.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Tiltalte ... frifindes overfor anklagemyndighedens påstand om udvisning."

Køn: Mand
Født den: Uoplyst
Nationalitet: Det tidligere Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: 1989

Opholdsgrundlag: § 15 i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 23, nr. 2, og § 24, nr. 2

Dom afsagt af kriminalretten i Kolding den 20. juli 1993 (UFR 94.804 H)

En statsborger fra det tidligere Jugoslavien indrejste til Danmark i 1989. Kort efter blev den pågældende gift med en herboende dansk statsborger, med hvem han fik en datter i 1990. Parret blev skilt i 1992, hvorefter den pågældende den 7. januar 1993 blev gift med en jugoslavisk statsborger, som havde opholdstilladelse i Danmark medfør af § 15 i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien mv.

Ved dom af 20. juli 1993 afsagt af Kriminalretten i Kolding blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, ved i 19 tilfælde at have skaffet sig adgang til forskellige villaer og herfra at have tilegnet sig forskellige genstande til en samlet værdi af ca. 544.800 kr.,
2. Straffelovens § 284, jf. § 276, ved at have flyttet smykker, parfume og clockradio fra en bil til sin lejlighed, hvor de blev opbevaret,
3. Straffelovens § 164, ved overfor Kriminalretten i Kolding med

fortsæt til, at en uskyldig blev sigtet, dømt eller undergivet anden strafferetlig retsfølge for et strafbart forhold, at have angivet . . . , som medgerningsmand til to af indbrudene, hvilket var i strid med sandheden.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved dom afsagt den 11. juni 1992 af Vestre Landsret med fængsel i 40 dage, for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, m.v.

Ved dom afsagt den 6. oktober 1992 af Retten i Århus, med fængsel i 5 måneder for tyveri, hæleri, spirituskørsel m.v.

Sidstnævnte dom var under anke under byrettens pådømmelse af den aktuelle sag, men blev den 18. august 1993 stadfæstet af Vestre Landsret, idet der skete frifindelse for hæleriforsøget.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, 2 og 3, jf. § 23, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"I medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 23, nr. 2, tages udvisningspåstanden til følge med indrejseforbud efter samme lovs § 32, stk. 1.

Retten finder ikke, at de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold afgørende taler mod udvisning."

Dom afsagt af Vestre Landsrets 4. afdeling den 7. oktober 1993
(UfR 94.804 H)

Kolding Kriminalrets dom blev af tiltalte indanket for landsretten med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Tiltalte forklarede supplerende om sine personlige forhold, at

hans tidligere ægtefælle i forbindelse med separationen fik forældremyndigheden over datteren, men at han fortsat havde jævnligt samvær med datteren. Han anførte videre, at han ikke ville kunne vende tilbage til sin hjemby, idet byen nu var erobret af serberne. Han havde ikke længere familie i Jugoslavien. Hans forældre og en søster boede i Tyskland.

Landsretten fandt straffen passende, men tog ikke påstanden om udvisning til følge. Landsretten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"3 voterende finder, at betingelserne for udvisning er opfyldt, hvorved bemærkes, at de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold ikke i tilstrækkelig grad taler mod udvisning. Disse voterende stemmer derfor at stadfæste dommen."

3 voterende udtalte:

"Tiltaltes ægteskab med ..., der er indgået den 7. januar 1993, findes under hensyn til den korte varighed og til, at ægtefællen opholder sig her i landet i henhold til en midlertidig opholdstilladelse, ikke at tale afgørende mod udvisning.

Hvad dernæst angår tiltaltes tilknytning til datteren ... bemærkes: Efter bevisførelsen kan det lægges til grund, at tiltalte siden separationen fra sin danske ægtefælle har haft samvær med sin nu 3-årige datter. Det kan videre lægges til grund, at den fraskilte ægtefælle på tiltaltes opfordring har bragt datteren til arresten, for at tiltalte og barnet kunne være sammen. Den tidligere ægtefælle har således forklaret, at hun mener, det er af stor betydning for barnet, at det ikke mister forbindelsen med faderen.

Uanset kriminalitetens alvorlige karakter findes en udvisning, der reelt må antages at ville medføre, at samværet mellem tiltalte og datteren ikke vil kunne udøves, at virke så belastende på grund af tiltaltes tilknytning til sin datter, at påstanden om udvisning ikke bør tages til følge, jf. udlændingelovens § 26, litra 2.

Efter udfaldet af stemmeafgivningen tages påstanden om udvisning ikke til følge."

Dom afsagt af Højesteret den 9. august 1994 (sag nr. I 136/1994, UfR 94.804 H)

Vestre Landsrets dom blev af anklagemyndigheden indanket for Højesteret med påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 23, nr. 2, og § 24 nr. 2.

Tiltalte påstod stadfæstelse.

Højesteret tog ikke påstanden om udvisning til følge.

3 dommere udtalte:

"Tiltalte indgik ægteskab med ... i januar 1993, og ægtefællerne har genoptaget samlivet efter tiltaltes prøveløsladelse den 23. april 1994. ... har opholdstilladelse i medfør af § 15 i den nævnte lov om midlertidig opholdstilladelse. Efter bestemmelsen er opholdstilladelse betinget af, at den pågældendes må antages at have behov for midlertidig beskyttelse i Danmark.

Under henvisning hertil og til oplysningerne om tiltaltes forbindelse med sin datter fra sit tidligere ægteskab tiltræder vi, at tiltalte er frifundet for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2, idet den begåede kriminalitet ikke er af så grov beskaffenhed, at udvisning under disse omstændigheder er påkrævet.

Vi stemmer derfor at stadfæste landsrettens dom."

2 dommere udtalte:

"Vi finder ikke, at tiltaltes ægteskab med ... og tilknytningen til datteren, som han ikke har boet sammen med siden separationen fra moderen i foråret 1992, kan begrunde, at udvisning uanset den begåede kriminalitet bør undlades i medfør af udlændingelovens § 26. Vi stemmer derfor for at stadfæste byrettens dom.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet".

Køn: Mand

Født den:

Nationalitet: Tidligere dansk statsborger, nu australsk statsborger

Indrejsetidspunkt: Tilmeldt folkeregisteret den 28. marts 1991

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Københavns Byret den 8. november 1993 (sag nr. 28605/93, UFR 95.207 H)

Tiltalte, der oprindeligt var dansk statsborger, flyttede som 2-årig med sine forældre til Australien. Han erhvervede sammen med sine forældre australsk statsborgerskab, da han var 14 år.

Den 26. marts 1987 indrejste tiltalte i Danmark hvor han den 14. april 1987 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, med henblik på varigt ophold. Den 20. maj 1989 blev han gift med en dansk statsborger. Sammen flyttede de til Australien, idet tiltalte udrejste af Danmark den 25. juni 1989.

Tiltalte og hans ægtefælle flyttede herefter påny til Danmark, hvor han den 28. marts 1991 blev tilmeldt folkeregisteret. Han har siden da boet i Danmark med henblik på varigt ophold.

Ved København byrets dom af 8. november 1993 blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 16. marts 1993 i en bank, ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold, at have aftvunget personalet 26.100 kr.,
2. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved den 7. september 1993

i en bank, ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold, at have aftvunget personalet 40.000 kr.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, stk. 1, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Ved afgørelsen af, hvorvidt den nedlagte udvisningspåstand bør tages til følge, idet tiltalte har påstået frifindelse heroverfor, lægger retten til grund, at tiltalte, der oprindeligt har haft dansk statsborgerskab, har mistet dette i forbindelse med, at han ~~sammen~~ med sine forældre emigrerede til Australien, og han derved fik australsk statsborgerskab.

Retten finder, at betingelserne efter udlændingelovens § 24, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., er opfyldt med hensyn til udvisning af landet, og der findes ikke efter bestemmelsen i § 26 at være sådanne hensyn at tage, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for tiltalte. Som følge heraf tages den nedlagte udvisningspåstand til følge, idet der ikke er fundet grundlag for at kunne gøre udvisningen tidsbegrænset under hensyntagen til de begåede strafbare forhold og den idømte fængselsstraf."

Dom afsagt af Østre Landsret den 5. januar 1994 (UfR 95.207 H)

Københavns byrets dom af 8. november 1993 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af den idømte frihedsstraf og om frifindelse for udvisningspåstanden, subsidiært at indrejseforbudet fastsættes til et begrænset åremål.

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse.

Retten stadfæstede ~~dommen~~ og udtalte vedrørende udvisningspåstanden:

"Af de i ~~dommen~~ anførte grunde tiltrædes det, at tiltalte er udvist af landet med indrejseforbud gældende for bestandig."

Dom afsagt af Højesteret den 20. december 1994 (sag nr. I 275/1994, UFR 95.207 H)

Østre Landsrets dom af 5. januar 1994 blev anket af tiltalte principalt med påstand om frifindelse med hensyn til udvisning, subsidiært om tidsbegrænsning af indrejseforbudet.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af straffen samt stadfæstelse med hensyn til udvisning.

Det blev supplerende under sagen oplyst, at tiltalte ved bevilning af 23. oktober 1993 var blevet separeret fra sin ægtefælle. Han havde ingen børn, og hans forældre og 3 søskende bor i Australien, men han har andre slægtninge i Danmark. Tiltalte var ifølge sin forklaring i arbejde som serigraf frem til anholdelsen.

Højesteret stadfæstede dommen under dissens.

3 dommere udtalte følgende vedrørende udvisningsspørgsmålet:

"Vi tiltræder, at betingelserne efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., er opfyldt, og at en udvisning ikke kan antages at virke særligt belastende på grund af hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26. Da den omstændighed, at tiltalte tidligere har haft dansk indfødsret, ikke alene kan begrunde, at udvisning undlades, stemmer vi for i det hele at stadfæste dommen."

2 dommere udtalte:

"De lovovertrædelser, som tiltalte er dømt for, er ikke af en sådan karakter eller grovhed, at tiltalte, der indtil sit 14. år havde dansk indfødsret og som voksen har opholdt sig her i landet i knap 5 år, bør udvises, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., sammenholdt med § 26. Vi stemmer derfor for at tage tiltaltes påstand om frifindelse for udvisningskravet til følge."

Køn: Mand
Født den: 27. juli 1955
Nationalitet: Kenya

Indrejsetidspunkt: 16. juni 1991

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af Østre Landsret den 10. november 1994 (sag nr. S-2141-94)

En 39-årig statsborger fra Kenya indrejste i Danmark den 16. juni 1991, hvorefter han den 11. oktober 1991 indgav ansøgning om opholdstilladelse her i landet på grundlag af ægteskab med en herboende dansk statsborger.

Den 11. oktober 1991 meddelte direktoratet den pågældende opholds- og arbejdstilladelse indtil den 10. november 1992. Den 25. oktober 1993 meddelte direktoratet den pågældende tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Den 21. april 1994 blev den pågældende skilt fra sin danske ægtefælle.

Ved dom af 10. november 1994 afsagt af Østre Landsret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., ved den 28. marts 1991 i forening med en medtiltalt med henblik på videreoverdragelse at have besiddet 1014,7 gram heroin, idet de pågældende foretog ud- og ompakning og opvejning af heroinen.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at den pågældende havde en

søster i Danmark, men at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om pågældendes tilknytning til Danmark. Direktoratet henviste i den forbindelse til, at han var blevet skilt fra sin danske ægtefælle den 21. april 1994.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Det er vedrørende påstanden om udvisning af tiltalte oplyst, at denne er født i Kenya og kenyansk statsborger. Han kom til Danmark i juni 1991 og har derefter haft ophold her i landet. Tiltalte har nu af familie i Danmark kun sin søsters to børn på 9 og 11 år, der bor hos en dansk familie. Af tiltaltes øvrige familie bor bl.a. hans mor og to søstre i Kenya. Tiltalte har været på besøg i Kenya i november 1992 og januar 1993.

Der har været enighed om at tage påstandene om udvisning og konfiskation til følge som nedenfor bestemt i medfør af de af anklagemyndigheden nævnte bestemmelser.

... Begge de tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig. "

Dom afsagt af Højesteret den 27. april 1995 (sag nr. II 413/1994)

Østre Landsrets dom blev af tiltalte indanket for Højesteret med påstand om formildelse af straffen.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse.

Højesteret fandt straffen passende og stadfæstede derfor dommen.

Køn: Mand
Født den: 4. november 1967
Nationalitet: Marokko

Indrejsetidspunkt: 14. august 1992

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisnings-

bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af kriminalretten i Næstved den 24. oktober 1995 (sag nr. 244/1995)

En 29-årig marokkansk statsborger indrejste i Danmark den 14. august 1992 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse i 6 måneder med henblik på indgåelse af ægteskab med en dansk statsborger. Efter at have indgået ægteskab indgav den pågældende ansøgning om opholdstilladelse på grund af ægteskabet, og den 2. december 1992 blev han meddelt opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Tilladelsen blev senest den 12. juni 1994 forlænget til den 28. august 1995.

Ved dom afsagt af kriminalretten i Næstved den 24. oktober 1995 blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 1 år og 3 måneder for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, ved den 26. august 1995 at have tiltvunget sig samleje med en ung kvinde.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Udlændingestyrelsen udtalte, at det fremgik af sagen, at sigtede havde opholdt sig i Danmark siden august 1992, samt at han siden den 14. september 1992 havde været gift med en dansk statsborger.

Ægteparret ikke havde nogen børn. Det fremgik endvidere af sagen, at den pågældende siden august 1994 havde haft arbejde på et hotel.

Styrelsen fandt ikke, at de i § 26 nævnte forhold talte for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud i 10 år i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. og § 24, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning delvist til følge. Retten anførte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Vedrørende den nedlagte udvisningspåstand bemærkes, at retten - under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet og den idømte strafs størrelse, - finder, at den pågældende bør udvises af landet med indrejseforbud i 10 år til den 1. juli 2005 i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., hvorimod udvisningsbetingelsen i udlændingelovens § 24, nr. 3, ikke findes at være til stede."

Døm afsagt af Østre Landsrets 14. afdeling den 8. januar 1996
(sag nr. S-3589-95)

Næstved Kriminalrets døm af 24. oktober 1995 blev af tiltalte indanket for Østre Landsret med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse. Tiltalte påstod sig i alle tilfælde frifundet for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af den idømte straf og stadfæstelse af dømmens afgørelse om udvisning.

Landsretten fandt straffen passende og tiltrådte byrettens døms bestemmelse om udvisning af landet med indrejseforbud i 10 år.

Køn: Mand
Født den: 2. december 1967
Nationalitet: Gambia

Indrejsetidspunkt: 21. februar 1992

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2

**Dom afsagt af retten i Århus 23« november 1995 (sag nr. SS
9529450-6)**

En 28-årig gambisk statsborger indrejste i Danmark den 21. februar 1992, idet den pågældende var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Ved dom afsagt af retten i Århus blev tiltalte idømt fængsel i 1 år og 9 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, ved i august 1995 i Århus i forening og efter fælles aftale ad flere gange at have indført eller lade indføre ialt 250 gram heroin fra Holland til Danmark og videresolgt stoffet til et større antal personer,
2. Straffelovens § 245, stk. 1 og stk. 2, ved den 25. august 1995 at have overfaldet forurettede som blev blændet med en medbragt gasspray, hvorefter en medtiltalt stak forurettede i højre hånd, venstre underarm og venstre lår med en 20 cm. lang kniv med skade til følge,
3. Våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2e, ved at have båret og anvendt en gasspraydåse og en kniv med en 20 cm. lang klinge uden tilladelse.

Tiltalte var tidligere straffet i Norge ved dom af 10. marts 1994 for overtrædelse af narkolovgivningen med fængsel i 2 år og 3 måneder. Ved Justitsministeriets resolution blev tiltalte overført til fortsat afsoning i Danmark. Han blev prøveløsladt den 13. marts 1995 med en reststraf på 275 dage og en prøvetid på 2 år.

Tiltalte blev efter straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, idømt en fælles straf, der også omfattede reststraffen på 275 dage efter prøveløsladelsen den 13. marts 1995.

Udlændingestyrelsen udtalte, at tiltalte havde opholdt sig her i landet siden 1992, og at han opholdt sig på sin fraseparerede danske ægtefælles bopæl sammen med sin fraseparerede ægtefælle, der var gravid i 4. måned, og sit barn.

Styrelsen henstillede, at der blev nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Udlændingestyrelsen har den 13. november 1995 afgivet en udtalelse om udvisningsspørgsmålet vedrørende tiltalte .... Styrelsen udtaler bl.a., at tiltalte har opholdt sig i Danmark siden 1992. Han opholder sig for tiden på sin fraseparerede ægtefælles bopæl sammen med sin fraseparerede ægtefælle, der er gravid i 4. måned, og sit barn. Styrelsen finder dog ikke i den konkrete sag, at disse omstændigheder er til hinder for, at der nedlægges påstand om udvisning.

Efter udlændingelovens § 24, nr. 2, udvises tiltalte med indrejseforbud for bestandig."

Dm afsagt af Vestre Landsrets 5. afdeling den 11. marts 1996
(sag nr. S-2765-95)

Tiltalte ankede Århus Rets dom af 23. november 1995 for landsretten med påstand om frifindelse, herunder for påstanden om udvisning .

Anklagemyndigheden påstod domfældelse efter tiltalen samt skær-
pelse.

Retten fandt straffen passende bestemt.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte
følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til det oplyste om de tiltaltes familiemæssige tilknytning her
til landet findes der ikke tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om
udvisning af disse tiltalte til følge."

Køn: Mand
Født den: 12. september 1970
Nationalitet: Italien
Indrejsetidspunkt: 1. december 1993
Opholdsgrundlag: EF/EØS-opholdsbevis

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Dom afsagt af retten i Horsens den 5. marts 1996 (sag nr. SS 92-157/96)

En 25-årig italiensk statsborger indrejste i Danmark den 1. december 1993. Den pågældende indgav den 9. marts 1994 ansøgning om EF/EØS-opholdsbevis til politiet i Horsens. Den 12. april 1994 meddelte direktoratet den pågældende EF/EØS-opholdsbevis gyldigt til den 1. januar 1999 på grundlag af lønnet beskæftigelse i Mamas Pizzeria i Horsens.

Ved dom afsagt af retten i Horsens blev tiltalte idømt 1 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 293, stk. 1 og § 288, stk. 1 ved den 5. februar 1996 uberettiget at have brugt en personbil til kørsel i forbindelse med et røveri og ved samme dag at have begået røveri på en tankstation, hvorfra tiltalte tilegnede sig 2.426 kr.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Udlændingestyrelse udtalte, at tiltalte i 1 ½ til 2 år havde samlevet på fælles bopæl med en herboende thailandsk statsborger. Parret var ikke gift og havde ingen børn sammen.

Den pågældende havde ikke herudover nogen familiemæssig tilknytning til Danmark, og var fortsat i kontakt med sin familie i Italien.

Styrelsen fandt efter en samlet vurdering ikke, at de hensyn, der var nævnt i udlændingelovens § 26, talte med en sådan vægt, at nedlæggelse af påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Retten tog påstanden om udvisning til følge.

Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"I medfør af udlændingeloven udvises tiltalte efter udstået straf med indrejseforbud i 5 år."

Dom afsagt af Vestre Landsrets 5. afdeling den 3. juni 1996 (sag nr. S-0645-96)

Horsens rets dom af 5. marts 1996 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for udvisningspåstanden.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse af straffen samt forlængelse af indrejseforbudet til 10 år.

Tiltalte forklarede supplerende om sine personlige forhold, at han ikke havde taget heroin, siden han blev varetægtsfængslet. Efter løsladelsen var han i Italien i 5 dage for at blive behandlet for psykiske problemer, der var opstået i forbindelse med opholdet i arresten.

Han levede af arbejdsløshedsunderstøttelse, men havde pr. 14. juni 1996 fået arbejde i en restaurant i Juelsminde.

Han boede stadig sammen med en thailandsk kvinde, der havde boet her i 6-7 år. Han havde arbejde i restaurationsbranchen i det meste af perioden fra den 1. december 1993, til han blev anholdt. Han gik ikke til danskundervisning, men havde lært dansk på sine arbejdspladser.

Landsretten fandt straffen passende bestemt.

Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Fire voterende stemmer efter forholdets karakter for at stadfæste dommens bestemmelse om udvisning, således at indrejseforbudet fastsættes til udløb den 1. juli 2001, mens to voterende efter det foreliggende om tiltaltes personlige tilknytning til Danmark ikke finder tilstrækkeligt grundlag for at træffe bestemmelse om udvisning.

Den indankede dom stadfæstes med den ændring, at indrejseforbudet for tiltalte fastsættes til udløb den 1. juli 2001."

Køn: Mand
Født den: 15. august 1955
Nationalitet: Finland
Indrejsetidspunkt: April/maj 1982
Opholdsgrundlag: Uoplyst
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

**Kendelse afsagt af retten i Århus den 9. maj 1984 (sag nr. AS
758-10/1984)**

En 29-årig mandlig statsborger fra Finland indrejste i Danmark i april/maj måned 1982, hvor han den 6. maj samme år tilmeldte sig folkeregistret.

Under sit ophold i Danmark blev den pågældende i 1982 straffet for tyveri med fængsel i 40 dage (betinget), ligesom han i 1983 indenretligt vedtog 10 dagbøder à 50 kr for tyveri og hæleri med hensyn til tyveri. Endelig blev han den 4. november 1983 sigtet for butikstyveri, hvilket forhold han erkendte. Der var endnu ikke truffet afgørelse vedrørende sanktionsvalget.

Den pågældende var endvidere i perioden 1974 til 1981 straffet flere gange i Finland for bl.a. tyveri, senest i 1980 med fængsel i 1 år og 7 måneder, og i Sverige den 7. december 1981 med fængsel i 10 måneder for bl.a. "stöld".

Den 26. august 1983 traf Tilsynet med Udlændinge beslutning om udvisning af den pågældende med virkning til den 1. juli 1988 i medfør af den dagældende bestemmelse i § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 5, i lov om udlændinges adgang til landet m.v.

Udvisningsbeslutningen blev den 17. oktober 1983 stadfæstet af Justitsministeriet.

Tilsynet mod Udlændinges beslutning blev herefter den 21. marts 1984 i medfør af dagældende udlændingelovs § 65 af statsadvokaten i Viborg indbragt for retten i Århus.

Anklagemyndigheden påstod udvisningsbeslutningen opretholdt, og henviste i den forbindelse til udlændingelovens § 24, nr. 3 og § 26, nr. 2.

Domfældte nedlagde påstand om ophævelse af udvisningsbeslutningen.

Det fremgik af oplysningerne i sagen, at domfældte i en periode på ca. 2 måneder - i begyndelsen af sit ophold i Danmark - havde haft arbejde som opvasker, men at han derefter havde levet af bistandshjælp. Den 22. september 1983 indgik han ægteskab med en herboende dansk statsborger, som han havde lært at kende i sommeren 1982. Parret ventede et barn sammen.

Domfældte oplyste til sagen, at han boede sammen med sin ægtefælle i et klubværelse. Han havde ingen faste venner i Danmark, og hele hans familie boede fortsat i Finland.

Retten tog påstanden om opretholdelse af udvisningen til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningen:

"Ved de foreliggende oplysninger om ... strafbare adfærd i Finland og Sverige i perioden 1974-1981 og i Danmark i 1982 og i 1983 indtil tilsynets udvisningsbeslutning af 26. august 1983 finder retten, at der er bestemte grunde til at antage, at ... under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser, hvilket bestyrkes af oplysningen om, at ... har erkendt et butikstyveri den 4. november 1983, der er omfattet af en verserende sigtelse.

Idet ... her i landet i 1982 er idømt fængselsstraf, og idet ... ikke forud for sit kendskab til udvisningsbeslutningen har haft et tilhørsforhold til Danmark eller tilknytning til herboende personer, som uanset risikoen for fortsatte lovovertrædelser bør gøre det muligt for ham at opholde sig i Danmark, finder retten, at beslutningen om udvisning er truffet med rette.

Idet det efter ... og ægtefællens kendskab til udvisningsbeslutningen etablerede tilhørsforhold og den etablerede tilknytning til herboende personer endvidere ikke har en sådan karakter, at de under de foreliggende omstændigheder bør medføre, at udvisningsbeslutningen ophæves."

På denne baggrund traf retten afgørelse om udvisning indtil den 1. juli 1988 efter udlændingelovens § 24, nr. 3.

Kendelse afsagt af Vestre Landsrets 1. afdeling den 20. juli 1984
(sag nr. 1084/1984)

Århus rets kendelse blev af den pågældende påkæret til Vestre Landsret med påstand om ophævelse af beslutningen om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Til støtte for påstanden om ophævelse af udvisningsbeslutningen gjorde kærende gældende, at udlændingelovens § 24, nr. 3, forudsatte, at der var idømt en ubetinget fængselsstraf. Kærende bestred ikke, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3, i øvrigt var opfyldt.

Anklagemyndigheden anførte heroverfor, at det af lovens forarbejder fremgik, at § 24, nr. 3, ikke blot omfattede ubetingede fængselsstraffe, men også ubetingede domme.

Det var for landsretten oplyst, at kærende den 4. juli 1984 havde begået et indbrud i en butik i Århus. Kærende havde erkendt forholdet.

Landsretten udtalte:

"Det fremgår af lovens forarbejder at dens § 24, nr. 3 også finder anvendelse, når der er idømt en betinget straf, jfr. herved betænkning nr. 968/1982 side 172-173.

Herefter og iøvrigt af de i kendelsen anførte grunde bestemmes:

Den påkærede kendelse stadfæstes."

Køn: Mand
Født den: 14. maj 1949
Nationalitet: Norge
Indrejsetidspunkt: Den 25. august 1983
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 1
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byret den 12. september 1984 (sag nr. 1259/1984)

Tiltalte, der var norsk statsborger, indrejste i Danmark den 25. august 1983. Tiltalte kunne uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet, jf. udlændingelovens § 1.

Ved dom afsagt af Københavns Byret blev tiltalte idømt betinget fængsel i 6 måneder med en prøvetid på 2 år for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. norsk straffelov § 257, ved den 24. august 1983 i Norge at have stjålet et pas hos en bekendt,
2. Straffelovens § 172, jf. § 171, jf. norsk straffelov § 183, ved den 24. august 1983 i Danmark at have gjort brug af en falsk fuldmagt i Sørup Sparekasse, idet tiltalte selv havde skrevet og underskrevet fuldmagten med ovenstående bekendtes navn og med angivelse af tilladelse til at hæve 5.000 kr. , og
3. Straffelovens § 171, ved den 2. september 1983 i et postkontor i København, at have gjort brug af en af tiltalte forfalsket norsk postsparekassebog, idet beløbet var rettet til 9.000 kr.

Tiltalte, der ikke tidligere var straffet i Danmark, var tidligere straffet i Norge for berigelseskriminalitet, senest

Ved Bergen byrets dom af 11. maj 1981 med fængsel i 120 dage, hvoraf 90 dage blev betinget med 2 års prøvetid, samt

Ved samme rets dom af 21. oktober 1982 for underslæb (norsk straffelovs § 255), med en fællesstraf af fængsel i 120 dage, hvoraf 60 dage blev betinget med 2 års prøvetid.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold, at han kom til Danmark den 25. august 1983 i et forsøg på at starte et nyt liv og for at komme fri fra sin hidtidige alkoholertilværelse i Bergen. Siden de begåede forhold der havde fundet sted på grund af hans dårlige økonomiske situation og daværende alkoholproblemer, havde tiltalte ikke begået noget ulovligt, men var tværtimod kommet ind i stabile og gode forhold. Tiltalte gik på specialarbejderskole i Glostrup, og han ville den 21. december 1984 være uddannet inden for bygge- og anlægsarbejde og dermed have gennemgået i alt 5 kurser på 20 uger. Tiltalte boede på kollegie, og han tjente ca. 2.500 kr. hver 14. dag på skolen.

Tiltalte forklarede endvidere, at han havde en veninde i Danmark, som han havde planer om at flytte sammen med. Han havde siden juni 1984 frivilligt været på antabus-kur for blandt andet herved at være sikker på at kunne gennemføre kurserne på specialarbejderskolen. Han havde ikke siden haft alkoholproblemer og klarede sig i det hele godt.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet retten bemærkede følgende:

"Som følge af samtlige foreliggende omstændigheder, herunder at tiltalte nu er kommet i en god personlig og økonomisk situation, således at de bevæggrunde, der tidligere havde foreligget ved lovovertrædelserne, ikke længere synes at foreligge, findes betingelserne for udvisning af tiltalte efter udlændingelovens § 24, nr. 3, ikke at være opfyldt."

Køn: Mand
Født den: 16. september 1960
Nationalitet: Sverige
Indrejsetidspunkt: 1982
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 1
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Rødovre den 16. oktober 1985 (sag nr. 148/1985)

En 22-årig mandlig statsborger fra Sverige indrejste i Danmark i 1982. Tiltalte havde som nordisk statsborger lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 1.

Ved dom afsagt af Rødovre ret den 16. oktober 1985 blev tiltalte idømt fængsel i 40 dage for overtrædelse af straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276,

1. Ved den 4. april 1985 at have stjålet en kasettebåndoptager til en værdi af ca. 5000 kr. tilhørende hotel Codan,
2. Ved natten mellem den 4. og 5 september 1985 i forening, at have stjålet mønter fra en mønttelefon, beklædningsgenstande, madvarer m.v. til en samlet værdi af ca. 500 kr.,
3. Ved i samme tidsrum ligeledes i forening, fra en villa at have stjålet postchecks, pas, ID-kort, snaps, øl, kontanter m.v. til en samlet værdi af ca. 300 kr.,
4. Ved den 5. september 1985 i forening, fra en villa, at have stjålet spiritus, checkhæfter, bankbøger, kontanter m.v. til en samlet værdi af ca. 6.500 kr.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark, men var i febru-

ar 1984 i Sverige blevet idømt fængsel i 2 måneder for butikstyverier og et indbrudstyveri.

Under sagen oplystes om tiltaltes personlige forhold, at han kom til Danmark i 1982, og han havde siden boet i Christania, bortset fra en kort periode, hvor han boede i Sverige. Han tilmeldte sig folkeregisteret i København den 16. april 1984. Fra april 1984 til december 1984 modtog han bistandshjælp. Han havde siden levet af forskelligt arbejde i Christania, såsom renovering af huse.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at under hensyn til at tiltalte tidligere var straffet for berigelseskriminalitet og til antallet af de nu påsigtede forhold, samt til det om hans personlige forhold oplyste, kunne direktoratet tiltræde, at der måtte antages af være bestemte grunde, der talte for, at tiltalte på ny ville begå lovovertrædelser.

Direktoratet bemærkede endvidere, at tiltalte efter det oplyste ikke havde en sådan tilknytning til Danmark, at påstand om udvisning burde undlades efter udlændingelovens § 26.

Direktoratet henstillede herefter, at der skulle ske udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3, med indrejseforbud i 5 år.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med straffesagen påstand om udvisning med indrejseforbud i 5 år.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet retten bemærkede følgende:

"Der findes ikke i det om tiltalte oplyste tilstrækkeligt grundlag for at udvise denne tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3, hvorfor tiltalte frifindes for påstanden om udvisning."

Køn: Mand

Født den: 18. januar 1944

Nationalitet: Tyskland

Indrejsetidspunkt: Den 1. februar 1985

Opholdsgrundlag: Ophold i medfør af EF/EØS-reglerne

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Tønder den 27. januar 1986 (sag nr. 217/85)

En 42-årig statsborger fra Vesttyskland indrejste i Danmark den 1. februar 1985 og tilmeldte sig samme dag folkeregisteret som indvandret.

Den 6. juni 1985 indgav tiltalte ansøgning om EF-opholdsbevis under henvisning til, at han drev selvstændig erhvervsvirksomhed.

Ved dom af 27. januar 1986 afsagt af retten i Tønder blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 60 dage for overtrædelse af straffelovens § 232, ved henholdsvis den 1. juni 1985 og den 15. juni 1985 i 4 forhold at have krænket fire forskellige 14-15 årige pigers blufærdighed, idet han i et værelse på sin ejendom i Ballum, under foregivende af at ville undersøge dem i forbindelse med tegning af forsikring, fik dem til at tage tøjet af, befølte dem på ryggen og fik dem til at bøje sig ned med hænderne mod gulvet mens han iagttog dem bagfra.

Tiltalte er tidligere straffet ved Amtsgericht i Tostedt den 14. november 1980 med en betinget frihedsstraf på 10 måneder, med 2 års prøvetid for blufærdighedskrænkelser.

Tiltalte forklarede under sagen om sine personlige forhold, at han havde boet fast i Danmark siden februar 1985, hvor han købte

hus i Ballum og etablerede en rideskole med pension. Han fik en 2-årig uddannelse som ridelærer i Tyskland, og havde i øvrigt beskæftiget sig med heste og ridning i 25 år, siden 1965 som erhverv.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der var grund til at antage, at tiltalte ville recidivere, idet der i nærværende sag var rejst sigtelse for 4 forhold, ligesom tiltalte tidligere var dømt for 11 forhold af lignende karakter. Efter det oplyste fandt direktoratet ikke, at der forelå oplysninger som nævnt i § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud i 5 år.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende om udvisningspåstanden:

"I medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3 bestemmes det, at tiltalte udvises med indrejseforbud til den 1. juli 1991."

Dom afsagt af Vestre Landsret den 1. maj 1986 (sag nr. 374/1986)

Retten i Tønders dom af 1. maj 1986 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse af straffen samt ophævelse af dommens bestemmelser om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Landsretten, der fandt straffen passende bestemt, gjorde denne betinget på vilkår af, at tiltalte ikke begik strafbart forhold i en prøvetid på 1 år fra dommens afsigelse, og stadfæstede byrettens bestemmelse om udvisning. Landsretten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Det tiltrædes, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3, er udvist med indrejseforbud som bestemt ved dommen."

Køn: Mand
Født den: 2. oktober 1962
Nationalitet: Pakistan
Indrejsetidspunkt: 8. februar 1983
Opholdsgrundlag: Uoplyst
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byrets 13. afdeling den 13. juli 1987
(sag nr. 2055/1987)

Tiltalte, der var pakistansk statsborger, indrejste i den Danmark den 8. februar 1983.

Ved Københavns Byrets dom af 13. juli 1987 blev tiltalte idømt fængsel i 4 måneder omfattende en reststraf på 83 dage for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 277, ved omkring den 1. november 1986, at have tilegnet sig ca. 29 rejsechecks, et pas og nogle blyanter til en samlet værdi af ca. 9.600 kr.,
2. Straffelovens § 172, stk. 1, jf. § 171 ved den 24. november 1986, at have gjort brug af et falsk dokument, hvorved han fik udbetalt 1.121,65 kroner, og ved den 1. december 1986 at have gjort brug af et falsk dokument, hvorved han forsøgte at få udbetalt ialt 1.060 USD, hvilket mislykkedes.

Tiltalte var tidligere straffet ved Østre Landsrets anke dom af 29. november 1985 efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og § 244, stk. 3, med fængsel i 8 måneder.

Det oplystes under sagen, at tiltalte i de sidste 3-4 måneder havde arbejdet som opvasker. Han boede i en lejlighed sammen med flere andre.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende til den 1. juli 1992 efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende:

"Den 15. juli 1987 vil tiltalte under hensyn til frihedsberøvelsen i den tidligere straffesag have haft ophold her i mere end 4 år. Under disse omstændigheder findes der at måtte stilles krav om betydelig og konkret præget risiko for ny kriminalitet for at anse betingelserne for udvisning i udlændingelovens § 24, nr. 3 for opfyldt. Det må lægges til grund, at baggrunden for den nu begåede kriminalitet er tilfældighedspræget. Herefter findes det betænkeligt at fastslå, at der foreligger bestemte grunde til at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser. Tiltalte frifindes derfor for påstanden om udvisning."

Køn: Mand
Født den: 10. april 1961
Nationalitet: Tunesien
Indrejsetidspunkt: Seneste indrejse marts 1988
Opholdsgrundlag: Tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse
Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byret den 7, februar 1991 (sag nr. 9100809)

En 30-årig tunesisk statsborger indrejste i Danmark første gang den 5. august 1982, hvorefter han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 12. februar 1983 på grundlag af ægteskab indgået den 6. september 1982 med en dansk statsborger.

Den 25. april 1984 blev den pågældendes opholds- og arbejdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, på grund af samlivsophør med sin danske ægtefælle, hvorefter tiltalte udrejste.

Pågældende indrejste på ny her i landet den 3. september 1985, hvorefter han blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 1. november 1986 på grundlag af ægteskab indgået den 2. oktober 1985 med en anden dansk statsborger.

Den 26. juni 1986 blev hans opholds- og arbejdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, på grund af samlivsophør, hvorefter tiltalte udrejste til Polen.

Den 20. oktober 1986 indrejste pågældende på ny i Danmark og den 23. oktober 1986 blev han på grund af ulovligt ophold udvist af Danmark med indrejseforbud indtil den 1. juli 1989, jfr. udlændingelovens § 24, nr. 5, jfr. § 32, stk. 1.

Den 24. marts 1988 ophævede direktoratet det meddelte indrejseforbud, og tiltalte blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 23. marts 1989. Tiltalte blev den 11. februar 1989 for tredje gang gift med en dansk statsborger. Tiltalte blev den 9. april 1990 meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse.

Ved Københavns byrets dom af 7. februar 1991 blev tiltalte idømt fængsel i 8 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved med vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold, at have frataget en mand en tegnebog, indeholdende ca. 900 kr. og diverse personlige papirer, idet tiltalte tildelte denne flere knytnæveslag i hovedet, hvorefter han tog tegnebogen op af hans lomme,
2. Straffelovens § 245, ved at have udøvet legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter, idet tiltalte med en urtepotte tildelte en mand et slag i baghovedet, hvorved denne pådrog sig en flænge, der måtte syes, ligesom han med en flaske forsøgte at slå ham, hvilket imidlertid blev forhindret, idet andre tilstedeværende holdt tiltalte tilbage,
3. Lov om euforiserende stoffer, lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, jf. § 2, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. liste B, nr. 10, i 4 tilfælde, ved at have været i besiddelse af henholdsvis 0,53 gram amfetamin, 0,01 gram amfetamin, 0,5 gram amfetamin og 1,1 gram amfetamin,
4. Lov om euforiserende stoffer, lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, jf. § 1, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. liste A, nr. 1, ved at have været i besiddelse af ca. 4 gram hash,
5. Lov om euforiserende stoffer, lovbekendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969 § 3, jf. § 2, jf. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. liste E, nr. 1 og nr. 20, ved at have været i besiddelse af en rohypnoltablett og en tafiltablett,

6. Straffelovens § 284, jf. § 276, jf. § 21, ved af en person for 50 kr., at have købt 3 slipsenåle, et par mancheknapper og 2 vedhæng til et halssmykke, alt til en samlet anslået værdi af 750 kr., uagtet han vidste eller bestemt formodede, at effekterne hidrørte fra tyveri,
7. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 19 af 18. januar 1984, § 48, stk. 1, jf. § 41, i 2 tilfælde, ved at have opholdt sig henholdsvis i en biograf og på Københavns Hovedbanegård uden at medbringe sin opholdstilladelse.

Tiltalte var tidligere straffet, senest ved Frederiksberg retsdom af 6. august 1990 efter straffelovens § 287, jf. § 276, jf. § 284, med 5 dagbøder à 400 kr., subsidiært hæfte i 5 dage.

Direktoratet for Udlændinge udtalte i forbindelse med straffesagen, at en eventuel udvisning skulle ske i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt., og § 24, nr. 3.

Direktoratet udtalte vedrørende udlændingelovens § 26 følgende:

Ad § 26, nr. 1:

Selvom pågældende var narkoman, var hans helbredstilstand efter de foreliggende oplysninger tilfredsstillende. Pågældende havde ingen uddannelse, men han havde arbejdet på hotel i Danmark og talte dansk, arabisk og engelsk.

Ad § 26, nr. 2:

Sigtede havde været gift i ca. 2 år med en dansk statsborger, som han havde to børn på henholdsvis 4 år og 7 måneder med. Ægtefællen havde den 30. april 1990 indgivet ansøgning om separation, og ægtefællerne havde ikke været tilmeldt fælles bopæl siden den 12. juni 1990. De havde kun set hinanden få gange, siden sigtede var fraflyttet den fælles bopæl.

Ad § 26, nr. 4:

Vedrørende tiltaltes familiemæssige tilknytning til hjemland anførte direktoratet, at tiltaltes moder samt 6 søskende boede i

Tunesien, og at han stadig havde kontakt med og besøgte familien dér. Han havde sidst været i Tunesien for ca. 1 år siden.

Ad § 26, nr. 5:

I relation til spørgsmålet, om der fandtes at foreligge risiko for, at sigtede ville lide overlast i det land, hvor han efter udvisningen kunne ventes at tage ophold, bemærkede direktoratet, at der efter de i sagen herom foreliggende oplysninger ikke fandtes, at foreligge risiko for, at sigtede ville blive udsat for særlige byrdefulde strafforanstaltninger eller for dér på ny at blive udsat for straf for samme lovovertrædelser, som han måtte blive dømt for i Danmark.

På denne baggrund fandt direktoratet, at der uanset sigtedes ca. 3 år lange ophold her i landet samt det forhold, at han havde to børn boende her i landet, at der ikke var sådanne forhold tilstede, der kunne antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende. Direktoratet lagde herved særlig vægt på, at den pågældendes danske ægtefælle havde indgivet ansøgning om separation, ligesom ægtefællerne ikke havde samlevet på fælles bopæl siden den 12. juni 1990.

Direktoratet henstillede derfor, at der af anklagemyndigheden blev nedlagt påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud til den 1. januar 2001 efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, 2. pkt., og nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Efter sagens karakter og det om tiltaltes forhold oplyste, findes der ikke at være bestemte grunde til at antage, at tiltalte ved forbliven her i landet vil begå nye lovovertrædelser, og han vil derfor være at frifinde for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3."

Køn: Mand
Født den: 29. marts 1990
Nationalitet: Tyskland
Indrejsetidspunkt: Den 8. december 1989
Opholdsgrundlag: Uoplyst
Anvendt udvisnings-
bestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Esbjerg den 5. april 1991 (sag nr. SS nr. 777/88)

Tiltalte, der var tysk statsborger, indrejste i Danmark den 30. april 1986 og blev tilmeldt folkeregistret den 13. juni 1986. I februar 1988 indgik tiltalte ægteskab med en i Danmark bosiddende kvinde. Den 4. januar 1989 udrejste han til Tyskland. Den 8. december 1989 indrejste han igen i Danmark.

Ved dom afsagt af retten i Esbjerg blev tiltalte idømt fængsel i 60 dage for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 279, ved i perioden fra den 23. maj 1988 til den 2. oktober 1988 i Esbjerg at have begået bedrageri over for Esbjerg Kommune, Social- og sundhedsforvaltningen, idet han uberettiget fik udbetalt 40.356 kr. i sygedagpenge, selv om han i flere perioder i ovennævnte tidsrum udførte malerarbejde som selvstændig malermester,
2. Straffelovens § 279, ved den 11. juli 1988 i Esbjerg for derigennem at skaffe sig uberettiget vinding retsstridigt fremkaldte og udnyttede en vildfarelse hos en person, der derved påførtes et formuetab på 20.000 kr.

Fuldbyrdelsen af straffen blev udsat med en prøvetid på 2 år.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Vedrørende tiltaltes personlige forhold blev det under sagen oplyst, at han boede sammen med sin ægtefælle og dennes 13-årige datter. Ægtefællerne drev en malerforretning sammen, som de påbegyndte den 15. maj 1990.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af Danmark efter udlændingelovens § 24, nr. 3, med påstand om indrejseforbud i 5 år.

Byretten tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet byretten bemærkede følgende:

"Da tiltalte alene er idømt betinget straf, og da der under hensyn til den lange tid, der er forløbet siden forholdene blev begået, ikke findes at være grunde til at antage, at tiltalte vil begå strafbare forhold, tages den nedlagte udvisningspåstand ikke til følge."

Køn: Mand
Født den: 6. juli 1969
Nationalitet: Libanon

Indrejsetidspunkt: 13. juli 1988

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Påstand om udvisning efter udlændinge-
lovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Kalundborg den 7. november 1991 (sag nr. S.S. 168/1991)

En 22-årig libenesisk statsborger indrejste til Danmark den 13. juli 1988, hvor han indgav ansøgning om asyl. Den 28. december 1988 blev den pågældende meddelt afslag på asyl af Direktoratet for Udlændinge. Denne afgørelse blev stadfæstet i Flygtningenævnet den 7. juni 1989.

Den 2. november 1989 ansøgte den pågældende om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, på grundlag af ægteskab indgået med en dansk statsborger. På dette grundlag blev han herefter meddelt opholdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Ved dom af 7. november 1991 afsagt af retten i Kalundborg blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 3 måneder for overtrædelse af straffelovens § 276, ved i to nætter omkring den 25. juli 1989 i forening med en medtiltalt og 2 andre personer at have begået tyverier fra to villaer i Kalundborg. Straffen blev gjort betinget med en prøvetid på 2 år på betingelse af, at tiltalte ikke begik strafbart forhold i prøvetiden.

Tiltalte var tidligere ved bødeforlæg af 17. juli 1989 fra Københavns Politi på 1.700 kr. straffet for tyveri.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende tiltaltes tilknytning til Danmark, at han den 27. oktober 1989 indgik ægteskab med en herboende dansk statsborger, og at hans forældre og 2 søskende angiveligt fortsat levede i Libanon. På denne baggrund fandt direktoratet, at der burde nedlægges påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark efter udlændingelovens § 24, nr. 3, med indrejseforbud i 5 år.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Når henses til omfanget af de begåede lovovertrædelser, den tid der er forløbet siden overtrædelserne og ... tiltaltes tilknytning til landet gennem (det) bestående ægteskab ..., finder retten ikke grundlag for ... udvisning, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3, jf. § 26, nr. 2. Anklagemyndighedens påstand om udvisning tages derfor ikke til følge".

Køn: Mand
Født den: 1. januar 1969
Nationalitet: Libanon

Indrejsetidspunkt: 8. juli 1988

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og
stk. 2, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Kalundborg den 7. november 1991 (sag nr. S.S 168/1991)

En 22-årig libanesisk statsborger indrejste til Danmark den 8. juli 1988, hvor han indgav ansøgning om asyl. Den 6. februar 1989 blev den pågældende meddelt afslag på asyl af Direktoratet for Udlændinge. Denne afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet den 7. juli 1989.

Den 7. juli 1989 ansøgte tiltalte om opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, på grundlag af ægteskab indgået med en dansk statsborger. På dette grundlag blev han herefter meddelt opholdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Ved skrivelse af 18. april 1990 blev han endvidere meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2. Tilladelsen blev efterfølgende forlænget indtil senest den 15. august 1991.

Ved dom af 7. november 1991 afsagt af retten i Kalundborg blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 5 måneder for overtrædelse af straffelovens § 276, ved den 6. december 1988 i Holbæk i forening med en medtiltalt fra forskellige butikkers for-tovsudstillinger at have stjålet diverse beklædningsgenstande til en samlet værdi af 2.181,- kr., samt ved en dag i perioden 17.

maj - 6. august 1989 fra en ejendom i Kalundborg i forening med 2 andre personer at have stjålet forskelligt værktøj samt noget sølvtøj. Straffen blev gjort betinget med en prøvetid på 2 år på betingelse af, at tiltalte ikke begik strafbart forhold i prøvetiden.

Tiltalte var tidligere straffet ved Østre Landsrets anke-dom af 13. september 1990 for butikstyveri og overtrædelse af straffelovens § 266 med hæfte i 14 dage.

Direktoratet for Udlændinge udtalte til brug for sagen, at tiltalte efter det oplyste ikke havde nogen tilknytning til Danmark, bortset fra ægteskabet med den danske statsborger, ligesom der ikke i øvrigt forelå oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for at udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark efter udlændingelovens § 24, nr. 3, med indrejseforbud i 5 år.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Når henses til omfanget af de begåede lovovertrædelser, den tid der er forløbet siden lovovertrædelserne og ... tiltaltes tilknytning til landet gennem (det) bestående ægteskab... , finder retten ikke grundlag for ... udvisning, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3, jf. 26, nr. 2. Anklagemyndighedens påstand om udvisning tages derfor ikke til følge".

Køn: Mand
Født den: 23. juli 1963
Nationalitet: Algeriet

Indrejsetidspunkt: 18. maj 1989

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Århus, 10. afdeling den 18. maj 1992 (sag nr. SP 91 44990-10)

Tiltalte, der var algersk statsborger, indrejste til Danmark den 18. maj 1989 som turist. Den 9. august 1989 ansøgte tiltalte om opholds- og arbejdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger. Den 18. august 1989 blev tiltalte meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 4. august 1990 på grundlag af ægteskabet. Ægteskabet blev opløst den 13. oktober 1989, hvorfor Direktoratet for Udlændinge den 23. januar 1990 traf beslutning om inddragelse af tiltaltes tilladelse. Den 1. december 1989 indgik tiltalte på ny ægteskab med en dansk statsborger.

Tiltalte ansøgte den 14. februar 1990 om opholds- og arbejdstilladelse på grundlag af det nye ægteskab. Tiltaltes ægtefælle oplyste overfor direktoratet, at hun havde indgivet ansøgning om separation. På baggrund heraf afslog direktoratet den 12. juni 1990 at imødekomme ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse. Ægteskabet blev opløst ved skilsmisse den 16. august 1990.

Den 25. oktober 1990 indgav tiltalte igen ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger. Den 19. februar 1991 blev tiltalte meddelt opholds- og arbejdstilladelse til den 23. oktober 1991, som den 20. september 1991 blev forlænget til den 23. april 1992. Ved skrivelse af 13. april 1993 blev tiltalte meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 10. marts 1993. Tilladelsen blev meddelt med henblik

på varigt ophold.

Ved dom af 18. maj 1992 afsagt af retten i Århus blev tiltalte idømt fængsel i 5 måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, ved den 22. oktober 1991 ca. kl. 22.15 at have stukket en person med en kniv, der forårsagede 2 behandlingskrævende sår på venstre underarm.

Tiltalte var tidligere straffet ved Vestre Landsrets dom af 29. november 1990 for overtrædelse af straffelovens § 244 med fængsel i 40 dage.

En dengang nedlagt påstand om udvisning, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3, blev ikke taget til følge.

Direktoratet for Udlændinge udtalte i relation til udlændingelovens § 26 følgende:

"Ad § 26, nr. 2:

Tiltalte har været gift i 2 måneder med den danske statsborger. . . . , og 8 måneder med den danske staitsborger. . . . Han har siden den 17. oktober 1990 været gift med den danske statsborger. . . . I denne tid har parterne dog ikke levet sammen fra april/maj 1991 til primo november 1991, i alt mindst 5 måneder. Endvidere bemærkes det, at 2. ægtefælle til politiet har oplyst, at hun indgik ægteskab med tiltalte for at han ikke skulle blive udvist, men også lidt af kærlighed.

Ad § 26, nr. 4:

Det er til sagen oplyst, at tiltaltes øvrige familie befinder sig i Algeriet, bortset fra en af hans søskende, der er bosiddende i Frankrig."

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende i 5 år efter udlændingelovens § 24, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende:

"Vedrørende påstanden om udvisning finder retten efter karakteren af og omstændighederne ved voldsudøvelsen, sammenholdt med den tidligere dom for vold, at der er bestemte grunde til at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet vil begå tilsvarende lovovertrædelse, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3.

Retten finder endvidere efter oplysningerne om forløbet af ægteskabet ikke, at de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold taler imod udvisning med en sådan vægt, at udvisning bør undlades.

I medfør af udlændingelovens § 32, bestemmes, at tiltalte ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet. Indrejseforbudet gælder indtil 1. juli 1997."

Dm afsagt af Vestre Landsrets 10. afdeling den 13. august 1992
(sag nr. S 1477/1992)

Dømmen afsagt af retten i Århus den 18. maj 1992 blev anket af tiltalte med påstand om formildelse og frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af straffen og dømmens bestemmelse om udvisning stadfæstet.

Tiltalte forklarede under ankesagens behandling, at han fortsat levede sammen med ægtefællen af andet ægteskab. Tiltalte havde intet arbejde, men skulle snart påbegynde en uddannelse på en kokkeskole.

Landsretten udtalte følgende:

"De forhold, som tiltalte begik i 1989, og som han blev idømt straf for ved Veste Landsrets anke dom af 29. november 1990, var begået i forbindelse med en samlivsophævelse mellem tiltalte og hans første ægtefælle. Når henses hertil og til baggrunden for og omstændighederne ved tiltaltes voldsudøvelse den 22. oktober 1991, findes det overvejende betænkeligt, at statuere, at der foreligger så bestemte grunde til at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelse. Landsretten finder herefter ikke, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3, er opfyldt, og landsretten stadfæster herefter dømmen med den ændring, at bestemmelsen om udvisning udgår."

Køn: Mand
Født den: 26. april 1975
Nationalitet: Rumænien

Indrejsetidspunkt: 24. juli 1992

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byret den 11. marts 1994 (sag nr. 4227/94)

En 18-årig rumænsk statsborger indrejste til Danmark den 24. juli, hvorefter han indgav ansøgning om asyl. Afslag på asyl blev givet af direktoratet den 18. juni 1993, hvilket Flygtningenævnet stadfæstede den 9. februar 1994.

Den 16. november 1993 indgav pågældende ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab indgået den 30. oktober 1993 med dansk statsborger. Opholds- og arbejdstilladelse blev meddelt af direktoratet den 4. januar 1994 gældende til den 16. november 1994, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Ved dom afsagt af Københavns Byret den 11. marts 1994 blev tiltalte idømt fængsel i 30 dage for overtrædelse af straffelovens § 285, jf. § 276 ved den 31. august 1993 i forening med en uidentificeret person, i forretningen Kvikly i Frederikssund, hvor de indfandt sig i åbningstiden, at have stjålet en video af mrk. Phillips til en værdi af 3500,- kr. samt ved den 30. september 1993 i forening med tre uidentificerede personer, i forretningen Kvikly i Holbæk, at have stjålet en pung indeholdende 3300,- kr. fra en kvinde, idet de tog pungen op af hendes rygsæk.

Tiltalte var tidligere straffet

ved udenretlig den 2. marts 1993 i henhold til bødeforlæg af 30.

september 1992 for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, at have vedtaget at betale en bøde på 700 kr.,

ved udenretlig den 24. august 1993 i henhold til bødeforlæg af 13. oktober 1992 for overtrædelse af straffelovens § 287, jf. § 276, at have vedtaget at betale en bøde på 400 kr.,

ved udenretlig den 24. august 1993 i henhold til bødeforlæg af 29. april 1993 for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, at have vedtaget at betale en bøde på 2000 kr.,

ved den 17. november 1993 i Københavns Byret for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, jf. til dels straffelovens § 89 at have vedtaget at betale 4 dagbøder á 150 kr. subsidiært hæfte i 4 dage.

Direktoratet for Udlændinge udtalte i relation til udlændingelovens § 26, at tiltalte indgik ægteskab med herboende dansk kvinde den 30. oktober 1993. De pågældende lærte hinanden at kende på et diskotek omkring juli måned 1993.

Tiltalte var født og opvokset i Rumænien. Pågældende havde gået i skole i Rumænien lige indtil udrejsen, og han havde derfor aldrig arbejdet i hjemlandet. Pågældendes moder og søskende var bosiddende i Rumænien, mens faderen var bosiddende i Tyskland, hvor han arbejdede. Pågældende oplyste, at han altid havde boet hjemme hos sin familie, som han var blevet forsørget af.

Det var sammenfattende direktoratets opfattelse, at tiltalte, uanset hans ægtefælle var bosiddende i Danmark, ikke havde nogen særskilt tilknytning til det danske samfund, hvorfor påstand om udvisning fandtes at burde nedlægges. Man lagde herved vægt på grovheden og omfanget af den påsigtede kriminalitet, samt at den pågældende på daværende tidspunkt også havde verserende sager i Frederikssund og Holbæk politikreds.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud til den 1. januar 1999 jf. udlændingelovens § 49, jf. § 24, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Henset til det begrænsede omfang tiltalte Toca er dømt for og til Tocas ægteskab med dansk statsborger, findes udvisning at burde undlades."

Køn: Mand
Født den: 18. februar 1968
Nationalitet: Spanien

Indrejsetidspunkt: Seneste indrejse den 1. oktober 1993

Opholdsgrundlag: Indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Skjern den 26. april 1994 (sag nr. SS 34/94)

En 32-årig mandlig statsborger fra Jugoslavien indrejste i Danmark den 1. januar 1993. Den pågældende indgav den 21. december 1993 ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af ægteskab indgået i Danmark den 10. december 1993 med en dansk statsborger. Ifølge folkeregisterudskrift pr. 11. marts 1994 var han pr. 11. oktober 1993 blevet tilmeldt en adresse i Videbæk.

Ved dom af 26. april 1994 afsagt af Retten i Skjern blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 60 dage betinget for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, ved sammen med en medtiltalt den 4. december 1993 at have stjålet kontanter og cigaretter for ca. 31.000 kr. fra ABC Lavprisvarehuset i Videbæk, hvortil de skaffede sig adgang ved at knuse en rude,
2. Våbenloven, idet tiltalte ved anholdelsen den 4. december 1993 blev fundet i besiddelse af en springkniv.

Fuldbyrdelsen af straffen blev udsat og bortfaldt efter forløbet af en prøvetid på 2 år fra dommens dato på betingelse af, at tiltalte i prøvetiden ikke begik strafbart forhold.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Tiltalte forklarede om sine personlige forhold bl.a., at han i ca. 6 år boede i Spanien sammen med en dansk statsborger, som han senere blev gift med. Kvinden rejste hjem til Danmark omkring januar 1993, idet de forinden havde aftalt, at han skulle følge efter, således at de kunne gifte sig og få børn i Danmark. I oktober 1993 rejste han herefter til Danmark, hvor han den 10. december 1993 blev gift med kvinden. De ventede barn i juni 1994. Han havde fået arbejde på Troldhede Pladeindustri og var i stand til at forsørge sig selv og sin familie.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at karakteren af den begåede kriminalitet, og det at den pågældende og den danske kvindelige statsborger tidligere havde levet sammen i 6 år i Spanien, ikke fandtes at indebære, at de nævnte forhold, jfr. udi. § 26, nr. 2, kunne begrunde, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning efter udi. § 24, nr. 3.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Efter forholdenes karakter og tiltaltes gode personlige oplysninger finder retten ikke, at der er bestemte grunde til at antage, at tiltalte på ny vil begå lovovertrædelser her i landet, hvorfor betingelserne for udvisning efter udi. § 24, nr. 3 ikke er opfyldt, hvorfor anklagemyndighedens begæring herom ikke tages til følge."

Køn: Mand
Født den: 21. april 1964
Nationalitet: Kroatien

Indrejsetidspunkt: 24. juli 1991

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Holbæk den 16. november 1994 (sag nr. SS 233/1994)

En 30-årig kroatisk statsborger indrejste i Danmark den 24. juli 1991, hvorefter han indgav ansøgning om asyl. Ved direktoratets skrivelse af 1. februar 1993 blev den pågældende meddelt opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien rav., og det blev bestemt, at behandlingen af hans asylansøgning indtil videre skulle stilles i bero.

Den 4. august 1993 blev den pågældende meddelt opholds- og arbejdstilladelse indtil den 15. juli 1994 på grundlag af ægteskab indgået med en herboende dansk statsborger. Tilladelsen blev den 15. juli 1994 forlænget til den 15. juli 1995.

Ved dom af 16. november 1994 afsagt af Retten i Holbæk den 16. november 1994 blev den pågældende idømt en straf af hæfte i 20 dage for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 266, ved den 23. marts 1993 på åben gade at have fremtaget et oversavet jagtgevær, ladet med 2 haglpatroner, og med dette peget truende mod A og B, hvorved han hos disse fremkaldte alvorlig frygt for deres liv,
2. Våbenloven ved den 23. marts 1993 at have været i besiddelse af et oversavet jagtgevær samt 21 tilhørende patroner.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at det forhold, at pågældende var gift med en herboende dansk statsborger, ikke kunne antages at gøre en beslutning om udvisning særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26. Direktoratet bemærkede i den forbindelse, at ægteskabet var indgået, efter at den pågældende var blevet tiltalt for af de kriminelle forhold. Pågældendes hustru måtte derfor være klar over, at der eventuelt kunne blive tale om en udvisning fra Danmark.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning fra Danmark med indrejseforbud i 5 år i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten bemærkede følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Under henvisning til den idømte hæftestraf tages påstanden om udvisning ikke til følge".

Køn: Mand
Født den: 27. juni 1973
Nationalitet: Tidligere Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: 11. august 1991

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

**Dom afsagt af retten i Rødovre den 16. januar 1995 (sag nr. SS
164/94)**

En 22-årig mandlig statsborger fra det tidligere Jugoslavien indrejste i Danmark den 11. august 1991 og indgav den 1. november 1991 ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på grundlag af ægteskab indgået den 7. oktober 1991 med en herboende jugoslavisk statsborger.

Pågældende fik den 1. november 1991 i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, meddelt opholds- og arbejdstilladelse til den 1. november 1992. Denne tilladelse blev den 12. november 1992 forlænget til den 1. september 1993 og pågældende fik herefter den 3. november 1993 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved dom afsagt af retten i Rødovre den 16. januar 1995 blev tiltalte straffet med fængsel i 40 dage for overtrædelse af straffelovens § 276, ved den 2. oktober 1992, under foregivende af at være kunde at have begået to tilfælde af butikstyveri til en samlet værdi af kr. 4.600,-, samt ved i perioden fra den 21. november 1992 til den 12. marts 1993, under foregivende af at være kunde at have begået fire tilfælde af butikstyveri til en samlet værdi af kr. 15.400.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte i relation til udlændingelovens § 26:

"Tiltalte er gift med en i Danmark fastboende jugoslavisk statsborger. Den 10. december 1993 fødte tiltaltes hustru en søn, som tiltalte ikke er far til og parret flyttede herefter fra hinanden i januar 1994.

Pågældendes forældre opholder sig p.t. i Danmark som asylansøgere fra Serbien. Pågældendes søster har opholdt sig i Danmark 5-6 år.

Vedrørende udlændingelovens § 26, nr. 5 skal bemærkes, at direktoratet ikke finder, at der er risiko for, at tiltalte vil lide overlast i sit hjemland, eller at der er risiko for, at han vil blive udsat for særlige byrdefulde strafforanstaltninger eller for dér på ny at blive udsat for straf for den samme lovovertrædelse, som tiltalte måtte blive dømt for i Danmark.

Direktoratet finder efter en samlet vurdering ikke, at de hensyn der er nævnt i udlændingelovens § 26 taler med en sådan vægt, at nedlæggelse om påstand om udvisning bør undlades."

Direktoratet for Udlændinge anbefalede på denne baggrund, at der blev nedlagt påstand om udvisning i henhold til udlændingelovens § 24, nr. 3.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3, jf. § 32, stk. 1, med indrejseforbud i 5 år.

Retten tog ikke anklagemyndighedens påstand til følge, idet retten udtalte:

"Under hensyn til den lange tid der er gået siden tyverierne blev begået og til tiltaltes ustraffede fortid, finder retten det ikke godtgjort, at der er bestemte grunde til at antage, at tiltalte under fortsat ophold i landet vil begå lovovertrædelser. Han frifindes derfor for så vidt angår udvisningspåstanden."

Køn: Mand
Født den: 23. december 1973
Nationalitet: Jugoslavien

Indrejsetidspunkt: 24. januar 1991

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Store-Heddinge den 7. december 1994 (sag nr. SS 118/1994)

En 21-årig mandlig statsborger fra Jugoslavien indrejste i Danmark den 24. januar 1991 og indgav den 31. maj 1991 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark med henblik på at bosætte sig hos sin herboende far.

Den 3. juni 1991 blev tiltalte meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, idet opholdstilladelsen gjaldt indtil den 23. december 1991. Opholdstilladelsen blev herefter forlænget, senest indtil den 4. juni 1996.

Ved dom afsagt af retten i Store-Heddinge blev tiltalte idømt fængsel i 10 måneder for overtrædelse af straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. tildels § 21, ved i perioden fra den 5. juli til den 26. september 1994, alene og i nogle tilfælde i forening med en anden tiltalt, at have stjålet værdier for i alt ca. 310.000 kr.

Tiltalte var tidligere straffet i Danmark ved bødeforlæg, vedtaget den 7. december 1993, for overtrædelse af straffelovens § 287, jf. § 276 med en bøde på 1.300 kr.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, under henvisning til at sigtede havde begået adskillige tyverier, at der måtte antages at være risiko for at sigtede påny ville begå kriminalitet.

Vedrørende udlændingelovens § 26 udtalte direktoratet følgende:

"Ad § 26, nr. 1:

Sigtede er 21 år, og har ikke været under uddannelse i Danmark. Han er på nuværende tidspunkt i jobtræning i Frederiksværk Kommune. I den tid sigtede har opholdt sig i Danmark, har han ikke haft almindeligt lønarbejde.

Ad § 26, nr. 2:

Sigtede har en del af sin familie i Danmark, herunder sin far og to søskende. Sigtede er ugift og har ingen børn. Han har dog en dansk kæreste, som han har kendt i ca. 1 år. Sigtede bor ikke sammen med sin kæreste men med sin far og bror.

Ad § 26, nr. 3:

Sigtede var 17 år gammel, da han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Ad § 26, nr. 4:

Sigtede er født og opvokset i Serbien, og har stadig familie i hjemlandet, herunder sin mor.

Ad § 26, nr. 5:

Særligt for så vidt angår spørgsmålet, om der foreligger risiko for, at sigtede vil lide overlast i det land, hvor han efter udvisningen vil tage ophold, skal det bemærkes, at direktoratet efter de i sagen foreliggende oplysninger ikke finder, at der er risiko for, at sigtede vil blive udsat for særlige byrdefulde strafforanstaltninger eller for dér på ny at blive udsat for straf for den samme lovovertrædelse, som den pågældende måtte blive dømt for i Danmark. Det bemærkes, at sigtede er serber, og det antages, at han ikke vil lide overlast ved udvisning til Serbien.

Sammenfattende er det direktoratets opfattelse, at sigtede, uanset at en del af hans familie er bosiddende i Danmark, ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at der ikke bør nedlægges på-

stand om udvisning."

Direktoratet anbefalede herefter udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af tiltalte af landet med indrejseforbud i 5 år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Under hensyn til den af tiltalte begåede kriminalitet og den idømte strafs længde, sammenholdt med oplysningerne om hans personlige forhold og baggrunden for den begåede kriminalitet, findes der at foreligge sådanne bestemte grunde til at antage, at han påny vil begå berigelseskriminalitet, hvorfor tiltalte vil være at udvise af landet med forbud mod indrejse til Danmark for et tidsrum af 5 år regnet fra den 1. januar 1995, jfr. udlændingelovens § 24, nr. 3."

Dm afsagt af Østre Landsrets 8. afdeling den 15. marts 1995 (sag nr. S 4286-94)

Store-Heddinge rets dom af 7. december 1994 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse og påstod straffelovens § 286, stk. 1, bragt i anvendelse ved straffens fastsættelse.

Anklagemyndigheden påstod for det tilfælde, at tiltalte idømtes straf af fængsel i 1 år, at indrejseforbudet blev fastsat til fængsel i 10 år.

Det blev for landsretten oplyst, at tiltalte den 13. marts 1995 ved Retten i Ringsted blev idømt fængsel i 30 dage for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Landsretten stadfæstede den idømte straf og udtalte følgende vedrørende påstanden om udvisning:

"Af de i byrettens dom anførte grunde tiltrædes det, at der er sket udvisning som ved dommen bestemt, idet dog de to voterende, der voterede for at fastsæt-

te straffen til fængsel i 1 år, har voteret for at fastsætte indrejseforbudet til 10 år.

Efter voteringens udfald stadfæstes dommen i det hele."

Køn: Mand
Født den: 29. marts 1972
Nationalitet: Storbritanien
Indrejsetidspunkt: 15. juli 1994
Opholdsgrundlag: EF/EØS-opholdsbevis
Anvendt udvisningsbestemmelse: Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byrets 6. afdeling den 24. maj 1995 (sag nr. S 8952/1995)

En 22-årig britisk statsborger indrejste den 15. juli 1994 til Danmark. Pågældende blev samme dato tilmeldt Folkeregistret. Den 10. oktober 1994 meddelte Direktoratet for Udlændinge pågældende et EF/EØS-opholdsbevis gældende til den 1. august 1999 som arbejdstager.

Ved Københavns Byrets dom af 24. maj 1995 blev tiltalte idømt fængsel i 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 285, jf. § 284, jf. § 276, jf. tildels § 21, ved fra 1. august 1994 til den 14. februar 1995 i 4 tilfælde at have købt eller opbevaret varer/effekter til en samlet værdi af ca. 65.000 kr., uagtet han vidste eller bestemt formodede, at effekterne hidrørte fra tyveri.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte i relation til udlændingelovens § 26 følgende:

"Pågældende har efter det oplyste ingen tilknytning til Danmark, ligesom der ikke i øvrigt er oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kan tale for at påstand om udvisning bør undlades.

Direktoratet finder herefter at der, henset til den forventede straf samt arten, karakteren og grovheden af den påsigtede kriminalitet, bør nedlægges påstand om udvisning af pågældende under straffesagen."

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud gældende til den 1. januar 2000 i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 3, jf. § 32, stk. 1.

Retten tog ikke påstanden om udvisningen til følge. Retten anførte følgende:

"Påstanden om udvisningen af tiltalte tages ikke til følge, idet der ikke findes sådanne bestemte grunde, der giver grundlag for at antage, at tiltalte vil begå nye lovovertrædelser ved fortsat ophold her i landet."

Køn: Mand
Født den: 22. december 1971
Nationalitet: Det tidligere Jugoslavien/Montenegro
Indrejsetidspunkt: 31. august 1992
Opholdsgrundlag: Asylansøger
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Århus den 31. oktober 1994 (sag nr. SS 9405390-8)

En 23 årig statsborger fra det tidligere Jugoslavien indrejste i Danmark den 31. august 1992, hvor han ansøgte om asyl.

Ved afgørelse af 25. juni 1993 meddelte direktoratet den pågældende afslag på ansøgningen, og den 8. juli 1993 blev direktoratets afgørelse paklaget til Flygtningenævnet. Siden den 27. juli 1993 havde den pågældende været meldt forsvundet. Flygtningeneævnet meddelte herefter ved skrivelse af 21. oktober 1993 den pågældendes advokat, at man anså klagen for bortfaldet og ikke ville foretage yderligere i sagen.

Ved dom afsagt af retten i Århus den 31. oktober 1994 blev tiltalte idømt fængsel i 50 dage for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, tyveri, ved den 9. december 1992 i forening med to medtiltalte, fra en villa, hvortil de skaffede sig adgang ved at knuse en rude, at have stjålet smykker til en samlet værdi af 10.500 kr.,
2. Udlændingebekendtgørelsens § 41, ved den 9. december 1992 på et stationscafeteria ikke at have medbragt pas, opholdstilladelse eller anden rejselegitimation.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at den pågældende ingen tilknytning havde til Danmark, ligesom der iøvrigt ikke var oplysninger om forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne tale for, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde under sagen påstand om udvisning med indrejseforbud i 5 år.

Retten tog udvisningspåstanden til følge og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"Den nedlagte påstand om udvisning tages til følge for så vidt angår ... tiltalte ..., der som asylansøger opholder sig i Danmark, i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4, jf. § 32, således at ... pågældende skal udvises med indrejseforbud i 5 år.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende i 5 år fra den 1. januar 1995".

Dom afsagt af Vestre Landsrets 5. afdeling den 15. august 1995
(sag nr. S 0102-1995)

Dommen afsagt af Århus ret den 31. oktober 1994 blev anket af tiltalte med påstand om frifindelse i forhold 1, frifindelse for påstanden om udvisning, samt i øvrigt formildelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse og gentog herunder påstanden om udvisning.

Det fremgik af Direktoratet for Udlændinges udtalelse, at tiltalte den 25. november 1994 havde indgået ægteskab med en dansk statsborger, på hvilket grundlag han den 19. december 1994 indgav ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Ved skrivelse af 16. marts 1995 meddelte direktoratet ham ved en fejltagelse opholds- og arbejdstilladelse indtil den 19. december 1995.

Direktoratet tilkendegav herefter ved skrivelse af 24. marts

1995, at en eventuel ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, ikke kunne forventes imødekommet, idet den pågældende ved Århus rets dom af 31. oktober 1994 var blevet meddelt indrejseforbud gældende til den 1. januar 2000.

Direktoratet for Udlændinge udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet, at opholdstilladelse ikke kunne forventes forlænget, da tiltalte kun havde haft opholdstilladelse i Danmark i kortere tid. Direktoratet henviste endvidere til, at det pådømte tyveriforhold var begået af flere i forening og efter en vis planlægning, hvorfor der måtte anses at være bestemte grunde til at antage, at han under fortsat ophold i Danmark ville begå lovovertrædelser.

Direktoratet fandt ikke, at det forhold, at tiltalte havde indgået ægteskab med en dansk statsborger, kunne danne grundlag for, at påstanden om udvisning burde undlades. Direktoratet lagde vægt på, at ægteskabet var indgået på et tidspunkt, hvor han på grund af den verserende straffesag ikke havde nogen berettiget forventning om at opnå opholdstilladelse, medmindre denne blev meddelt efter udlændingelovens § 7.

Tiltalte forklarede supplerende om sine personlige forhold, at hans ægtefælle var af dansk afstamning. De havde været kærester i ca. 2 år forud for ægteskabet og boede fortsat sammen.

Landsretten tiltrådte, at tiltalte var fundet skyldig af de af byretten anførte grunde, men nedsatte straffen til 30 dages betinget fængsel med en prøvetid i 1 år.

Landsretten tog ikke påstanden om udvisning til følge, og udtalte følgende vedrørende udvisningspåstanden:

"For så vidt angår tiltalte ... skal spørgsmålet om udvisning bedømmes efter bestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 3. Da der ikke findes bestemte grunde til at antage, at denne tiltalte under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser, er betingelserne for udvisning af denne tiltalte ikke opfyldt".

Køn: Mand
Født den: 1. februar 1966
Nationalitet: Jugoslavien
Indrejsetidspunkt: Den 11. marts 1991
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

**Dom afsagt af Københavns Byrets 5. afdeling den 23. september
1994 (sag nr. 09260/1994)**

En 28-årig statsborger fra Jugoslavien indrejste i Danmark den 11. marts 1991. Den 10. april 1991 indgik den pågældende ægteskab med en herboende dansk statsborger, og indgav herefter den 18. april 1991 på grundlag heraf ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark.

Den 18. april 1991 meddeltes han opholds- og arbejdstilladelse til den 18. april 1992. Denne tilladelse blev den 23. april 1992 forlænget til den 18. februar 1993. Den 8. februar 1993 meddelte direktoratet den pågældende tidsubegrænset opholdstilladelse. Han er tilmeldt det danske folkeregister.

Ved dom af 23. september 1994 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 4 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jfr. § 1, stk. 2, ved henholdsvis den 15. marts 1994 og den 3. maj 1994 at have været i besiddelse af heroin.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Om sine personlige forhold forklarede tiltalte, at han den 10. april 1991 indgik ægteskab med en herboende dansk statsborger. Den 14. februar 1994 blev de separeret, og hustruen fraflyttede deres tidligere adresse. Hustruen er gravid i 5 måned.

Videre forklarede han, at hans forældre, en bror og to søstre boede i Jugoslavien.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at direktoratet efter en samlet vurdering ikke fandt, at hensynene i udlændingelovens § 26 talte med en sådan vægt mod udvisning af den pågældende, at påstand om udvisning burde undlades.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud i et af retten fastsat tidsrum, jfr. udlændingelovens § 24, nr. 3 og § 32, stk. 1.

Retten tog påstanden om udvisning til følge. Retten anførte følgende vedrørende beslutningen:

"Herefter findes der at være sådanne bestemte grunde til at antage, at han under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser, således at betingelserne efter udlændingelovens § 24, nr. 3, er opfyldt. Det, der er oplyst om tiltaltes personlige forhold, findes ikke at være af en sådan karakter, at udvisning ikke bør tages til følge efter udlændingelovens § 26, nr. 2."

Dom afsagt af Østre Landsrets 1. afdeling den 22. september 1995
(sag nr. S-3461-94)

Københavns Byrets 5. afdelings dom af 23. september 1994 blev anket af den pågældende med påstand om frifindelse for så vidt angår udvisningsbeslutningen.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Tiltalte har i landsretten om sine personlige forhold forklaret, at han blev skilt i efteråret 1994. Han kommer fortsat hos sin tidligere hustru og barnet. Han besøger dem mindst en gang om ugen, og han kan komme, så tit han vil. Han håber stadig, at samlivet kan genoptages. Han bor på et værelse, som han har lånt af en kammerat. Han lever af bistandshjælp, men en jobkonsulent havde sagt, at han kunne komme i jobtilbud indenfor 14 dage. Han havde desuden tilbud om arbejde på en restaurant om en måneds tid.

Landsretten fandt straffen passende bestemt, og tiltrådte ~~dommens~~ bestemmelse om udvisning.

Landsretten anførte følgende:

"Under hensyn til, at tiltalte to gange mød kort mellemrum har overtrådt lovgivningen om euforiserende stoffer, findes betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3, at være opfyldt, og det tiltrædes, at der ikke foreligger forhold som efter udlændingelovens § 26, kan føre til at undlade udvisning."

Køn: Mand
Født den: 2. marts 1967
Nationalitet: Serbien-Montenegro
Indrejsetidspunkt: Den 1. januar 1992
Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2
**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Tønder den 3. oktober 1995 (sag nr. SS 178/95)

En 28-årig statsborger fra det tidligere Jugoslavien (Serbien-Montenegro) indrejste i Danmark den 1. januar 1992, hvor han den 2. januar 1992 indgav ansøgning om asyl. Den 14. november 1992 indgik han ægteskab med en herboende dansk statsborger. På baggrund af ægteskabet blev han den 2. marts 1993 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Ved dom af 10. oktober 1995 afsagt af retten i Tønder blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 30 dage for overtrædelse af:

1. Udlændingelovens § 59, stk. 3, ved sammen med to andre tiltalte natten til den 8. oktober 1994 forsætligt at have bistået 2 udlændinge med ulovlig indrejse her til landet via den dansk/tyske landegrænse,
2. Pasloven ved illegalt den 12. maj 1995 at have foretaget udrejse af landet, og
3. Straffelovens § 293, stk. 1, ved den 12. maj 1995 uberettiget at have gjort brug af en herrecykel.

Udlændingen var tidligere ved Lyngby rets dom af 16. november 1992 idømt en betinget dom uden straf fastsættelse med 2 års prøvetid for tyveri og hæleri, ligesom han den 5. maj 1993 havde vedtaget

et bødeforlæg på 500 kr. for tyveri.

Udlændingestyrelsen udtalte, at udlændingen ikke ud over sin herboende ægtefælle havde familie her i landet, at ægteparret ikke havde nogen fællesbørn, at han ikke havde anden tilknytning til landet, og at han var født og opvokset i det tidligere Jugoslavien (Serbien), hvor hans familie i øvrigt var bosat.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud i 5 år i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3, jf. § 32.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten begrundede beslutningen således:

"Retten tager ikke udvisningspåstanden til følge, idet det for så vidt angår tiltalte, der er gift med en dansk kvinde og har fast bopæl i Fredericia, ikke er bestemte grunde til at antage, at han, henset til sin tidligere kriminalitet, der ligger 2-3 år tilbage, ved forbliven i Danmark vil fortsætte med at begå lovovertrædelser".

Køn: Mand
Født den: 8. oktober 1972
Nationalitet: Gambia

Indrejsetidspunkt: Den 15. maj 1992

Opholdsgrundlag: Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af Københavns Byrets 9. afdeling den 23. november 1995
(sag nr. 9965/1995)

En 23-årig gambisk statsborger indrejste i Danmark den 15. maj 1992.

Den 23. juli 1992 indgik han ægteskab med en dansk statsborger. Den 13. august 1992 indgav han ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet og blev samme dag meddelt opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingalovens § 9, stk. 1, nr. 2. Tilladelsen blev senest den 24. august 1994 forlænget til den 28. maj 1995.

Ved dom af 23. november 1995 afsagt af Københavns Byret blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 3 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jfr. § 2, stk. 4, ved i tidsrummet fra den 3. januar 1994 til den 28. marts 1995 i adskillige forhold at have videreoverdraget/solgt kokain til forskellige personer.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved Københavns Byrets dom af 17. december 1993 for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1 med fængsel i 40 dage, og ved Københavns Byrets dom af 12. oktober 1994 for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, med

hæfte i 30 dage.

Om sine personlige forhold forklarede han, at han den 23. juli 1992 indgik ægteskab med en dansk kvinde. Sammen havde de to børn, født henholdsvis den 18. januar 1994 og den 3. april 1995. Han havde også et barn i Gambia, født den 17. juli 1992.

Direktoratet for Udlændinge udtalte, at der henset til karakteren og hyppigheden af de allerede pådømte forhold og de forhold han nu var sigtet for, sammenholdt med, at han havde haft fast bopæl i Danmark i under 3 år, og at hans børn var født i 1994 og 1995, og således endnu ikke havde opnået egentlig tilknytning til Danmark, ville direktoratet henstille, at der af anklagemyndigheden blev nedlagt påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning med indrejseforbud i et af retten fastsat tidsrum.

Retten tog ikke påstanden om udvining til følge. Retten anførte følgende vedrørende beslutningen:

"Retten finder, at betingelserne for udvisning i udlændingelovens § 24, nr. 3, er opfyldt. Efter en samlet bedømmelse af oplysningerne om tiltaltes personlige og familiemæssige tilknytning til personer her i landet, jfr. udlændingelovens § 26, nr. 2, må udvisning imidlertid antages at virke særligt belastende. Påstanden om udvisning tages herefter ikke til følge."

Køn: Mand
Født den: 22.juni 1972
Nationalitet: Algeriet

Indrejsetidspunkt: Senest indrejst omkring den 10. juni 19 94

Opholdsgrundlag: Asylansøger

**Anvendt udvisnings-
bestemmelse:** Udlændingelovens § 24, nr. 3

Dom afsagt af retten i Odense den 3. april 1996 (sag nr. SS 7/96)

En 24-årig algiersk statsborger indrejste i Danmark på et ikke nærmere angivet tidspunkt angiveligt omkring november måned 1993 under falsk identitet. Den 11. marts 1994 blev pågældende afvist med indrejseforbud indtil den 1. januar 1997. Pågældende indrejste påny i Danmark formentlig den 10. juni 1994 og ansøgte om asyl den 4. juli 1994.

Den 12. august 1994 indgik han ægteskab med en herboende dansk statsborger. Indrejseforbuddet blev ophævet den 6. oktober 1994 i henhold til udlændingelovens § 32, stk. 4.

Den 19. april 1995 blev han meddelt opholdstilladelse indtil den 30. september 1995, jfr. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Opholdstilladelsen blev den 29. november 1994 forlænget indtil den 30. september 1996.

Pågældende frafaldt sin ansøgning om asyl den 6. december 1994.

Ved dom af 3. april 1996 afsagt af Retten i Odense blev den pågældende idømt en straf af fængsel i 4 måneder for overtrædelse af:

1. Straffelovens § 276, ved den 6. oktober 1995 i Odense, sammen med en anden, i restauration McDonalds at have stjålet et dankort fra Bikuben, som tilhørte en kvinde, og ved efterfølgende

samme dag at have gjort brug af kortet for ialt 17.746 kr.,

2. Straffelovens § 276, jfr. tildels § 21, ved den 7. oktober 1995, sammen med to andre, i den samme McDonalds som ovenfor nævnt at have stjålet et dankort fra Den Danske Bank tilhørende en mand, og ved efterfølgende samme dag at have gjort brug af kortet for 37.932,40 kr., samt ved at have forsøgt at gøre brug af kortet for yderligere 3.619,50 kr.

Tiltalte var tidligere straffet

Ved Københavns Byrets dom af 18. maj 1995 efter straffelovens § 287, stk. 1, jfr. § 276, med 4 dagbøder à 200 kr.

Tiltalte havde i forbindelse med sagen været frihedsberøvet fra den 3. januar 1996 til den 3. april 1996.

Pågældende blev gift med en dansk statsborger den 12. august 1994. Der er ingen børn i ægteskabet.

Udlændingestyrelsen udtalte, at styrelsen, henset til det oplyste om den forventede straf, samt henset til, at pågældende på baggrund af arten og omfanget af den påsigtede kriminalitet må antages pany at ville begå lovovertrædelser under fortsat ophold her i landet, henstiller, at der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning.

Anklagemyndigheden nedlagde i forbindelse med sagen påstand om udvisning af Danmark med indrejseforbud gældende til den 1. januar 2001, jfr. udlændingelovend § 24, nr. 3.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge. Retten begrundede beslutningen således:

"Efter det oplyste om tiltaltes tidligere kriminalitet og personlige forhold - og idet bemærkes, at der ikke under sagen har været fundet grundlag for varetægtsfængsling i medfør af rpl. § 762, stk. 1, nr. 2 - findes der ikke at foreligge bestemte grunde til at antage, at han under fortsat ophold her i landet på ny vil begå lovovertrædelser.

Den nedlagte påstand om udvisning i henhold til udlændingelovens § 24, nr. 3, tages derfor ikke til følge."

